

שני כוכבים למען השלום: Two Stars for Peace:

**הסוגיה לשימוש במעמד מדינה של ארצות הברית לזכייה בשלום
מתמשך במזרח התיכון**

The Case for Using United States Statehood to Achieve Lasting Peace in the Middle East

מרטין רוטבלאט (Martine Rothblatt)
רחוב ספרינג, 1110 (1110 Spring Street)
סילוור ספרינג, מרילנד 20910 (Silver Spring, MD 20910)
301-608-9292
m@unither.com

זכות יוצרים 2003 (Copyright 2003)

תוכן הענינים

5	הכרת תודה
6	הקדמה
8	מבוא
12	פרק 1, הבעיה
13	היסטוריה חופפת
14	תביעות סותרות לריבונות
15	אשליות
16	התערבות אמריקאית
19	תוצאות הכישלון
21	פרק 2, הפיתרון
22	מעמד של מדינה אמריקאית
23	גבולות חוקיים
26	חוקות המדינה
28	דגלים
30	שפות
31	ערי בירה
33	נושאי צבא ונשק גרעיני
36	הטבעת כסף
37	תביעות משפטיות
39	זכויות האזרח
41	ביטוח בריאותי ומחיר חברתי

43	עניני חוץ והזכות לחזור
46	לסיכום
48	פרק 3, בנוגע לדת
48	נצרות
50	האיסלם
53	היהדות
57	פרק 4, שאלות אמריקאיות
57	מרחק
59	טקסט או פורטו ריקו?
63	עלויות
64	גבעת הקאפיטול
66	המלחמה נגד הטרור – אין הם שונאים אותנו?
71	פרק 5, נושאים ישראלים
72	אנטישמיות והשאלה היהודית
75	הגולה
75	פוליטיקה
77	כלכלה
79	תרבות
82	פרק 6, זווית הראייה הפלסטינאית
85	שאיפות לאומיות והשאלה הפלסטינאית
86	הפלייה
88	הכנות
90	זכות החזרה של הפלסטינאים לישראל

91	תרבות
94	פרק 7, התחשבות של הערבים
94	האיחוד הערבי חוצה גבולות
95	התחייבות מוסרית לתמוך בענין הפלסטינאי
97	השכנים יהנו מיציבות
99	פרק 8, האינטרס האירופאי
101	גיאוגרפיה אינה שלטון
102	התרחבות האיחוד האירופאי כמשקל נגד
104	האפשרויות האחרות גרועות יותר
106	פרק 9, נושאים בין-לאומיים
106	"ניאו-איזמים" אינם חלים
107	תפקיד האו"ם
109	האם תידרש אמנה?
111	פרק 10, צעדים מעשיים ועיתוי
111	ארגונים של הציבור הרחב
113	דיונים לאומיים
114	הזמנת הקונגרס
116	טיוטת החוקה עבור המדינות הישראלית והפלסטינאית
118	תמיכה ציבורית, ויסות והסכמה
120	תקופת ביצוע תוך שנתיים
	ניספח 1, דוגמה (טיוטה) להחלטה משותפת של הקונגרס וסנאט
123	ארה"ב לקבלת ישראל ופלסטין לתוך האיחוד האמריקאי

הכרת תודה

הכרת התודה העיקרית שלי נתונה לפרופסור ריימונד דואק (Raymond Dwek) מאוניברסיטת אוקספורד (Oxford). עקביותו היצירתית בהשגת שלום במזרח התיכון בנוסף למשרתו המלאה כראש מחלקת הביוכמיה הגדולה ביותר בעולם היוותה בשבילי מקור השראה. האומץ שלו לפתור בעיות של זכויות מים עם טכנולוגיה של התפלת מים, דחף אותי לחשוב גם כן בצורה לא קונבנציונלית ("outside the box"). מוכנותו להתיחס לבעיות קשות באמצעי התקשורת של לונדון, עזרה לי לקבל את הביטחון לעשות כן בספר זה. אני גם רוצה להודות לחברי הערבים, האמריקאים, האירופאים, הישראלים והפלסטינאים. כל אחד מהם עזר לי לראות מציאות עכשווית, פוליטית ותרבותית, באופן ברור יותר. לפיכך, כל אחד מכם תרם לספר הזה במקצת או בהרבה. תודה מיוחדת נתונה לפרד חדיד (Fred Hadeed) אשר נתן לי משוב חיובי בנקודה קריטית בזמן שספר זה היה בפיתוח. בין האנשים הרבים להם אני חבה תודה, ברצוני לציין את פרופסור לן דויאל (Len Doyal), פול מהון (Paul Mahon), רחל טורו (Rachel Turow) ובינה אספן (Bina Aspen). הערכתי גם נתונה לתרומתם של חוקרים אלמוניים שסיפקו לי תשובות בגוגל (Google) וניהלו מחקרים מסביב לשעון 24 שעות ביום, 7 ימים בשבוע, 365 יום בשנה. ספר זה נכתב בהרבה ערים, על מחשב נייד (PowerBook G4 laptop) היות ועבודתי מאלצת אותי להמצא בנסיעות כל הזמן, לא היה לי הלוקסוס של שימוש בספריה רחבה במובן המסורתי. גוגל ספק לי ספריה מדומה (virtual) ועשה את המחקר הנדרש בר לביצוע. נוכחתי תמיד לדעת שחוקרים הינם יסודיים וללא דעות קדומות.

הקדמה

אין לי שום הכשרה מקובלת לכתוב ספר של חשיבות גיאופוליטית. אינני דיפלומט, פוליטיקאי או פרופסור. עם זאת הנני בעלת ניסיון ביחסים בין-לאומיים. ב 1987 כראש חברה לתקשורת של לוונינים, עמדתי בראש מאמץ בין לאומי אשר הביא לכך ש 183 מדינות חתמו על הסכם אשר התיר ללווינים לספק שירותים תקשורתיים ניידים בשטחיהן. 5 שנים מאוחר יותר, בשנת 1992, הנחיתי ניסיון דומה שהביא לכך ש 175 מדינות חתמו על הסכם להתיר שידורי רדיו דיגיטאליים של לוונינים שהשתרע מעבר לגבולות בין-לאומיים. בתחילה, כמעט כל אחד אמר שהשגים אלה יהיו בלתי אפשריים, כי הם יפגעו בריבונות הלאומית. אבל אני האמנתי שאנשים יהיו מעוניינים יותר ביתרונות ממשיים, כגון טלפונים סלולריים ומוסיקה דיגיטאלית. גם היטלתי ספק שאנשים יאמינו באמת שלטכנולוגיות אלו תהיה השפעה כל שהיא על נושא הריבונות. כ 20 שנה דמיינתי פרויקטים בין-לאומיים פנטסטיים, שלמרות מכשולים רבים, מומשו למעשה. פרויקטים אלה הביאו לתקשורת לווינית על ידי צלחות תקשורת מזערייות (אנטנות) לכל העולם (PanAmSat) ושרותי מיקום עולמיים (Global Positioning Services) למכשירים מזעריים אותם נושאים בכף היד (Hummingbird GPS). הם אף הביאו ערוצי לימוד מן המרחק לאסיה (WorldSpace) וטלפונים ליווינים לטימבוקטו (Timbuktu, GlobalStar). פרויקט נוסף כזה, היה מציאת תרופה אשר פותחת את כלי הדם של אנשים שאחרת היו עומדים בפני מוות, השתלה או כריתה, בעטיין של סתימות עורקים שלא ניתנות לניתוח. כיום, תרופה זו שנקראת רמודולין (Remodulin) היא בשימוש בכל העולם מפולין לפלסטין ומישראל לאילינוי (Illinois). על כן, על סמך רקע בסיס פרגמטי מחשבתי זה וביצוע מוצלח אני תובעת את הזכות להציע פיתרון לבעיה המתמשכת של השלום במזרח התיכון. הפיתרון אינו כרוך בהמצאה או גילוי. זה תמיד היה בנמצא לעיני כל. אבל הוא עומד במקום שאף אחד אינו מביט בו – בחוקת ארה"ב. פרק IV, סעיף III מכריז: "הקונגרס יכול להוסיף מדינה נוספת לאיחוד (של ארה"ב) על ידי הצבעת הרוב". אני מציעה שהעמים של ישראל ופלסטין יגישו עצומה לקונגרס של ארה"ב לקבל את ארצותיהם כמדינות מספר 51 ו 52 לארה"ב. אני מאמינה שהקונגרס של ארה"ב יסכים לעשות כן, מכיוון שעל ידי זה הוא יסיר חבית חומר נפץ של חוסר יציבות, אשר מהווה איום עצום לדרך החיים האמריקאים. אני

מאמינה שהעמים של ישראל, פלסטין וארה"ב ירגישו שהתועלת המוחשית של שלום בטוח ופריחה אמיתית, היא המרכיב החשוב באמת של ריבונות לאומית. החלק החסר הזה בתשבץ של המזרח התיכון ייראה ברור לאנשים מסוימים, אך מגוחך לאחרים. המבקרים יבואו לרוב מאותם מקומות שהכי נמצאים באיום, עקב האיחוד עם ארה"ב – גורמים שהם בעד מדינה שעומדת בפני עצמה בישראל, תעמלנים בעד מדינה שעומדת בפני עצמה בפלסטין ופוסקים למען מעמד מדינה בסגל הדיפלומטי. מבחינה לוגית, הם מבינים שאיחוד עם אמריקה יעשה אותם לא פחות חשובים, הרבה יותר בטוחים ואמידים. אבל הגיון משכנע מעט מאד מכורים לדבר לוותר על מנהגיהם. אלה שבמשך כל חייהם טענו, שמעמד מדינה שעומדת בפני עצמה זה הפיתרון, לא יוכלו ליסבול נסיגה או שינוי מדעתם.

מצד שני, יש ליגיונות של מוחות צעירים ופתוחים לרעיונות חדשים, שכוואבים על השגעון להיסתבכות בתוך מבוכ גיאופוליטי שלא ניתן לצאת ממנו לאורך חיים. איזה ישראלי צעיר יכול לצפות בעתיד ולראות עצמו, ילדיו ונכדיו שוחים בים של שינאה לא פחות גרועה מאשר השינאה שהקיפה את הסבים שלהם בשנים שלפני 1848? איזה פלסטינאי צעיר יכול לצפות לעתיד, כאשר הוא צריך לבחור בחיים עם האפשרויות הבאות: חוסר מדינה משלו, מעמד מדינה דמוי הבנטוסטן (Bantustan) בדרום אפריקה, דיכוי או התאבדות עצמית לדעת? דור האלף (Millennial) הנוכחי יראה את האיחוד עם ארה"ב כרעיון שזמנו הגיע. פיתרון זה הוא הדרך היחידה, שבה ישראלים ופלסטינאים יוכלו לזרוח במשחק החיים. הדרך להצלחה היא חיים גאים ובטוחים כאזרחים של מדינות אמריקאיות חדשות של פלסטין וישראל. תוכנית זו עדיפה על כל תוכנית אחרת. ספר זה מכוון באופן עיקרי לנוער של ישראל, פלסטין וארה"ב. מוחותיכם חופשיים, חייכם לפניכם. צאו אל הרחובות, בבטחון ובשלום, ודרשו שני כוכבים למען השלום. דברו אל מנהיגיכם, באופן משכנע ודרשו שני כוכבים בשביל השלום. הפסיקו כל מה שאתם עושים ועמדו על רעיון שני כוכבים בשביל השלום.

מבוא

"המילים 'בלתי אפשרי' נראית שכבר נעלמה מהשפה הטכנולוגית. אם אדם שחי במאה שעברה יחזור לחיים על כדור הארץ, הוא ימצא את חיינו מלאים מעשי כשפים שלא ניתנים להבנה ... בניית עיר כיום לוקחת לנו מספר שנים בהשוואה למספר מאות של שנים בשלבים המוקדמים של ההיסטוריה. ארה"ב מציעה מספר רב של דוגמאות מסוג זה. המכשול של המרחק התבטל. המאגר של הרוח המודרנית מכיל כבר כמות בלתי מוגבלת של עושר. כל יום העושר מתרבה. מאות אלפי מוחות חושבים וחוקרים בכל נקודה על פני כדור הארץ, ומה שאחד מהם מגלה שייך לכל העולם רגע לאחר מכן." תאודור הרצל, 1896, המדינה היהודית (H. Zohn, tr.), Easton Press: Norwalk Connecticut, 1996: 105-104.

הדרמה והטראומה של המזרח התיכון של היום ראשיתן בעלון של תאודור הרצל משנת 1896, המדינה היהודית. הרבה משיקול הדעת של הרצל נישכח כיום. להל"ן תאור בקווים כללים:

* הסיבה הבסיסית לאפלייה היא הנטייה הטבעית של האדם להאשים מייעוט גלוי, דבר שמתבטא בחברה כמציאת שעיר לעזאזל, עלילות שווא לא רצויות.

* אם יהודים אינם הרוב במקום כל שהוא, הם יהיו נתונים להפלייה בלתי פוסקת בכל מקום.

* הטמעות אף פעם לא תמגר הפלייה, בגלל שנישואים מעורבים יהיו בלתי רצויים והיהודי הלא נטמע יחפש מקום שיהיה מספיק סובלני כדי לאפשר נישואים מעורבים.

* היטמעות אינה צריכה להיות המטרה, היות וזה גורם להקרבה עצמית של תרבות יפה.

* אין זה משנה אם מדינה שבה הרוב הוא יהודי, היא בפלסטין, ארגנטינה או כל מקום שהוא בתוך.

* מדינה שבה הרוב הוא יהודי, צריכה להיות מדינה חילונית מבוססת על זכויות עבודה, ולכן יצטרכו להיות על דגלה שבעה כוכבי זהב על רקע לבן – כדי לייצג שבע שעות עבודה יומיומיות ורוח טהורה.

* העם היהודי אינו שונה מעמים אחרים, בדרך כלל, במיוחד במונחים של טבע אנושי בסיסי.

על סמך טיעונים אלה ומאה טיעונים אחרים, התנופה למען מדינה יהודית גדלה בשנים הראשונות של המאה ה-20. העוצמה הרגשית של השואה סיפקה את הדחף הנחוץ להולדתה לבסוף של מדינת ישראל החדשה. רוב והחזיונות של הרצל כשלו מלהתממש. בכל אופן, אמונתו המרכזית שמקום של רוב יהודי הוא אפשרי, היה איתן ביותר. כמובן, שמקום כזה יהיה משוחרר מאפליה אנטי-יהודית, היות והיהודים יהיו בשלטון, ולכן לא ישמשו שעיר לעזאזל. והנה מספר טיעונים שהרצל לא הצליח לזהות:

* מיעוטים גלויים בקרב היהודים, כאלה מרקע לא-אירופאי, יהיו

נתונים להפלייה מאותן הסיבות שאנטישמיות שגשגה באירופה.

* מדינה יהודית בכל מקום שהוא, תצטרך להיתקיים בים של מדינות

שכנות לא-יהודיות ולפיכך, בהקשר הרחב הזה, יהודים ישארו

שעירים לעזאזל ונתונים לשינאה.

* ילידים או מהגרים למדינה היהודית יהיו לקורבנות הפלייה

ושעירים לעזאזל, "גייס חמישי" חסר שביעות רצון בתוך המדינה

היהודית.

* ארצות הברית תתגלה "כאומה של מיעוטים" שבה אחרי עשרות

שנים של כאבי גדילה של זכויות האזרח, האנטישמיות למעשה

נעלמה, למרות שהיא הכילה את האוכלוסיה היהודית הגדולה ביותר

בעולם.

אני מאמין שהרצל היה מתרשם "מאומת המיעוטים" שהיא ארצות הברית של

היום. אני מאמין שהוא היה רואה את המדינה היהודית כחברה באיחוד המדינות

האמריקאיות כשם שיוטא (Utah) נראתה בהתחלה כחוף מיבטחים למורמונים.

אמונתי אפילו מתחזקת בהתחשב בכאב שהרצל היה מרגיש לגבי הצורך של

ישראל לא-אמריקאית להלחם באופן מתמיד עם אויבים מבפנים ומבחוץ. הוא היה

רואה לחימה כזאת כטובה לבניית הזהות היהודית, אבל גרועה לבניית חיים

איכותיים ליהודים.

המצב הישראלי היום, אינו הפיתרון הטוב ביותר לבעיה ישנה של

האנטישמיות. דברים הינם, כמובן, טובים יותר מאשר בעבר, כשלא היה מקום עם

רוב יהודי. אבל המצב כמות שהוא (status quo) הורס בקביעות את איכות

החיים היהודים באופן ישיר וגם משתקף כגורם לטראומה לשכניהם הפלסטינאים.

הרצל חזה את ישראל כדוגמה לכל העולם אך כיום, רוב העולם מקשר את

הישראלים עם טנקים ודחפורים צבאיים. קיימת דרך טובה יותר.

על ידי החלפת ריבונות, תמורת מעמד מדינה אמריקאית, ישראל תשיג יתרונות מרחיקי לכת. לא תהיה יותר סכנה של אנטישמיות. לגבי תת קבוצות יהודיות רבות עשויה להיות פחות הפלייה, הודות לחסות שחוקת ארה"ב מקנה על ידי הרחבה המתמדת של זכויות האזרח. יהיה פחות חוסר ביטחון עם מעמד מדינה אמריקאית, כיוון שישראל תוגן מעתה על ידי מעצמת העל היחידה, ללא צורך בהתנצלות או התמקחות על וויתורים. כחלק מארה"ב וטריטוריה אמריקאית, ישראל תוכל להגשים את חלומה של הרצל על מדינה עם רוב יהודי, אשר משמשת לכל העולם כדוגמה לתרבות מבריקה, עם בסיס מדעי ותעשייתי.

ככל שהפתרון הגאופוליטי שישראל תהיה מדינה באיחוד האמריקאי, נראה כמוצלח, ללא קבלת פלסטין בו זמנית כמדינה באיחוד האמריקאי, הפיתרון יהיה בגדר אשליה. כל הטבה שהישראלים מבקשים לעצמם כמו שלום, ביטחון ואיכות חיים, מבוקשת על ידי אחיהם הפלסטינאים. כל עיקרון הגיוני אשר תומך היום במדינה יהודית כגון רוב אוכלוסייה יהודית, גבולות מוכרים ותביעות היסטוריות, תומך גם כן בקיום מדינה פלסטינאית.

העם הפלסטינאי חי בעבר תחת רצף רב של מושלים זרים. שאיפתם לריבונות במולדת היא מטרה אצילה ומוצדקת. רוב האנשים שמגיעים כמהגרים לחופי ארה"ב סבלו דיכוי דומה, לפעמים הדיכוי היה פוליטי, לפעמים אטני (ethnic) ולפעמים כלכלי. בין, אם הדיכוי מקורו באימפריה העות'מאנית העתיקה (תורקיה של היום) או מכנסייה נוקשה, או מכת יהירה, השאיפה לעצמאות מצלצלת לא פחות ברורה. אמריקה סיפקה חיי ריבונות לאין ספור קבוצות אטניות, דתיות וסוציו כלכליות באמצעות חופש ההתחברות, החופש הדתי, החופש ללמוד והחופש להשתכר. הרבה פלסטינאים ניצלו מדיכוי על ידי התחלת חיים חדשים על חופי אמריקה.

אבל בעית השאיפות הפלסטינאיות עולה עקב שאיפתיהן של קבוצות אחרות שמצאו סיפוק ביסוד קהילות חדשות בתחום 50 המדינות של ארה"ב. רוב הפלסטינאים עדיין חיים בתוך, או קרוב למולדת אבותיהם. אין שום רצון או אפשרות לסלק פלסטינאים אלה ממולדתם. סילוק הפלסטינאים יסתור את אזהרת הרצל נגד הפקרת תרבויות יפות, שהרי אף אם אפשר לשתול מחדש צמח תרבותי, הוא עדיין יצמח ביופי מיוחד יותר באדמתו המקורית. בכל זאת, יש דרך אידאלית להביא באמת חיים ריבוניים לעם הפלסטינאי, על ידי הבאת אמריקה לפלסטינאים, דרך היצטרפות המדינה הפלסטינאית לארה"ב.

על ידי היצטרפות לארה"ב, העם הפלסטינאי יוכל להנות מאותם חיים ריבוניים, כפי שנהנים אחיהם ואחיותיהם שכבר חיים בארה"ב. בנוסף, אם כן, הם גם קוטפים את הגמול המושלם שהוא הנאתם מן הריבונות בארצם היפה של אבותיהם. הפרטים הבירוקרטיים של ריבונות לא מהווים דאגה לאדם הפשוט.

מה שהפלסטינאים רוצים לדעת הוא : האם אני מכובד כאזרח שווה במדינתי? האם אני רשאי לנוע, לעבוד וללמוד היכן שאני רוצה במדינתי? האם אהיה בטוח ומוגן בתוך מדינתי? האם מקומות הלידה של אבי וסבי כלולים במדינתי? לכל השאלות האלה, התשובה היא כן, מהדהדת ומוחצת, למען מדינה פלסטינאית כחלק מהאיחוד האמריקאי.

המצב תואר בקווים כללים. כרגע, אנשים מדברים על פתרונות "לשתי מדינות", אני מציעה כתחליף וכפיתרון "שני כוכבים", שני כוכבים לשלום. כאשר ארה"ב תקבל בברכה את ישראל ופלסטין כמדינות מספר 51 ו 52 לאיחוד, החלום הישן-נושן לשלום ולשגשוג, יושג בארץ זבת החלב והדבש. כאשר אמריקה תתפורר מחדש את דגלה עם הכוכבים מספר 51 ו 52, כל העולם יריע לכבוד התיכונן המעולה של הדגל החדש. המזרח התיכון יופיע על בימת העולם כמקום של יציבות והבנה והמתח באזור יצומצם בצורה משמעותית. גברים ונשים בכל מקום יסתכלו בהערצה בישראלים והפלסטינאים, ואילו האמריקאים יוכלו להתגאות בפוטנציאל המעורר כבוד של אזרחיהם החדשים.

פרק 1, הבעיה

תהליך השלום נוטרל איכשהו, מיכוון שאף הסכם לא כובד בשלמותו. אף לוח זמנים לא קויים. אף התחייבות לא הוצאה אל הפועל, בזמן או בשלמות. היה משא ומתן תמידי, עיכובים ודחיות. ובנתיים ישראל מעקלת ומספחת עוד אדמות, בונה התישבויות חדשות ... אנחנו צריכים שאדמתינו, השטחים שנכבשו ב 1967 יוחזרו אלינו. אבל צריך לדבר על גורמי הסכסוך. צריך להחזיר את ירושלים. יש לפליטים זכות לחזור. אי אפשר לשלול מהם את הגנת החוק, אשר מגן על אנשים אחרים. כיצד יכול להיות, שכאשר מדובר בפלסטינאים, עלינו לנטוש אותן הזכויות, ועלינו יהיה לחתום על הסכם, אשר רק יוביל לסכסוך נוסף? ... אינטרסים אמריקאים רחוקי טווח, חייבים להתרגם להשקפה אסטרטגית, אחראים וללא משוא פנים כשמדובר בדברים שנחוצים לשלום... ואו שתהיה אחריות ואומץ, יושר ומוכנות לפעול לפי החוק הבין-לאומי, ליצור שלום צודק, או שלא נוכל להיענש על ידי תהליך שלום מעניש, לא צודק, ואשר יכין את הרקע לסכסוך תמידי.

חנן אשראוי (Hanan Ashrawi), תעתיק של חדשות השעה של מקניל (McNeil) אוקטובר 31, 2000.

גורלנו נחרץ מראש לחיות ביחד, איך שלא תרצו להסתכל על זה, אחרת זה יהיה אפרטהייד (apartheid) מתמיד, כדוגמת אפריקה הדרומית, בסיכסוך מתמשך. חנן אשראוי (Hanan Ashrawi), ציטוט מדבריה ב 7 ביוני, 2002, בעיתון Christian Science Monitor.

דמיינו מפת עולם, שבה יש לכל מדינה שטח יחסי לחלקה היחסי בסקירת חדשות עולמיות, והמזרח התיכון יתפוס כמעט את מחצית כדור הארץ. מדוע מוטרדים כלי התקשורת עם המזרח התיכון? ראשית, מתרחשת שם הרבה אלימות (אשר תמיד מושכת את ההמון). שנית, אנשים שדתם היא איסלם, נצרות או יהדות מודאגים ממה שמתרחש במולדתם הדתית. שלישית, המזרח התיכון נמצא בהיצטלבות של היבשות אירופה, אסיה ואפריקה ומה שקורה שם עשוי להשפיע על איזורים נרחבים בעולם.

המזרח התיכון נימצא בחדשות כיוון שיש לו תכונות של "סיכסוך מושלם", אחד שאינו תם לעולם. ההיסטוריה נתנה סמכויות וזכויות חופפות באותה חלקה גיאוגרפית. כיצד יכול היה הסיכסוך שלא להיווצר? לכל צד בסכסוך יש אפשרות לינוק ממשאבים וממקורות נרחבים שהם מחוץ לשטח הנתון במחלוקת. כיצד יכול הסיכסוך להיגמר אי פעם? דימויים דתיים שבהם משתמשים הלווחמים באיזור, פועלים כשדה כוחות אשר דוחים צבאות זרים. כיצד יכול הסיכסוך

להסתיים אי פעם? בעיית השלום במזרח התיכון היא להישתחרר מהתנאים אשר מכתיבים מלחמה בלתי פוסקת.

היסטוריה חופפת

יד הזמן כותבת את ההיסטוריה בשולים של הכרך הקודם. מדי פעם, ארועים שחוזרים על עצמם, מאפשרים שהכתיבה של המאורעות מתבצעת באופן חופף בכרך חדש עם שולים נקיים. הכתב עדיין משקף את השירבוט ואת המחיקות של ההיסטוריה, אבל זה נעשה על ידי עריכה עם הכישרון לעשות אותם לרצף של אירועים הגיונים. כתיבה חדשה זו תלוכלך בשולים במשך הזמן וכל התהליך מתחיל מההתחלה.

העמים במזרח התיכון ואנשים עם עניין בנושא ממקומות אחרים, קוראים את ההיסטוריה מספרי זמן שונים. אפילו אלה אשר קוראים מאותו הספר, מגיעים למסקנות שונות על מובנם של מאורעות דו משמעותיים, עקב הערות שוליים של עורכים מתוחכמים שמטרתם לגשר בין מה שקורה היום למה שנכתב בספרים העתיקים. אין שום דיווח של מאורע היסטורי או בן זמננו, אשר זוכה להסכמה כללית, מכיוון שהעולם הוא קליידוסקופ (kaleidoscop). במקום זה, קבוצות שונות של אנשים, מסתכלות באותה הגיאוגרפיה, מתיחסות לספר המציאות העצמי שלהם ומדקלמים "עלינו להילחם על מה ששייך לנו". כאשר ספרים שונים טוענים לאותה פיסה של גיאוגרפיה "כשלנו" לשני עמים שונים, וכאשר עורכים של ספרים אלה מכריזים "הכוח עושה את הצדק", הסיכסוך הוא בלתי נימנע. וכך זה היה במשך אלפי שנים.

הבעיה של היסטוריות מנוגדות מתרחשת, כיוון שיד הזמן כותבת מבלי לחשוב על העתיד. עמים מסולקים מהארץ ושוב נסחפים בחזרה אליה. עמים מקבלים את מיטב הארץ, ואחר כך נסחפים אל שוליה. עמים זוכים לשלטון עצמי ואחר כך סובלים מהפלייה. אך כאשר הזמן כותב פרקים נבחרים, החריטה לא נמחקת. מהלך הארועים נחרט בזכרונות העמים. הרגש המוסרי שבנפשם של בני האדם מיחל להגיון. סופרים ופוליטיקאים, מנהיגים ועמחא, נכספים להגינות. וכך, המונים נאבקים לשלוט על הזמן. האנשים מנסים לאחוז ביד הזמן ודורשים שהמאורעות ייכתבו בצורה עקבית וסמכותית בספרי ההיסטוריה.

"איזה ספר היסטורי?" צוחק הזמן, כשהוא מקשקש באופן פראי יותר מאי פעם, משוך ומטולטל על ידי אוהדים של מאות מהדורות שונות של המציאות. איזה ספר באמת? אי אפשר לכתוב בעיקבות, אם יש מספר רב של סיפורים סותרים המתארים את אותן העלילות, סיפורים שחלקם התפתחו במשך מאות

בשנים, בעיצוב של מירוץ שליחים, על ידי מאות עורכים בעלי כוונות טובות, אבל רחוקים מלהיות אנשים שראו את הנולד. רק אלוהים יודע לאן יוביל הזמן, ונביאים של אותו האלוהים היו אמורים לשתף אותנו באותו המסר. אנחנו, בני האנוש האומללים, בלבנו את הדברים בצורה נוראית.

תביעות סותרות לריבונות

לא יהיה שלום, כל עוד הריבונות "הארצית" על ירושלים והאדמות השכנות אליה, ייקבעו על ידי סיפורי זמן שסותרים זה את זה. אין זה יתכן ששני אנשים או יותר ינהגו בביטחה במכונית. זאת הבעיה העיקרית של המזרח התיכון, מרחב אחד, שטחי האדמה שסובבים את ירושלים, ואשר הינם נושא לשתי תביעות סותרות לריבונות משני עמים.

מאחורי תביעת ישראל לריבונות, עומד כוח החוק הבין-לאומי בתוך הגבולות של 1948, והנוכחות והעוצמה הצבאית של ישראל בגדה המערבית ועזה. התביעה גם מקבלת חיזוק מן המשקל של ההיסטוריה התנכית, ממאה שנה של טיפוח והתפתחות של האיזור ומהזדהות העולם על מאמץ ישראל להשגת ביטחון. בתביעה לריבונות של הפלסטינאים, נמצא היושר של הנוכחות היסטורית שמקיפה מאות בשנים, מעבר לייפוי הכוח של האומות המאוחדות. היא מחוזקת על ידי נוכחותם המרשימה של כמה מיליונים של תושבים, ועל ידי הכרת החוק הבין לאומי המודרני לזכותם להגדרה עצמית, ועל ידי אהדת העולם עם מאמצייהם להשיג חופש מן התנאים של מצב של מצור.

הבעיה השורשית של המזרח התיכון היא שלשתי קבוצות שונות ניתנה ריבונות על פחות או יותר אותו שטח אדמה. אפשר להתווכח על השאלה לגבי איזה צד יש זכויות יותר חוקיות, יותר עכשוויות או יותר משכנעות. טיעונים כאלה לעולם לא ישכנעו את האנשים שמאמינים בתביעות של הצד השני. בני האדם ידועים בתכונתם להאמין במי שהם רוצים להאמין.

מתביעות מתחרות אלה של ריבונות, זורם הדלק ששומר ומלבה את השינאה במזרח התיכון. ריבונות כוללת את הזכות להעביר ולכפות חוקים. לפיכך, תחת השלטון הישראלי, מועברים חוקים אשר מרגיזים את הפלסטינאים. באופן דומה, במקומות שבהם הפלסטינאים שולטים, הם עושים או אומרים דברים שמעלים את החימה של הישראלים. לאף ריבונות אין הכבוד וההשתתפות של שני העמים. כתוצאה מכך המאבק נמשך ונמשך.

הרי לפניכם דימוי (metaphor) למזרח התיכון. תארו לעצמכם מגרש עפר בשכונה עירונית של מעמד הצווארון הכחול. בעל המגרש המקורי הקדיש את

המגרש לבנים של השכונה שרוצים לשחק כדור רגל. דורות של בנים מקומיים שיחקו כדור רגל על המגרש וקבוצות משחק מהשכונה הפכו למסורת מושרשת. לאחר שנים רבות, המועצה המקומית תבעה את המגרש למען האינטרס הציבורי וקבעה שהמגרש ישמש אך ורק למישחק כדור בסיס (baseball) בחינוך משותף. בנים ובנות הגיעו יום ביום באוטובוסים עירוניים להיתחרות בליגות עירוניות של כדור בסיס. אותה פיסת אדמה, אותו מיגרש, היה נושא למערכות שונות של חוקים, כדור רגל וכדור בסיס. במהרה, כל הילדים רבו זה עם זה במילחמות של כדור רגל או כדור בסיס במקום לשחק בספורט. זה פשוט לא אפשרי לשחק כדור בסיס וכדור רגל באותו זמן על מיגרש אחד ויחיד. באותו אופן, אי אפשר שיהיו שתי ריבונויות על אותה חלקת אדמה של ארץ הקודש, כל אחת עם מערכת יחודית של חוקים משלהן שסותרות זה את זה.

אשלות

זה לא מציאותי שפירוש אחד של המציאות יקריב את עצמו למען פירוש אחר של המציאות. ממים (Memes) כמו גנים (genes) יכולים להיות מאד עקשניים. כפי שתהליך האבולוציה אינו מעדיף סיגליות מצטמקות, ההיסטוריה גם כן אינה מעדיפה תרבות שנחבאת אל הכלים. אילו הישראלים או הפלסטינאים היו מהסוג הביישן, לא היה סיסוך במזרח התיכון. במקום כל זה, אנו מדברים על עמים גדולים שמתגוששים עם המציאויות הקשות והסותרות שמתעוררות ממה שניכתב בצורה סתומה על ידי הזמן.

חלוקה גיאוגרפית למחוזות תיכשל גם כן בפיתרון הבעיה המרכזית. הגישה הזאת של שתי ריבונויות צד בצד, נותנת רק את האשליה של אפשרות ששתי מציאויות מתחרות להתקיים ביחד בשלום. למעשה ירושלים ופרבריה הגדולים מהווים מערכת אקולוגית אחת וגם מטריצה כלכלית תרבותית בת כילאים, שאף אחת מהן אי אפשר לחלק. במקרים כאלה, הישות החלשה מקבלת מה שהיא יכולה, בהבינה שעל ידי כך, היא מקבלת מצע שממנו היא תוכל להשיג יותר בסיבוב הבא. הישות החזקה טופחת לעצמה על הכתף, במחשבה שהבעיה פתורה. ואז, כמעט מיד, ניתן לראות את הגיחוך בחליפה התפורה שמתחיל להיראות בתפרים הלא טבעיים של המציאות.

הנוער במדינה הקטועה והמדוכאת מבחינה כלכלית, יטיל את האשמה בגלל בעייותיו על החלוקה הגיאוגרפית הלא צודקת. הנוער יתמקד על תעמולה למען שינוי בגבולות היות וזה ייראה כפיתרון שיביא לתוצאות ולא למען חתירה לעבוד

עם המקורות הדלים של גבולות שהם בחזקת הכל או לא כלום. הצדדים יאבדו על ידי כך דור נוסף לסכסוך.

הבעייה של המזרח התיכון היא שהיסטוריות סותרות ומנוגדות מיצטלבות על חלקת אדמה אחת. הפלסטינאים צריכים להילחם למען הגדרה עצמית עתה, כאשר השלטונות הישראליים קובעים את הכללים. אף אחת משתי האוכלוסיות לא תסכים להיות תחת השלטון של האחרת, בהיות כל אחת מהן בעלת אוכלוסיה ששווה מיספרית לאחרת ואיתנה בגאוותה. הפיתרון המקובל העכשווי של שתי ריבוניות צד בצד, הינה אשליה. הטבע היחידי של הארץ מתיר אך ורק ריבונות אחת. כל עקיפה של מציאות זאת תהיה לטווח קצר. פלסטין שתדמה לבנתוסטן (Bantustan) תהיה פגומה מבחינה כלכלית ומושפלת מבחינה פוליטית על ידי השכנה השתלטנית הישראלית. אחרי מספר שנים, תקום אינטיפדה חדשה, הפעם בעלת נשק עם עוצמה וטווח גדול יותר אשר מדינה ריבונית קטועה תוכל להרשות לעצמה.

יש אפשרות הימלטות מן המבוך המטורף של מדיניות המזרח התיכון. אך עלינו להיות כמו הדמות בסיפרו של אדווין אבוט (Edwin Abbot) פלאטלאנד (Flatland) אשר צפתה במימד השלישי כדי להימלט. על ידי חשיבה לא קונבנציונלית של שני עמים ריבוניים וחלקת אדמה אחת של אדמת הקודש, אנו יכולים למצא פיתרון לטווח ארוך שיביא שלום וגאווה. אנחנו נפנה עתה לצוהר הבריחה הבלתי נראה הזה.

התערבות אמריקאית

ארה"ב יכולה לפתור את הבעייה הסבוכה (Gordian knot) של המזרח התיכון, אבל לא עם עזרה צבאית, שוחד כלכלי או פגישות פיסגה. אף אחד מאמצעים אלה לא פעל בעבר. אין שום סיבה לחשוב שהם יפעלו טוב יותר בעתיד. אף אחד מאמצעים אלה לא מתיחס לבעיה השורשית של שני עמים שהוענקה להם ריבונות על חלקת אדמה אחת. עזרה צבאית היא כהבסה להכנעה. אבל אף אחת מן האמפריות העצומות של ההיסטוריה לא תוכל להביס את העם היהודי או הפלסטינאי להכנעה. כמובן, עמים אלה עלולים להתכופף לזמן מה, כמו עץ שיודע באופן פנימי שטוב יותר להתכופף לפני רוח חזקה. עם זאת, אין אף כוח של סערה אשר ימחוק את כל העצים מעל פני האדמה. עצים, כמו בני אדם מדוכאים, מפזרים את זרעיהם למרחק ומיד צומחים ופורחים מחדש כשהתנאים מאפשרים זאת. עזרה צבאית של ארה"ב יכולה להיות המניע לחיסול איום לא רציני. לעומת זאת אין שום דבר

שטחי בשאיפות הפלסטינאיות. שורשיהם של אנשים אלה הם עמוקים כמו השנים שהם חיו על פני האדמה. חוזק שורשיהם נמדד לפי העומק והרוחב של מסורותיהם התרבותיות אשר ברובן משתרעות על כל היבט של החיים. תמריצים זמניים של מספר ביליונים של דולרים, הם גם כן לא אפקטיביים ביצירת שינוי מתמשך. מספרים גדולים כאלה מרשימים מנהיגים ואנשי עסקים. ואין זה מפתיע, שמענקי עזרה הם המניע העיקרי להביא את המעצמות לחתימה על הסכמים אצילים. הדולרים הם המשיכה העיקרית להמונים. לכל הפחות הם הודאה בעיסקה לא מוצלחת. האם הקצב ישלם לקונה שיקח את הבשר ממנו? כמובן שלא. הוא ישלם כדי שיפנו את האשפה שהיצטברה בחנותו. יש דעה מוזרה בין דיפלומטים שבעיות פוליטיות תיעלמנה, אם מנהיגים מדיניים יגיעו לפשרות. השקפה זאת נראתה הגיונית בימי ביסמרק (Bismark), כאשר מלכים שלטו באופן אבסולוטי. בימינו זה לא מתאים מפני שההמונים אינם יותר נתינים של מלך ששולט באופן אבסולוטי. כיום, כאשר שליט עושה הסכם עם שליט אחר, כל אחד מהם מקווה שהוא יוכל "למכור" את העיסקה לאנשים שבחרו בו. לפעמים הם יצליחו, כאשר העניין אינו נחשב כבעל חשיבות גדולה מאד, כגון הגבלות בפליטת גאזים שיגרמו לאפקט החממה במשך 20 השנים הבאות. אבל כאשר העיסקות נוגעות לריבונות של עם, חלפו הימים שבהם מנהיג יכול לקבל עמדה מתפשרת על חשבון העם. האנשים הממורמרים ימשיכו להסעיר רוחות למען רעיונותיהם ולהיאבק בעד מה שהם מאמינים. לכן, אין זה מפתיע "שדיפלומטיה של פסגות", "דיפלומטיה של נסיעות הלוך ושוב", "רוחו של דיפלומט זה או אחר" וכל דיפלומטיה אחרת, נכשלו בהשגת השלום במזרח הקרוב. מאמצים דיפלומטיים אלה עוקפים באופן קבוע את הבעיה המרכזית של שתי ריבונות סותרות באותה הגיאוגרפיה. במקום זה, הם מבקשים להביא את המנהיגים של עמים אלה "להתפשר" לפי שיעור והיקף ריבונותם. אפילו אם המנהיגים מסכימים, עמיהם לא יסכימו. העמים מרגישים את הכאב "שהשד נימצא בפרטים" של ההשלכות בניסיון לדחוק שתי ריבונות מתחרות לתוך גיאוגרפיה אחת. מנהיגים ודיפלומטים לפעמים בוהים כשהם עומדים בפני החלטות קשות, אם מפני שהם לא מעוניינים בפרטים, או מפני דוחק הזמן שבו הם נתונים, או שהם משתוקקים להצלחה הנראית לעין. העובדה היא שאנחנו נמצאים עתה בתקופה של זכויות האדם. החוק הבין-לאומי משתנה לכוון של הכרה בעמדת היחיד וכמובן בעמדת קבוצות של אנשים. אי אפשר עוד להיתחמק ולסחור בגורל עמים גדולים באופן שהמעצמות האירופאיות סחרו בשטחי אפריקה בינם לבין עצמם. בעיקבות זאת, למרות ששיחות פיסגה לשם ראויה (photo-op) הן עדיין ארועים גדולים באמצעי התקשורת, הן למעשה נכשלו לטפל בבעיות העיקריות של המזרח התיכון. כדי

שפיתרון יעבוד, הוא חייב להיות מקובל על ידי רוב העם הישראלי והעם הפלסטינאי. אף פיתרון כזה אינו אפשרי, אם הוא מוגבל על ידי הצורך לקיים שתי ריבוניות באותה פיסת קטנה של אדמה. לאמריקה יש פיתרון להציע באופן ישיר לעם הישראלי והפלסטינאי. הפיתרון ידרוש אומץ מצד אמריקה ועיון זהיר מצד הישראלים והפלסטינאים. אבל אחר עיון כזה, היתרונות יהיו כה ברורים, שהעמים באופן ספונטאני, ידרשו פיתרון זה. וכך יכולה אמריקה להפסיק לתרום לבעיה ולהתחיל לפתור אותה: * להודיע שישראל ופלסטין יוזמנו להצטרף לאיחוד האמריקאי כמדינות מספר 51 ו 52.

* לקבוע תנאים שמתקבלים על הדעת ולהבטיח ערבויות משמעותיות לקבלתן כמדינות ולענות על הדאגות והפחדים העיקריים של כל עם.

* לתדרך את מישרד החוץ (State Department) לעבוד בסמוך עם העולם הערבי, האיחוד האירופאי וצדדים מעוניינים אחרים, במיוחד האו"ם, כך שתפיסות לא מדויקות יתוקנו.

יש אומרים שמעורבות אמריקאית במזרח התיכון היא יותר מדי. אין אפשרות למעורבות אמריקאית שתהיה פחותה מכך. אמריקה לא יכולה שלא להתערב הודות לחסדה הלבבי כלפי נוצרים, יהודים ומוסלמים וערכה האסטרטגי הגיאופוליטי. חוסר החלטה מזין את הטרור, כפי שפצע פתוח מזין חיידקים. המזרח התיכון ואמריקה הם כמו הורה מזדקן ובנם או בתם. חוסר התערבות היא כמו אופציה מוטעה, מכיוון שבן או בת טובים אינם יכולים שלא לטפל בהורים ולדאוג לבריאותם. אפילו אם הורה מרגיש טוב במשך זמן מה, ברגע שיחלה, הילדים יהיו מיד מעורבים נפשית. ומי יתכתש לעובדה שהדבר הנכון לעשות הוא להביא את ההורה המזדקן לתוך ביתם של הילדים הבוגרים? עם טיפול טוב ותשומת לב, הבריאות תחזור במקרים כאלה והרבה שנים של הנאה הדדית יתאפשרו.

לסיכום, הבעייה של מעורבות אמריקה במזרח התיכון אינה אם להיות מעורבת, אלא כיצד להיות מעורבת. עד היום, מעורבותה היתה בעלת כוונות טובות, אך לא מעשיות לחלוטין. נשק אמריקאי שנמכר לישראל, הוא בשימוש רב יותר בתוך גבולות פלסטין, מאשר נגד צבאות זרים. העזרה הכספית האמריקאית נוצצת כל כך, שהיא מסנוורת את המנהיגים של המיזרח התיכון מלראות את הבעיות האמיתיות. הדיפלומטיה האמריקאית יכולה להיחשב כבידור מעולה, כמו תקשורת להמונים מסממת, כאשר הקסם שלה נעלם, הכמיהה לפוליטיקה אמיתית משתוללת יותר מתמיד.

אחרי 50 שנה של התחלות מוטעות, הגיע הזמן לצורה חדשה של מעורבות אמריקאית. מעורבות אשר תענה בהצלחה לבעיה המונחת ביסוד של שתי ריבוניות בגיאוגרפיה אחת. במהרה נפנה להבהרה לפיתרון זה.

תוצאות הכישלון

נתאר לעצמנו שהמצב במזרח התיכון כפי שעכשיו, נמשך עוד 50 שנה. היום, יש חומה שפעם לא חשבו שתהיה קיימת מסביב לישראל. בעוד 10 או 20 שנה, החומה תתחיל להתפורר ואוטומציה תפחית את הצורך בעובדים פלסטינאים. איזו תגובה תהיה אז, כאשר מעשי טרור יהיו יותר תדירים ונועזים? מה שחשבו פעם שלא יקרה, יהפך להיות מקובל: העברה בכוח של כל הפלסטינאים לצד המזרחי של הירדן. מדינה יהודית טהורה תיראה כמדינה היחידה שתהיה בטוחה. מדינות שכנות יצטרכו להלחם למנוע פגיעה כזו, אבל יפסדו. הן גם יאימו ללחוץ על אמריקה ואירופה באמצעים כלכליים. אך גם זה יהיה, כנראה, ללא תועלת בכלכלה עולמית טכנולוגית (cyber-technology). ההשפלות המשולבות של גירוש לאומי, תבוסה צבאית וכלכלה נחשלת ילבו מאמצים אפוקליפטיים. גברים ונשים נואשים ינסו להשמיד את ישראל פעם אחת ולתמיד, בנשק גרעיני או ביולוגי שנרכש בשוק השחור. הם עלולים להצליח, אפילו שככל אחד אחר מפסיד. כיוון שבתוך 10 או 20 שנה הרעיון של מוות המוני יגיע לבגרות ויהפך לטכנולוגיה ניידת.

המלחמה האפוקליפטית תועבר גם לאירופה ולאמריקה, מכון שאף אחד אינו מאמין שישראל היא מחוסנת באופן מוחלט ללחץ ממשלות מערביות. פאריס, לונדון וושינגטון – מעטה אין יותר מקום בטוח מפני עשורים של פיגועים של מגה מוות, בהתחשב בעובדה שאפילו ניו יורק נפגעה קשות ב-2001. אם לא נצליח לנקז את החולות הטובעניים של הפוליטיקה במזרח התיכון, אנחנו אך נבטיח שאלה שנמצאים עמוק בבוץ, הפלסטינאים, ימשכו אחריהם רבים אחרים לתוך הגיהנום למטה.

בברור, כשלון אינו אופציה. הגדרה אחת של שגעון היא להמשיך לעשות אותו הדבר, אך לצפות לתוצאה אחרת. חשבו על אדם מטורף אשר מכה בראשו כנגד הקיר, תוך ציפיה שאיזה שהוא קסם יקרה. עזרה צבאית, עזרה כספית, דיפלומטיה, כל אלה נכשלו באופן קבוע מעל תריסרי שנים. שתי ריבוניות בגיאוגרפיה אחת, טריק זה עבד רק על נייר ואף פעם לא במציאות, לא חשוב כמה פעמים זה נוסה.

הגיע הזמן להודות בכשלונות של השיטות בעבר, אך לוותר זה כשלון קבוע. זאת לא אופציה. התוצאות מפחידות מידיי. אך גם אין צורך בכך. קיימת דרך חדשה, פיתרון שיטתי, פיתרון לבעיית היסוד של שתי ריבונויות בגיאוגרפיה אחת. מהלך של פיתרון זה יוצג עתה.

פרק 2, הפיתרון

תגלית מורכבת מדברים שהם גלויים לכל אחד לראות ומחשבה שאף אחד לא חשב עליה.
Albert Von Szent-Gyorgi, 1962, The Scientist Speculates, I. Good, ed.

אנחנו צריכים להתאחד ברצינות, או אחרת כל אחד מאיתנו יתלה לבד.
Benjamin Franklin, 1776.

אילו אנשים היו מלאכים, לא היה צורך בממשלה. אילו מלאכים היו אמורים למשול בבני אדם, לא היה צורך בתהליכי פיקוח פנימיים או חיצוניים על זרועות הממשלה. במקרים שבהם יש צורך להרכיב ממשלה שבה בני אדם מושלים בבני אדם, הבעיה הבסיסית היא לאפשר לממשלה למשול והבעיה המשנית היא מחויבות הממשלה לפקח על עצמה. תלות הממשלה בבני אדם היא ללא ספק האמצעי העקרי שבו העם מבקר את הממשלה. אבל הנסיון לימד את האנושות שיש צורך לנקוט באמצעי זהירות נוספים.
James Madison, Federalist 51.

הדגל האמריקני מכיל 50 כוכבים. הוא שונה 26 פעמים מאז שאומץ עם 13 כוכבים בשנת 1777. העקרון של הדגל היה תמיד להוסיף כוכב עם כל הצטרפות של מדינה לארגון. העקרון הוא שכל הכוכבים הם באותו גודל וצבע ואין עדיפות במיקום של אף כוכב. השיוויון בין מדינות האיחוד הוא העיקרון עליו בנויה ארצות הברית.

שם הספר הזה הוא "שני כוכבים למען השלום". זה בדיוק הדבר הנחוץ. ישראל ופולסטין מוזמנות להצטרף לארצות הברית כשתי מדינות שוות זכויות לאירגון. במקרה זה, כל דגל של ארצות הברית ישונה כך שיכיל 52 כוכבים. המאמץ הגדול הנדרש לצורך זה הוא מחיר קטן שיש לשלם לכבוד הצטרפות המזרח הקרוב לארה"ב. התפירה של כל דגל חדש של ארה"ב יכריז על השלום שהושג על ידי הכללת הישראלים והפלסטינאים כאזרחי ארה"ב והוספת ארצותיהם כמדינות נפרדות אבל שוות לארה"ב.

דגל ארה"ב שונה בפעם האחרונה לפני 44 שנה לכבוד הצטרפות הוואי לאירגון. זו היא לא תקופה ארוכה מדיי שלא יהיה ניתן לעורר את תהליך הצטרפות מדינה חדשה לאירגון. תקופה ארוכה של 47 שנה עברה בין הצטרפות ניו מקסיקו בשנת 1912 ועד להצטרפות אלסקה בשנת 1959. התקופה בשלה להצטרפות של שני הכוכבים לשלום.

מעמד של מדינה אמריקאית

ארה"ב הינה מדינה ייחודית. אין מדינה שמורכבת ממספר רב של חבלי-ארץ ייחודיים שוויתרו מרצונם על עצמאות, כדי להוות חלק ממדינה גדולה ועצמאית. החידוש המדיני שעליו נוסדה ארה"ב מנע את האלימות שהיתה עלולה להתפתח בין ערב הרב של האוכלוסיה בהתישבות האמריקנית. המקרה היחידי בהיסטוריה של ארה"ב שבה שני רעיונות עצמאיים ושונים ניסו לשלוט במדינה: הצפון שהתנגד לעבדות והדרום שלא רצה לוותר על העבדות. התוצאה היתה מלחמת אזרחים. יותר אמריקאים מתו במלחמת האזרחים, מאשר כל המלחמות האחרות שבהם היו מעורבים אמריקאים. האם המצב בין ישראל ופלסטין לא דומה למצב בין הדרום והצפון שהתפתח למלחמת אזרחים? שתי ריבוניות שניכפו על אותו מרחב גיאוגרפי? האם המלחמה בין ישראל ופלסטין אינה מלחמת אזרחים? על אף שמלחמת אזרחים זו לא ניתנת לפיתרון במסגרת ברית ארצות של המזרח הקרוב, היות ומסגרת כזו לא קיימת, היא יכולה להפתר על ידי צירוף ישראל ופלסטין כשתי מדינות לארה"ב מורחבת במקצת.

האבות המיסדים של הרפובליקה האמריקאית חזו את היתרונות של צמיחה של המדינה על ידי הצטרפות מרצון של ארצות לאיחוד. לכן, בפרק IV, סעיף III בחוקת ארה"ב כתוב "הקונגרס יכול להחליט ברוב קולות, על צירוף ארצות נוספות לאיגוד". קונגרס ארה"ב דן בצירוף מדינה לאיגוד רק אחרי בקשה רשמית מהמנהיגות של המדינה או מחבל הארץ שמביעה רצון להצטרף לרפובליקה. במשך 200 שנה, הקונגרס דחה רק בקשה אחת של חבל ארץ להצטרף כמדינה לאיחוד¹.

ישראל ופלסטין יכולות לבקש להצטרף לארה"ב על ידי זה שהנציגים הנבחרים שלהן ישלחו עצומה לקונגרס ארה"ב. כמובן עצומה כזו יכולה להשלח אחרי שמשאל עם יקבל מנדט מתושבי המדינות לרצונן להצטרף לארה"ב. יכול להיות צורך בחינוך ושידול תושבי ישראל ופלסטין ליתרונות של הצטרפותן לאיגוד האמריקאי. העצומה להתקבל לאיגוד צריכה להשלח לדובר של הקונגרס

¹ בשנת 1993, הקונגרס דחה עצומה של הממשל של עיר הבירה וושינגטון להתקבל כמדינה לאיחוד. אולם בשנת 1961 בתיקון לחוקת ארה"ב מס 23, עיר הבירה וושינגטון הוסמכה לשלוח 3 נציגים שיכולים להצביע בבחירות לנשיאות של ארה"ב. תיקון זה מקנה לעיר מעמד חשוב יותר מאשר ערים אחרות עם מספר אוכלוסיה דומה. כדוגמה, כל נציג של וושינגטון מייצג 200,000 אזרחים המצביע לנשיאות ארה"ב לעומת 600,000 של קליפורניה. ראה פרק 3 להמשך שיחה על ההשפעה של הוספת שני כוכבים לתהליך בחירת נשיא ארה"ב. הקונגרס דחה בקשה ראשונית של טקסס, ויומינג (Wyoming) ואחרים להצטרף לאיחוד, בגלל מצב מדיני זמני אבל תוך מספר שנים נמצא רוב בקונגרס שאיפשר את קבלתן לאיחוד.

והניסוח של הבקשה בקווים כללים יכולה להיות "אנחנו, הנציגים הרשמיים של אזרחי [ישראל] [פלסטין] מבקשים בזה להתקבל כמדינה בפדרציה של ארה"ב. אנחנו מבינים את ההתחייבות הנדרשת להתקבל במעמד של מדינה באיגוד האמריקאי ואנחנו מכריזים בזה את רצוננו לעמוד בדרישות אלו. אנחנו מגישים בזה טיוטה העומדת עם כל הדרישות של החוקה האמריקאית. אנחנו מבקשים בצורה מכובדת שקונגרס ארה"ב יתיחס בחיוב לעצומה כנציג העם האמריקאי".

בבקשה זו העם הישראלי והפלסטינאי משיקים את ספינת ההצלחה למצבם. הבקשה בוודאי תתקבל ברצון. הקונגרס של ארה"ב עם הסנאט יענה בחיוב רב לבקשה עם מסמך מלווה שמציין במפורש את התנאים העיקריים והערבויות הנדרשות. ארה"ב תענה בחיוב לבקשה, היות וזה יפתור את אחת הבעיות העקשניות ביותר והמהותיות ביותר ביחסי החוץ האמריקאים.

במספר מועט של שרבוטי-עט, הגבולות המדיניים של ישראל ופלסטין ייקבעו, על אף שגבולות אלו יאבדו מחשיבותן הרבה, היות ותושבי האיזור יוכלו לחצות גבולות אלה בצורה חופשית. הסנאט והקונגרס האמריקאי יכלול נציגים מישראל ופלסטין בהתאם לחוקה האמריקאית. ראשי הממשל בישראל ופלסטין יעברו תהליך שינוי שיתאימו לצורה האמריקאית. הצבא הישראלי והפלסטינאי יעברו הצבה שתהפוך אותם למשמר לאומי או שיהפכו חלק אינטגרלי של זרועות צבא ארה"ב. חוקי זכויות האזרח והחוקים נגד אפליה, של ארה"ב, יהיו חוקי המדינה בישראל ופלסטין. הזרוע הארוכה והחזקה של הממשל הפדרלי של ארה"ב יבטיח סדר ובטחון לכל אזרחי ישראל ופלסטין. סוף סוף ישרור שלום לאורך זמן בסביבות ירושלים. שני כוכבים לשלום.

גבולות חוקיים

כיום, רוב הוויכוח במזרח הקרוב הוא על גבולות. איך הסיכסוך ייושב כאשר ישראל ופלסטין יהיו מדינות בפדרציה האמריקאית? עם הכוונה אלוהית, הישראלים והפלסטינאים נתנו כבר מענה לשאלה זו. כמו שנראה את זה בהמשך, התשובה לשאלה זו בהקשר של ישראל ופלסטין כשתי מדינות ריבוניות באיזור אינה הגיונית בהחלט. אולם, התשובה הופכת להיות הגיונית בהחלט בהקשר של ישראל ופלסטין כשתי מדינות תחת מדינה ריבונית אחת, ארה"ב.

ישראל היתה מאד מרוצה מהגבולות של המדינה היהודית שעליה החליט האו"ם ב 1948. הערבים דחו את ההחלטה וישראל נוכחה לדעת מהר מאד שגבולות המדינה כפי שנקבעו על ידי האו"ם אינם ברי הגנה כשסוריה, ירדן ומצרים הכריזו מלחמה על המדינה שבדרך. על אף זאת, עמוד התווך של מדיניות

החוץ הישראלית היתה שישראל תהיה מוכנה לוותר על השטחים שנכבשו במלחמת הקוממיות בתמורה לשלום ובטחון אמיתי. אחרי המלחמה של ששת הימים ב 1967, ישראל חזרה וטענה שהיא תהיה מוכנה לחזור לגבולות שביתת הנשק מלפני ששת הימים (גבולות שביתת הנשק שנקבעו ב 1949 אחרי מלחמת הקוממיות) בתמורה לערבות לשלום ובטחון אמיתי. אכן, ישראל החזירה למיצרים את חצי האי סיני, התחום הטריטוריאלי הגדול ביותר שנכבש על ידי ישראל, בתמורה לחתימת הסכם שלום בין מנחם בגין ואנוואר סאדת בהסכם קמפ דויד (Camp David). האו"ם עיגן את תוכניתו לשלום במזרח הקרוב על ידי קבלת החלטת האו"ם 242. ההחלטה קובעת שישראל תחזור לגבולות שביתת הנשק של שנת 1949 (לפני מלחמת ששת הימים) ובתמורה, הגבולות המדיניים באיזור ייכבדו באופן הדדי על ידי כל המדינות של המזרח הקרוב.² המנהיגות הפלסטינאית החליטה שגם היא מקבלת את גבולות שביתת הנשק של ישראל מלפני 1967 כגבול המדיני בין ישראל לפלסטין.³ ישראל לא חיה בשלום ובטחון מאז שהוקמה. כתוצאה מזה, ישראל סירבה תמיד לחזור לגבולות שביתת הנשק מלפני 1967. לדוגמה, ישראל סירבה להחזיר את רמת הגולן לסוריה מחשש שהסורים יחדשו את ההפצצות מהרמה, כפי שהמצב היה לפני מלחמת ששת הימים. ישראל מסרבת להחזיר את מזרח ירושלים מחשש שהישראלים לא יורשו להתפלל במקומות הקדושים (הר הבית). עכשיו עם התוכנית של שני הכוכבים, ישראל תוכל סוף סוף להינות משלום ובטחון. כחלק מארה"ב ישראל תהיה בטוחה שסוריה, ירדן ומצרים יימנעו מלהכריז מלחמה עליה. כאזרחי ארה"ב, הישראלים יהיו בטוחים שיוכלו לבקר במקומות הקדושים במזרח ירושלים ובכל מקום במדינה הפלסטינאית שתהיה חלק מארה"ב. לכן ישראל תסכים לקחת חלק בתהליך קביעת גבולות עם

² החלטת האו"ם 242 למעשה מכירה בגבולות של מדינת ישראל בגבולות שביתת הנשק שנקבעו לאחר מלחמת הקוממיות של 1948. במלים אחרות, האו"ם מכיר בגבולות שביתת הנשק של ישראל לפני מלחמת ששת הימים ומוותר על גבולות המדינה ששורטטו בהחלטה 181 שהחליטה על הקמת מדינה יהודית וערבית בשטח שהיה נתון תחת מנדט בריטי. אף על פי כן, אי הבהירות של המצב מדגימה מדוע יש לאו"ם תפקיד חשוב בהטוויית תוכנית שני הכוכבים כפי שזה מובהר בפרק 9.

³ גבולות שביתת הנשק של 1949 נותנים לפלסטין 5690 קילומטרים רבועיים בגדה המערבית ו-3651 קילומטרים רבועיים ברצועת עזה, כאשר לישראל יש 20770 קילומטרים רבועיים. בהשוואה לתוכנית החלוקה של האו"ם, ישראל היתה אמורה לקבל 14245 קילומטרים רבועיים והמדינה הערבית היתה אמורה לקבל 11650 קילומטרים רבועיים. השטח המיועד למדינה פלסטינאית של היום מהווה 22% מהשטח הכללי של האיזור לעומת 45% בתוכנית החלוקה. זה מסביר מדוע הפלסטינאים קוראים למלחמת העצמאות "אל נקבה" או "האסון". מצב הפלסטינאים החמיר לאחר מלחמת הקוממיות, כאשר הירדנים והמצרים השתלטו על השטח הפלסטינאי שלא נכבש על ידי ישראל והשאירו את הפלסטינאים ללא שטח בכלל. אמנם הירדנים העניקו אזרחות ירדנית כפיצוי לפלסטינאים בשטחם. במלחמת ששת הימים ב 1967 ישראל הצליחה לכבוש את הגדה המערבית מידי הירדנים ואת רצועת עזה מידי המצרים. הירדנים והמצרים ויתרו מאז על התביעות המדיניות של שטחים אלו לטובת הפלסטינאים.

המדינה הפלסטינאית השכנה, בגלל ששתי המדינות יתחייבו לשמור על שלום כשתי ארצות תחת ריבונות של ארה"ב. מדינה פלסטינאית שתכלול את השטח הירדני מערבה לנהר הירדן ורצועת עזה, כחלק מארה"ב לא תהווה סכנה ביטחונית לישראל. זו הסיבה שישראל תסכים לחזור לגבולות שביתת הנשק, כאשר המדינה הפלסטינאית השכנה תהיה חלק מארה"ב.

מצד שני, אין סיבה לישראל לוותר על רמת הגולן במסגרת תוכנית שני הכוכבים. רמת הגולן אינה מאוכלסת על ידי פלסטינאים, היות והאיזור היה שייך לסוריה. אחרי שישראל תצטרף כחלק מארה"ב, בעיית רמת הגולן תהפך לבעיה שבה משרד החוץ האמריקאי יצטרך להחליט. בהתחשב ביתרון האסטרטגי שיש לרמה המוגבהת של הגולן, לא סביר להניח שהרמה תוחזר אי פעם לסוריה. הבעיה של שטח על הגבול בין ארה"ב ומכסיקו, לאחר שארה"ב קנתה את טקסס ממכסיקו, נפתרה בהקשר היחסיים בין שתי המדינות. זו היא דוגמה טובה לתקדים, שבו בעיית רמת הגולן יכולה למצא פיתרון.

בעיית ההתישבות היהודית בגדה המערבית, יכולה להפתר בקלות במסגרת התוכנית של שני הכוכבים. ההתישבויות נשארות איפה שהן. יתרה מזו, התישבויות נוספות יכולות להיבנות, והתישבות פלסטינאית יכולה להיבנות בישראל. כל זה, כמובן, כאשר החוקים שחלים על רכישה ומכירת רכוש, חייבים להישמר בקפדנות בנגוד למצב הקיים כיום. המצב החוקתי יחזק תחת המערכת המשפטית האמריקאית.

הגזע והדת אינם מהווים מכשול לרצונו של אדם לחיות או להתיישב בארה"ב. מרבית אוכלוסית יוטא (Utah) הינה מורמונית, אבל זה מחייב את המדינה לספק סביבה שתאפשר לכל אדם לחיות ולהתיישב אם ברצונו בכך. באותו הקשר, מורמונים מוזמנים לחיות ולהתיישב מחוץ ליוטא. המצב של חקלאי יהודי בגדה המערבית יהיה זהה למצב שתואר ביוטא. המצב של חקלאי יהודי בגדה המערבית יהיה של תושב המדינה הפלסטינאית ואזרח ארה"ב. המדינה הפלסטינאית תהיה מחוייבת לשמור על זכויותיו, כמו שהיא חייבת בשמירת זכויותיו של כל אזרח אחר החי בגבולותיה.⁴ במקרה שמשטרת פלסטין לא תוכל להבטיח את שלומם של המתיישבים היהודים בשטחה, הממשלה הפדראלית של ארה"ב תהיה רשאית ומחוייבת לנקוט בצעדים לשמירה על שלומם וזכויותהם של המתיישבים היהודים בפלסטין. כל חוק שמפלה לרעה את המתיישבים היהודים,

⁴ ללמוד ממקרים קודמים שבהם ארצות שהצטרפו לאיחוד של ארה"ב, חוקים של רישום בעלות על קרקע מלפני האיחוד נשמרו בקפדנות, אפילו במקרים שבעלות זו הושגה במירמה. לכן, מתישבים יהודיים בגדה המערבית עם בעלות חוקית על האדמה יהיו רשאים להשאר. הם יהיו אזרחי ארה"ב תושבים של פלסטין ולא של ישראל. תביעות משפטיות נגד ישראל על שהעניקה תעודות בעלות על קרקעות בשטחים יוכלו להישמע בבתי משפט אמריקאים. ממשלת ארה"ב יכולה להחליט לקבל את האחריות על תוצאות המשפט מתביעות אלה כפי שזה קרה כאשר תושבי טקסס תבעו את מכסיקו לאחר שטקסס הצטרפה לארה"ב. ראה פרק 10.

מהווה הפרה של החוקה האמריקאית תחת "שיויון לכל" וכל זאת במידה וההתיישבות מבוצעת בצורה חוקית. יש לציין שהשטח שישראל כבשה במלחמת ששת הימים, לא יהיה נחוץ לה כמדינה באיחוד ארה"ב. פלסטין כמדינה באיחוד ארה"ב, לא תצטרך שטח רב יותר מאשר הגדה המערבית שישראל כבשה מירדן במלחמת ששת הימים. יש לציין שירדן ויתרה מזמן על השטח של הגדה המערבית לטובת מדינה פלסטינאית. זה אומר שההתיישבות היהודית בגדה המערבית תהווה חלק מהתשתית של מדינה פלסטינאית באיחוד ארה"ב. לעומת, זאת אסור שיהיו הגבולות על התנועה של המתישבים בין ישראל ופלסטין וחוק זה חל על הפלסטינאים החיים בגבולות מדינת ישראל. לפי חוקי ארה"ב, מעבר הגבולות בין ישראל ופלסטין לא יהיה יותר מסובך מאשר חציית הגבול מוירג'יניה (Virginia) למרילנד (Maryland) (יש לקוות שהמעבר יהיה מהיר יותר מאשר לחצות את הגבול מוורגיניה למרילנד בזמן שיא התנועה).

במידה ויהודים חרדים ירצו להקים התיישבות חדשה בפלסטין, לא יהיה צורך ביצירת ארוע בין-לאומי. ארוע מסוג זה לא ידרוש שישראל תעלים עין מהשאלה הבין-לאומית החמורה של הבקעת שטח שאינו שייך לה. המתישבים יצטרכו להגיע להסכמה עם הבעלים החוקיים של האדמה לקניית הרכוש כפי שזה נהוג בארה"ב. ההתיישבות תקום רק במידה והמתישבים יוכלו לעמוד בתנאים של קניית האדמה מהבעלים החוקיים של הנכס. תחבולות חוקיות להבקעת אדמה פלסטינאית לא יצאו לפועל. כחלק מארה"ב, לפלסטנאי שחושב שאדמתו הובקעה בצורה לא מוצדקת, יש את המערכת המשפטית הפלסטינאית והאמריקאית לערער על ההחלטה ולפעול להחזרת רכושו בצורה חוקית.

חוקות המדינה

ישנם 3 אופנים שבהם שטח הופך למדינה אמריקאית (1) עצומה מהשטח או הרפובליקה להתקבל לאיחוד האמריקאי (2) אישור מנשיא ארה"ב והקונגרס לתושבי האיזור לכתוב טיוטת חוקה למדינתם (3) אישור החוקה של המדינה על ידי הקונגרס, הסנאט ונשיא ארה"ב. ישראל ופלסטין לא חייבות לעקוב בדיוק אחר תהליך הקבלה, אבל זה חשוב שהזרוע המשפטית של כל מדינה תכתוב לעצמה חוקה שתהיה תואמת לחוקה של ארה"ב. יש סיבות מעשיות וחוקתיות לישראל ופלסטין לכתוב חוקות שתהינה תואמות לחוקה האמריקאית. כתיבה של חוק מהסוג שתהיה תואמת לחוקת ארה"ב, תהווה הוכחה טובה שאכן ישראל ופלסטין רוצות להיות חלק מארה"ב.

לפי פרק IV סעיף 4 של החוק האמריקאי דרוש שכל מדינה המהווה חלק מארה"ב, תהיה ממשלה דמוקרטית. כדי שדרישה זו תבוצע, הקונגרס דורש שלכל מדינה המצטרפת לאיחוד תהיה חוקה התואמת לחוקה האמריקאית מהיום הראשון לאיחוד.

באופן מעשי, היה טוב שלמדינה המצטרפת לאיחוד תהיה חוקה ביום שבה היא מצטרפת, מסמך שמורה מה מותר ומה אסור במדינה החדשה. בלי חוקה, לקונגרס לא תהיה ערובה שהמדינה המצטרפת תנהל לפי חוקים המקובלים לפי חוקת ארה"ב.

נכון להיום, אין לישראל ופולסטין חוקה. ישראל מנוהלת לפי קווים כלליים של חוקים בריטיים מהתקופה שישראל, היתה תחת מנדט בריטי. החוקים הבסיסיים מהווים דה פקטו חוקה של ישראל.⁵ החוקה הפלסטינאית עדין נמצאת במצב של ניסוח, כאשר מומחים למשפט מספקים משוב חוזר לשיפורה. בשני המקרים, תהליך כתיבת החוקה למדינה לא צריך להתחיל מראשית. בסך הכל יש לשנות במקצת את טיוטות החוקה הקיימות להתאימן לרוח החוקה האמריקאית. להל"ן כמה דוגמאות לשינויים שיהיה הצורך לבצען :

* יהיה צורך לשנות את הניסוח להקדמה לחוקה לשקף את התהליך והסיבות לצורך בהצטרפות לאיחוד האמריקאי.

* יהיה צורך לשנות את המינוחים כמו כנסת, ראש ממשלה, נשיא ואספה לאומית למושגים שמתאימים יותר למדינה באיחוד האמריקאי, למשל, מושל וחברי הרשות המחוקקת שיתורגמו לעברית וערבית.

* יהיה צורך להפסיק סמכויות שאינן מתאימות למדינה באיחוד האמריקאי כמו למשל הדפסת כסף וצה"ל.

* סמכויות שנדרשות ממדינה באיחוד האמריקאי צריכות להיתבצע, כמו למשל בחירת שני נציגים לסנאט ארה"ב ונציגים לקונגרס בהתאם למספר האוכלוסין שחיים במדינה.

* יהיה צורך לשמור על הפרדה בין דת ומדינה לפי המתכונת של החוקה האמריקאית.

* חוקים לשמירת סמכויות הפרט חייבים לעבור שינויים שיתאימו לחוקה האמריקאית שנותנת למדינה סמכויות נרחבות בנושא הנ"ל.

⁵ חלק מהיהדות הדתית של ישראל מתנגד לרעיון לאמץ חוקה שתהפוך את ישראל למדינה חילונית. הם מאמינים שרק חוקה שמבוססת על כתבי הקודש תתאים למדינה היהודית. לפי אותם כללים, יש מתיחות בן הפלסטינאים שכותבים את החוקה לתת עדיפות לחוקי האיסלם ולהתנגד לחוקה חילונית. הבעיה נפתרת על ידי הרעיון של שני הכוכבים. היות וחוקי המדינה אינם יכולים להפריע לאזרח לנהל חיי דת לפי בחירתו, החוקה חייבת להיות חילונית עם אפשרויות נרחבות לאזרח בהגשמת חיי דת לפי בחירתו.

אין ספק שהתאמה לחוקה האמריקאית של החוקים הבסיסיים שלפי ישראל ופולסטיין ינוהלו היא משימה גדולה. אבל המשימה הינה הרבה יותר קלה מאשר לכתוב חוקה למדינה עצמאית. החוקה האמריקאית, שהינה החוקה הכתובה הישנה ביותר, מספקת כללים ברורים ומגבלות.⁶ למזלנו, ניתן למצא ישראלים ופולסטינאים עם התמחות במשפט, בעלי יכולת לכתוב טיוטה ראשונית לחוקה. קיימות תוכנות שמאפשרות להשוות בין החוקות של 50 המדינות באיחוד האמריקאי. ישראל ופולסטיין יכולות לבחור לפי רצונן מהמבחר של החוקים הקיימים בחוקות של המדינות באיחוד האמריקאי.

אני יכולה לחזות את ביצוע השלבים ההגיוניים בתהליך כתיבת החוקה. * ראשית, נשיא ארה"ב יזמין באופן רשמי את ישראל ופולסטיין להגיש עצומה להצטרף לאיחוד האמריקאי. הקונגרס יצטרף לנשיא ויזמין את ישראל ופולסטיין להגיש בקשה להצטרף לאיחוד האמריקאי בטיפוח של משרד החוץ האמריקאי.

* שנית, ממשלות ישראל ופולסטיין, יענו לבקשה ויבצעו שני תהליכים במקביל (1) להתחיל בדיון כלל-ארצי על היתרונות והחסרונות להיצטרפות לאיחוד האמריקאי שיובא להכרעה במשאל מדיני (2) להתחיל במשימה של איבחון ובדיקה של חוקים בעייתיים שיכולים להוות מכשול לניסוח חוקה שתתאים לחוקה האמריקאית. הקונגרס ימנה צוות למשא ומתן בין ארה"ב, ישראל ופולסטיין, שיוכל להציע פתרונות לבעיות החוקתיות שיתעוררו במהלך ניסוח החוקות למדינות המצטרפות.

* לבסוף, בהנחה שההצעה להצטרפות לארה"ב תתקבל בחיוב בשתי המדינות, הממשלות יגישו את טיוטת החוקה לקונגרס האמריקאי לבדיקה ואישור. התהליך כפי שהוא מתואר לעיל הוא ברור לחלוטין ואין להניח שיהיו הפתעות, וההצבעה לקבלת ישראל ופולסטיין לאיחוד האמריקאי תתקבל בקלות.

דגלים

הדגל הוא חשוב. דגל משדר כמות גדולה של רגשות במבט אחד. השינוי בדגל האמריקאי חזוי מראש. יהיה צורך להוסיף שני כוכבים נוספים בחלק הכחול

⁶ אחד היסודות לאריכות ימיה של החוקה האמריקאית היא בגמישותה. כפי שהשופט ט'ורגוד מרשל (Thurgood Marshall) פעם ציין "להבין את הטבעיות שבה החוקה האמריקאית מתפתחת יש צורך לקרוא את 3 המילים הראשונות של ההקדמה 'אנחנו העם'". כשאבות המייסדים השתמשו במשפט הזה בשנת 1787, הם לא חשבו על הרוב של האזרחים האמריקאים... (הם לא יכלו לדמיין) שהמסמך שהם ניסחו, יפורש על ידי בית משפט עליון שבו יהיו חברים נשים ושחורים שהם צאצאי עבדים.

בצד השמאלי העליון של הדגל. גרפיקאים מומחים יחליטו איזו תבנית תעבוד בצורה הטובה ביותר עם 52 כוכבים. מה עם הדגל הישראלי והפלסטינאי? אני מאמין שזאת תהיה טעות לבקש מישראל ופלסטין לשנות את הדגל שלהם לצורך הצטרפותן לאיגוד האמריקאי. בתקדים דומה, בית המשפט העליון של ארה"ב פסק בשנת 1911 שאין להכריח את אוקלהומה לשנות את בירתה כדי להתקבל לאיחוד האמריקאי. בית המשפט העליון קבע שעקרון השיוויון בין המדינות המהוות את ארה"ב הוא שאין לכפות תנאים על חלק מהמדינות, כאשר זה לא כפוי על שאר המדינות. היות ולא היה תקדים של הכרזה לשנות דגל של מדינה, כתנאי להצטרף לאיחוד ארה"ב, לא יהיה יאה לכפות תנאי זה על ישראל או פלסטין.

כפי שניתן לראות הדגל⁷ של פלסטין נראה חילוני לחלוטין, בעוד שהדגל הישראלי נראה דתי מאד עם מגן דויד גדול וכחול. האם הסמל הדתי בדגל הישראלי נוגד את הרעיון של הפרדת דת ומדינה של החוקה האמריקאית? בהחלט לא.⁷

מגן דויד הוא בהחלט הסמל של העם היהודי. זהו בהחלט סמל חילוני, שחלק מהעם הפיח בו משמעות דתית. באופן דומה, העץ שמהווה את מרכז הקישוט בחג המולד יכול להשתמע "כחג החורף" לחלק של העם, כאשר חלק אחר יכול להפיח בו משמעויות של הולדת ישו בבית-לחם. סהר יכול להעלות מחשבות אסטרונומיות או להזכיר למישהו תפילות מוסלמיות. ככלל, המשמעות של הסמל הוא דבר שניתן על ידי אנשים.

ישנם סמלים, כדוגמת צלב הקרס, שמעורר כמעט בכל אחד רגשות של שינאה ודחיה. סמלים כאלה אינם מופיעים בדגלים של המדינות של האיחוד האמריקאי. לעומת זאת, אין לאסור סמלים שמעוררים רגשות חיוביים אפילו שהם יכולים להתפרש כסמלים דתיים.

יש פלסטינאים רבים שדגל ישראל מעורר בהם זכרונות של כאב. בצורה דומה, הרבה ישראלים לא יוכלו לעמוד למחשבה שדגל פלסטינאי יהיה תלוי על הקירות בסלון ביתם, רגשות אלו אינם מהווים סיבה לבטל סמלים שמקובלים מאד בארצותיהם. 150 שנה לאחר מלחמת האזרחים בארה"ב, רמזים של סמל דגל הדרום מעורר עצבנות באנשים מהצפון ומרומם את רוחם של אנשי הדרום. מגן דויד מעורר ביהודים רגשות של גאווה ושל השרדות על אף היסטוריה עקובה של נסיון להכחידם. אין בסמל מסרים דתיים או מרשם לפולחן או תפילה.

⁷ הדגל של פלסטין התקבל לראשונה באופן רשמי בספטמבר 1948 באסיפה לאומית בעזה. זה היה הדגל שבו הם יצאו למרד בשנת 1916.

מגן דויד הוא דרך נוספת לומר "אל תדרוך עלי". יש לו מעמד חוקי בין שאר 51 הדגלים של המדינות שיהוו את ארצות הברית המורחבת.

שפות

בשום מקום בחוקה של ארה"ב לא כתוב שהשפה האנגלית חייבת להיות השפה של המדינה. אבל נראה שזה המקרה. למעשה, כל המסמכים הממשלתיים כתובים באנגלית. השפה הספרדית ואחרות חוזרות יותר ויותר למערכת הבידור והעיתונות וגם למערכת הבריאות והמסמכים הממשלתיים. בבקשה "רק באנגלית" ניתן לפגוש במקרים שבהם בתי ספר יסודיים מלמדים בשפת האם, שהיא לא אנגלית או במקרים שבהם אלה שמדברים אך ורק אנגלית, מרגישים שהם במיעוט. הרצל לא היה מודאג מה תהיה השפה הרשמית בישראל. הוא לא ציפה שהעברית תחזור להיות שפה מדוברת. בגישה המעשית שלו הוא חזה שהשפה המדוברת ביותר במדינה תהפך לשפה הרשמית. הוא הצביע על שוויץ כדוגמה שבה אין שפה רשמית אחת למדינה מצליחה ותוססת. לאמריקאים יש סיבה טובה לרצות שכל אזרחי ארה"ב ידברו אנגלית. שפה אחת משותפת מהווה גורם שמאחד מדינה. מצד שני, הרצון שכל אזרחי ארה"ב ידברו אנגלית אינה סיבה לדרוש שהם ידברו רק אנגלית. הדרישה לדבר רק אנגלית ממעיטה בחופש המחשבה וההבעה ומקטינה את הרב גוניות התרבותית. העובדה שהעברית מדוברת בישראל והערבית מדוברת בפלסטין אינה חשובה במיוחד לאזרחי ארה"ב, כל עוד שהאנגלית הינה מדוברת גם כן. להיות מדינה ששתי שפות מדוברות בה, היא בעקרון דבר טוב. סביר לדרוש שכל המסמכים הממשלתיים יהיו מנוסחים באנגלית וכל העיסקאות הממשלתיות יבוצעו באנגלית ועברית, אם זה בישראל, ובאנגלית וערבית אם זה בפלסטין. החוקה צריכה להיות כתובה באנגלית, היות ובית המשפט העליון של ארה"ב יהיה חייב לתת פרוש לחוקים במקרה הצורך. ביצוע עיסקאות בשתי השפות, הוא רעיון טוב, כך שאף אחד לא ירגיש שהוא מקופח. ביצוע העיסקאות בשתי השפות יהיה יקר יותר מבחינה כספית, אבל זה לא הפריע לקנדה להתנהל בצורה יוצאת מהכלל טובה ויעילה, על אף שהעיסקאות מתנהלות בצורה מקבילה באנגלית ובצרפתית. לא יהיה הגיוני ששאר המדינות של ארה"ב יציעו שירותים ומסמכים בעברית או בערבית. יש מספר מועט של יהודים וערבים שאינם מדברים אנגלית וחיים מחוץ לישראל ופלסטין, שיצדיקו את התוספת בעלויות כתוצאה מזה. נוסף על כך, רוב הישראלים והפלסטינאים מבינים אנגלית. בנוסף, ארה"ב טוענת

שהיא מדינה של מהגרים, וזה אומר שיש מספר רב של אנשים שמדברים מספר רב של שפות, ולא יהיה מעשי להציע לבצע את העיסקאות במקביל, ביותר מאשר בשפה האנגלית. זה הגיוני להציע שירותים, ביותר מאשר בשפה האנגלית במידה וחלק גדול מהתושבים באיזור מדברים שפה שהיא שונה מאנגלית. כדוגמה, ניתן להכליל את "ווייטנאם הקטנה" בקליפורניה, חלק של ניו יורק שהוא הרובע הסיני והחלק של טקסס שמדבר ספרדית, ונקווה שגם ישראל ופלסטין. ארה"ב הינה ארץ של מיעוטים. אנגלית הינה שפה כלל איזורית. אנגלית הינה שפה שמשנתנה כל הזמן עם כל גל חדש של הגירה. זה לא עושה אותנו פחות אמריקאים להוסיף 6 מיליון ישראלים ו 3 מיליון פלסטינאים שהם ברובם דו- לשוניים.⁸ ארה"ב סופגת מהגרים בקצב של 10 מיליון לעשור, רובם מדברים אנגלית ברמה פחותה מאשר ישראלי או פלסטינאי ממוצע. צאצאי המהגרים מדברים אנגלית שוטפת אחר דור או שניים. למעשה, חוסר הבקיאות של הישראלים והפלסטינאים בשפה האנגלית, לא יעצור את התאקלמותם במשפחת האיחוד האמריקאי. קרוב לוודאי, שהשפה האנגלית תתעשר במספר רב של אימרות יפות שיילקחו מהעברית והערבית, שהן שפות עתיקות יומין.

ערי בירה

הבה נדבר ברצינות. ישראל ופלסטין לא יסכימו לעולם לרעיון שירושלים לא תהיה בירתם. בעת כתיבת מילים אלו, רמאלה היא בירת פלסטין, אבל זה רק בגלל שישראל מסרבת לוותר על כל חלק מירושלים.⁹ תוכנית שני הכוכבים היא התוכנית המעשית היחידה שתאפשר לישראל ופלסטין לבחור בירושלים כבירתם. בשנת 1948 כשישראל נוסדה, ירושלים, העיר העתיקה, היתה קיימת בחלק המזרחי וירושלים העיר החדשה בצד המערבי של העיר. על אף שתוכנית החלוקה חזתה שירושלים תהיה רב לאומית, לפי הסכם שביתת הנשק, הגבול חצה את ירושלים. מזרח ירושלים נשארה בריבונות ירדנית, בעוד שמערב ירושלים נשארה בריבונות ישראלית. רצועת חיץ מסביב להר הזתים היוותה את האיזור המפורז שהיה מחוץ לתחום של שני הצדדים.

⁸ אנגלית הינה שפה שניה בישראל ובפלסטין והיא הכרח ללומדים בתיכון ובאוניברסיטאות. בערך 90% מהישראלים מדברים אנגלית כמין כן רוב הפלסטינאים. רוב הפלסטינאים הינם תלת לשוניים היות והם צריכים לדעת אנגלית, עברית וערבית כדי להצליח ברוב שטחי החיים.

⁹ פלסטינאים בחרו בירושלים באופן רשמי להיות בירתם כשהכריזו על עצמאותם בשנת 1948. בכנס הלאומי הפלסטינאי בעזה. רק מצרים והליגה הערבית הכירו בהם. הירדנים דגלו ברעיון שהפלסטינאים יטמעו בירדן בכנסים שאורגנו על אדמת ירדן.

החלק המערבי נבנה על ידי הישראלים לעיר מודרנית. רוב המקומות הקדושים לאיסלם, לנצרות וליהדות נמצאים במזרח ירושלים. ירדן חסמה את הגישה למקומות הקדושים ליהדות שהיו מעבר לגבול הירדני-ישראלי. ישראל כבשה את מזרח ירושלים מידי הירדנים במלחמת ששת הימים 1967. הלחימה היתה עקובה מדם, לחימה מבית לבית ומיד ליד. עם כיבוש ירושלים, ישראל איחדה את שני חלקי העיר והפכה אותם לעיר מאוחדת. משמעות החזרה לגבולות שלפני 1967, לפי תוכנית שני הכוכבים, היא שירושלים תחזור להיות שתי ערים נפרדות, מזרח ומערב ירושלים. אבל כל הבעיות הכרוכות בחלוקה זו יעלמו במידה ותוכנית שני הכוכבים תתגשם. לא יהיה גבול בין שתי הערים, לא הקו הירוק ולא הקו האדום, לא גדרות ולא קירות ולא שום צורה של מחסום בין שני חצאי הערים. פרק IV, סעיף 2 של החוקה האמריקאית אומר "שאזרחים של כל מדינה באיחוד האמריקאי רשאים לכל ההטבות והסמכויות בכל אחת מהמדינות באיחוד". זה אומר שאף מדינה באיחוד אינה רשאית להפריע לשום אזרח לחצות את הגבול בין המדינות. זו הסיבה שאזרחים לא מודעים לעובדה שהם חוצים את הגבול בין ניו יורק לניו ג'רסי (New Jersey) או בין סינסינטי, אוהיו (Cincinnati, Ohio) לפרברים של קונטינגטון, קנטקי (Covington, Kentucky) או בין פילדלפיה, פנסילבניה (Philadelphia, Pennsylvania) לחדר השינה שלהם בקמזן, ניו ג'רסי (Camden, New Jersey). תחת תוכנית שני הכוכבים, הגבול בין מערב ירושלים למזרחה, יהיה בסך הכל שלט שמסמן עובדה זו. רוב האנשים יהיו עסוקים מדי לדבר בטלפון כדי להבחין שהם חוצים את הגבול בין שני חצאי העיר. יש סיבה נוספת לכך שלא יהיו מחסומים, גדרות, קירות או כל מחסום אחר בין מזרח למערב ירושלים. לפי פרק I סעיף 10 של חוקת ארה"ב אסור לשום מדינה באיחוד האמריקאי להטיל מכסים על מעבר סחורות בין מדינות. אומנם לפי תוכנית שני הכוכבים ירושלים תהיה למעשה שתי ערים, שני רשויות עיר, שתי מועצות עיר, שתי רשויות חינוך שונות. יהיו מספר רב של כפילויות בתפקוד שתי הערים. אז מישהו שיבקר את ירושלים לא יבחין בהבדלים בהשואה להיום, למעט הפחתה משמעותית בפעילות ביטחונית נגד מחבלים ומתאבדים. יש סיבה חשובה נוספת, עכשיו יש מספר רב של ישראלים שיש להם רכוש במזרח ירושלים, במיוחד בסביבות המקומות הקדושים. החוקה האמריקאית אוסרת על מדינה לבטל חוזים או בעלות על קרקעות, לאחר שהם נחתמו כחוק. על אף שירושלים המזרחית היא בירת פלסטין תחת האיחוד האמריקאי, היהודים יכולים להיות בטוחים שהחוקה האמריקאית תשמור על זכויותיהם כבעליהם החוקיים של בתים לאורך הכביש העתיק של מזרח ירושלים, או אם יש להם בית כנסת בבעלות ישראלית.

היהודים החיים במזרח ירושלים, יהיו תחת סמכות פלסטינאית וישלמו מס בהתאם לחוקים של המדינה הפלסטינאית. הפיתוח של מזרח ירושלים והגדה המערבית על ידי ישראל עוזר למעשה למדינה הפלסטינאית כך שהוא מגדיל את מספר משלמי המיסים למדינה הפלסטינאית. אבל בהתחשב בעובדה שמזרח ירושלים הפסידה מספר רב של נכסים במשך הזמן ללא פלסטינאים, היה רצוי שרצועת החיץ המפורזת של שביתת הנשק של 1949 בין שני חלקי העיר, יהיה שייך למדינה הפלסטינאית המצטרפת לארה"ב. תוכנית שני הכוכבים מאפשרת לישראל לשמור את ירושלים כבירתה, ובאותו זמן פלסטין יכולה לשמור את ירושלים כבירתה, וזה תחת המטרייה של ארה"ב. אין שום תוכנית כיום שמאפשרת לישראל ופלסטין לטעון ריבונות על ירושלים כבירתן.

נושאי צבא ונשק גרעיני

ארה"ב אינה מרשה שהמדינות באיחוד האמריקאי יחזיקו צבא.¹⁰ ישראל פיתחה צבא בעוצמה רבה שנחוץ לבטחונה. כל פיתרון במזרח הקרוב חייב לטפל בבעיית הצבא שישראל מחזיקה. הפיתרון לבעיה הוא פשוט: הצבא של ישראל יישבע אימונים לארה"ב ויהווה משמר לאומי שבסיסו בישראל או ביחידות בצבא ארה"ב.

הפיכת צה"ל למשמר לאומי של ארה"ב, יתן לישראל הרגשה טובה שאינה מוותרת על זרועות הביטחון שפותחו במשך עשרות בשנים. ההבדל היחידי יהיה שצה"ל יקבל את הפקודות מממשלת ארה"ב ולא מממשלת ישראל. יתרון נוסף יהיה, שישראל תפרח מבחינה כלכלית, היות ולא תצטרך לתחזק צבא כל כך גדול שצורך עשירית מתקציב המדינה.

יתרון נוסף יהיה, שישראל לא תצטרך להפסיד את כוח העבודה של הצעירים שחייבים בגיוס חובה. המשמר הלאומי האמריקאי וצבא ארה"ב שבנויים על בסיס התנדבותי, יהיו פתוחים גם לישראלים שירצו להתנדב. ישנם 300 מיליון תושבי ארה"ב שמהווים את המקור למתנדבים לצבא ולמשמר הלאומי, זהו מאגר גדול מספיק, לכן לא יהיה צורך שישראל תמשיך לחייב בגיוס חובה כדי לשמור על בטחון המדינה.

¹⁰ חוקת ארה"ב אינה מרשה למדינות להחזיק בצבא או בכלי שיט למטרות צבאיות או להכריז מלחמה, אלא במקרים של "פלישה של כוחות עוינים או במקרים שבהם קיימת סכנה אמיתית ואין זמן להשהות".

ההיטמעות של הצבא הישראלי בתוך צבא ארה"ב יתן לאנשי צה"ל אפשרויות נוספות להתפתח מבחינה צבאית בתוך מסגרת צבאית הרבה יותר גדולה. אנשי הצבא הישראלי שעברו הכשרה צבאית מהטובות בעולם, ימצאו את עצמם עולים במהירות בצמרת הפיקוד בתוך צבא ארה"ב. להיטמעות של צה"ל בצבא ארה"ב, יהיה חסרון אחד והוא שצה"ל יפסיק להיות כור היתוך לעולים החדשים המגיעים לישראל. צה"ל מהווה כור היתוך לעולים החדשים להתאקלמותם בחברה הישראלית. לפי הרישומים משנת 2003, אחוז העולים החדשים בתוך צה"ל, הינו כפול מזה של הישראלים, בהתחשב באחוז שהעולים החדשים מהווים באוכלוסיה הכללית. עובדה זו מוסברת בזה שהישראלים שנולדו בישראל מנצלים חוקים שמאפשרים להם להתחמק מגיוס החובה שחל על כל אזרח ישראלי (שאינו ערבי) שמגיע לגיל 18 במשך של 3 שנים (עבור זכר) וחודש מילואים כל שנה, עד שהוא מגיע לגיל העמידה. יש רבים שמשערים שהסיבה לכך שרבים משתמטים משירות סדיר ומילואים היא שאינם רוצים לשרת בגדה המערבית ובעזה, בגלל אי הנעימות הרבה הכרוכה בשמירת הסדר והביטחון באוכלוסיה צפופה זו. הצורך לשלוט באוכלוסיה הפלסטינאית משפיע בצורה שלילית על החברה הישראלית "אנחנו בנגוד להם" הבחנה שרבים מהישראלים מעונינים להתחמק מלעשות. ישנם שתי דרכים לפצות על ההפסד החברתי שיגרם עקב פירוק צה"ל. ראשית, כפי שנאמר קודם לכן, ניתן להפוך את צה"ל למשמר לאומי תחת פיקוד הממשל האמריקאי. מדינה יכולה להחזיק כוחות מצומצמים לצרכי חירום, וזה מעוגן בתיקון השני לחוקה האמריקאית. תיקון זה לחוקה האמריקאית התקבל בגלל ש 13 המדינות הראשונות שהתאחדו להקים את ארה"ב, רצו לשמר את המסורת, הביטחון וכוח אדם שהיה להן לצורכי ביטחון מקומיים. הן עמדו על כך, שהחוקה תאפשר להם לשמור על כוחות אלה. ואכן, התיקון השני לחוקת ארה"ב מאפשר למדינות החברות להחזיק כוחות לבטחון מקומי בתנאי שכוחות אלה יהיו כפופים לממשל המרכזי של ארה"ב במידת הצורך. תפקיד אנשי המשמר הלאומי בארה"ב הוא בראש וראשונה, לסייע במקרה של חירום, על אף שהם עוברים הדרכה צבאית. ישראל של היום יכולה להבין את הצורך של 13 המדינות המקוריות שהיוו את ראשית ארה"ב בדרישתן לשמור על כוחות מצומצמים לביטחונן המקומי. ישראל יכולה לטפח את המשמר הלאומי שלה, על ידי כך שתדגיש את הגאווה הלאומית להתנדב לשרת בו ואת היתרונות החברתיים למתנדבים, במיוחד בקרב העולים החדשים, שסייעו להם להתאקלם בארץ. הצורה השניה שבה ישראל יכולה לשמור על צה"ל מצומצם, היא להפוך אותו לחלק מהכוחות בצבא ארה"ב. היחידות ישובצו לזרועות היבשה, ים ואוויר של ארה"ב בהתאם להתמחותם הצבאית. ברור שיחידות אלה יצטרפו להיטמע

ולעבור תקופת התאקלמות לאפשר להן להיות חלק אינטגרלי של צבא ארה"ב. האנשים שישרתו ביחידות אלה יצטרכו להתרגל למשמעת ולהליכים המקובלים בצבא ארה"ב. זהו מאמץ משמעותי לבחור עירוני אמריקאי או עולי החדש אמריקאי שמצטרף לצבא ארה"ב, כמו זה לעולה חדש ישראלי שבא מאתיופיה או מרוסיה שמתגייס לצה"ל. הצטרפות ישראל להיות חלק מארה"ב יצטרך להיות מלווה בהתאקלמותם של הישראלים לחברה האמריקאית. ההתאקלמות של הישראלים לחברה האמריקאית יהיה חשוב מאד לארה"ב, כמו שחשוב לישראלים שהעולים החדשים יתאקלמו בחברה הישראלית.

הצעירים הישראליים והפלסטינאים יכולים להתאקלם טוב יותר ולהציג יתרונות מקומיים ואמריקאים בהצטרפם לצבא ארה"ב. לאחר כמה שנים של שרות בצבא ארה"ב, הם יכולים להצטרף לצבא המילואים על ידי כך שהם ישרתו סוף שבוע אחד או שניים בחודש. שרות מילואים מתבצע קרוב לבית. שרות מילואים יכול לעזור לישראלים להיטמע בחברה האמריקאית וזה בנוסף למה שהם קיבלו כששרתו בצבא ארה"ב. ברירה נוספת היא, שהצעירים הישראלים יכולים להתנדב לשרות מילואים ישירות מבלי לשרת בצבא. בצורה זו הם לא יצטרכו לשרת מחוץ לארצם.

הנקודה החשובה האחרונה שיש לטפל בה, היא השאלה מה לעשות עם מאגר הנשק הגרעיני של ישראל. עם הצטרפות ישראל לארה"ב, מאגר הנשק הגרעיני של ישראל עובר לבעלות אמריקאית. הממשל האמריקאי צריך לטפל או להיפטר מזה, בהתאם להסכמים האסטרטגיים שארה"ב חתומה עליהם. ישראל תרגיש עצבנות במידה ותיצטרך להעביר בעלות על הנשק הגרעיני. ישראל רואה במאגר הנשק הגרעיני שלה את קלף ההכרעה האחרון שיבטיח את הישרדותה ועצמאותה.

יש אימרה שמתאימה למקרה הזה "תחזיק מעמד חזק, תוותר בקלות". כשישראל עומדת לבד, מי יכול להאשים אותה שהיא מחזיקה באופן הדוק על הדבר היחידי שהעולם יודע עליו שמבטיח את בטחונה? אם נשק גרעיני אינו מקנה רמת בטחון גבוהה, מדוע ארה"ב, סין, ברית המועצות, צרפת ואנגליה עומדות על כך שזה יהיה ברשותן. אולם, כחלק מארה"ב, ישראל לא תהיה לבד בצורך לשמור על בטחונה.

לישראל יהיה חלק במאגר הנשק הגרעיני של ארה"ב, כמו שיש לנו המפשייר (New Hampshire) ואורגון (Oregon). לשתי המדינות אין נשק גרעיני בתחום גבולן. אבל הנשק הגרעיני שנשמר בתנאים הרצויים בצפון דקוטה (Dakota) והנשק הגרעיני שנישא בצוללות המשיטות בימים, מספק למדינות הנ"ל את ההתרעה הגרענית הנדרשת לביטחונן.

עם הבטחון של הנשק הגרעיני האמריקאי, ישראל יכולה "לוותר בקלות" על הנשק הגרעיני שברשותה, או לפחות להעביר אותו תחת בעלות הממשל האמריקאי. בצורה זו ישראל עוזרת לשמור על אי ההפצה של הנשק הגרעיני. העולם יהיה קרוב יותר למטרה כשמועדון המדינות המחזיקות בנשק גרעיני יהיה כממספר האצבעות ביד אחת. כשמטרה זו תושג, ארה"ב וברית המועצות ימשיכו לעבוד על השמדת כל המאגר הגרעיני של המדינות שמחזיקות בו, כדי להפטר אחת ולתמיד מנשק איום ונורא זה.

הטבעת כסף

המדינות באיחוד האמריקאי אינן רשאיות להטביע כסף מקומי. מה יהיה עם השקל כשישראל תצטרף לארה"ב? קשה לתאר איך הפלסטנאים מסתדרים עם הדינר, הפאונד האנגלי, הדולר והשקל ושערי החליפין. למזלנו, אירופה הראתה לנו את הדרך. אם מספר מדינות אירופה יכלו להחליף את המטבע המקומי שלהן, כמו הלירה (Liras), הפיזטה (Pesetas), הפראנק (Francs) והכל יכול, המרק הגרמני (Marks) ליורו (Euros), אזי ישראל ופלסטין יכולות לוותר על המטבע שלהן לטובת הדולר האמריקאי.

החלפת המטבע לדולר יהיה לטובת הפלסטינאים, שלמעשה אין להם מטבע רשמי אחד. הם מפסידים הרבה מאד כסף כל שנה מהצורך להמיר מטבעות ומהשינויים בשערי החליפין שלהן. הישראלים יהנו גם כן מהחלפת המטבע לדולר, היות והשקל נתון לאינפלציה גבוהה יותר מאשר הדולר. כמו כן, הישראלים בעלי הממון לא יפחדו להחזיק את כספם בחשבונות לא שקליים בחוץ לארץ, ולא יפחדו מבעיות המשפטיות והמוסריות שמתעוררות עקב זאת. הכלכלה האמריקאית יכולה בקלות לעמוד בהתחייבויות הכספיות של ישראל ופלסטין. בשנת 2003, הכלכלה הישראלית יצרה פחות מ 100 ביליון דולר וזה בערך 1% מהכלכלה האמריקאית. זה לא מפתיע, היות והאוכלוסיה הישראלית היא בערך 2% מהאוכלוסיה האמריקאית והינה מדינה יצרנית. הכלכלה הפלסטינאית הינה הרבה יותר קטנה מהכלכלה הישראלית. לכן, אפילו אם כל העיסקאות יתבצעו בכסף מזומן (במיוחד בישראל, הרבה פחות מאשר בארה"ב), הגדלת מחזור המטבע ב 1% ידאג בקלות לצרכים של ארה"ב עם תוכנית שני הכוכבים.

תביעות משפטיות

זה היה למעלה מ 50 שנה, כששתי המדינות, אלסקה והוואי, הצטרפו לאיחוד האמריקאי. שתי המדינות היו לא-מפותחות, כשהצטרפו לאיחוד. 35 המדינות שהצטרפו לאיחוד של 13 המדינות המקוריות שהקימו את האיחוד, היו גם כן לא מפותחות כשהצטרפו. רוב המדינות הצטרפו לאיחוד במאה ה 19. החברה היתה מאד לא מפותחות מבחינה משפטית. החברה המשפטית היתה מאד פשוטה והתביעות המשפטיות בין חברות מסחריות היו פשוטות מאד. יש כאלה שחושבים שהאזירה לתביעה משפטית של חברה אחת את השניה, נובעת "מאשמה להאשמה". במקום שאנשים יחפשו את האשמה במה שהם עשו או לא עשו, הם מחפשים להאשים מישהו אחר.

זה מעניין, שכל הבעיה הישראלית-פלסטינאית נובעת מהאמונה המונוטאיסטית של היהודים והערבים שהמרחב הישראלי-פלסטינאי שייך להם. לפני התקופה המונוטאיסטית, כל אסון נגרם כנראה על ידי אלוהים. אדם היה יכול להתבע לדין, במידה והוא לא סיפק מוצר שהוא התחייב לספק. אדם היה יכול להיות מואשם על כך שלא הלך לבית הכנסת, היה לו פסל, או הקריב קורבן לכבוד אלוהים. המושג של חטא לא היה קשור לחיי יום בין אדם לרעהו. כנער, אברהם אבינו נתבקש על ידי אביו לשמור על הפסלים, בחנות של המשפחה. כשאביו חזר, הוא כעס מאד לדעת שכל הפסלים נותצו חוץ מפסל גדול שהחזיק אלה בידו. האבא הכועס דרש לדעת מה קרה שגרם להרס הכללי. אברהם טען שהפסל הגדול עם האלה שבר את כל הפסלים האחרים. אברהם היה בתחילת דרכו כמאמין באלוהים אחד, והיה לו עימות רציני עם אביו. אביו, שהיה מרוגז מאד מההרס של הפסלים, מבלי לחשוב תחילה ענה לבנו, שהפסלים עשויים מעץ וחרמ ואינם יכולים לעשות מה שאברהם טען. לא קשה לתאר את החיוך על פניו של אברהם, כשענה לאביו שזה בדיוק מה שהוא טען כל הזמן: שהפסלים אינם יכולים להיות אלוהים, בגלל שהם עשויים מעץ וחרמ. ביהדות, בנצרות ובאיסלם שאברהם יסד, קיים אך ורק אלוהים אחד, ואלוהים זה אינו מעוניין בפסלים ולא בהקרבת קורבנות של בני אדם לכבודו. לעומת זאת, האלוהים היה מעוניין שבני אדם יתנהגו אחד לשני בצורה מכובדת. האמונה באלוהים אחד העבירה את המוקד מאשמה באלוהים לכל בני האדם, המוקד עבר מהקרבת קורבנות, להתנהגות נאותה בין בני אדם. מושג של התנהגות נאותה של אדם לרעהו צריך להיות מתורגם לחיי בתי המשפט של ימינו. דרך טובה ליישום היא שבני אדם יקחו אחריות עצמית למקרה שהדברים לא מצליחים ולא יחפשו אשמים לתבוע אותם למשפט.

אפילו עם הרבה אחריות עצמית, עדיין יהיה צורך במקום שבו ישראלים ופלסטינאים יוכלו לפתור את בעיותיהם המשפטיות. תחת המטריה האמריקאית, למדינות תהיה עצמאות רבה בהכתבת החוקים המקומיים. ההגבלה העקרית על חוקים אלה היא שהם יהיו ברוח החוקה האמריקאית ולא מנוגדים לה.¹¹ אם המחלוקת היא בין אזרחים משתי מדינות שונות או המחלוקת היא בעניני חוקה, אז מערכת המשפטית הפדראלית אמורה לטפל בזה תחת החוקים של המערכת הפדראלית של ארה"ב.

כדוגמה, נניח ששני ישראלים תובעים זה את זה למשפט, על מקרה שקרה לפני הצטרפות ישראל לאיחוד. תביעה זו תוכרע בבית משפט ישראל לפי חוקי ישראל. אבל אם פלסטינאי החי בגדה המערבית תובע ישראלי החי בישראל, תביעה כזו תישמע בבית משפט פדראלי, היות והאזרחים המעורבים בתביעה, חיים בשתי מדינות שונות, ישראל ופלסטין. לבסוף, נניח שהפלסטינאי החי בגדה המערבית, תובע ישראלי החי בישוב בגדה המערבית למשפט, תביעה כזו יכולה להישמע בבית משפט פלסטינאי, היות והתובעים הינם אזרחים של פלסטין. אבל בית המשפט הפלסטינאי יהיה חייב לשפוט לפי החוקים הישראליים, היות ופלסטין לא היתה קיימת כישות משפטית כשהעילה לטענה התרחשה. אם מעשה שהיה חוקי כשהתבצע, הופך להיות לא חוקי לאחר מעשה, עקב חוק שנכתב מאוחר יותר, זה בניגוד לחוקת ארה"ב.

לפי כל הדוגמאות שהובאו ולפי הדוגמאות שנגזרות מהן, חשוב להדגיש שההסמכים וההתחייבויות שנחתמו לפני הצטרפות לאיחוד האמריקאי, חייבים להישמר ולהיות מכובדים בהתאם לחוקים בתוקף. צדדים להסכמים שאינם מכובדים, יכולים לתבוע לדין זה את זה בבית משפט פדראלי. סיבות לעתירה לבית המשפט הפדראלי יכולות לנבוע ממקרים שבהם יש טענות של דעות קדומות בבתי משפט ישראליים או פלסטינאים, היות וזה נוגד את החוקה של ארה"ב, המבטיחה הגנה שווה לכל.¹²

יש להדגיש שנשיא ארה"ב ממנה שופטים פדראליים והסנאט מאשר את המינוי. יש להניח, שלפחות בהתחלה, השופטים הפדראליים ברמה הנמוכה ביותר, יהיו ישראלים ופלסטינאים אבל זה לא מובטח, כי ארה"ב לא ממנה שופטים לפי

¹¹ לדוגמה, זה לא יעבוד אם החוקה הפלסטינאית תחליט "ששריה (Shari'a) תהיה חוקת המדינה", היות וזה נוגד את העקרון של הפרדת דת ומדינה של החוקה האמריקאית. לעומת זאת הפלסטינאים יכולים להחליט על חוקים שמבוססים על שריה, אבל הם על בסיס חילוני לחלוטין. כל מה שיש לעשות זה, לדאוג לכך שחוקי היסוד בחוקה האמריקאית ישמרו כמו הגנה שווה לכל אדם, דבר שיאפשר לכול בעלי אמונה שונה, לחיות ביחד בשלום.

¹² פרק III סעיף 2 של חוקת ארה"ב מאפשר לבית המשפט הפדראלי להתערב בכל מקרה שמתעורר תחת החוקה האמריקאית [כמו לדוגמה משפט הוגן או הגנה שווה לכל אזרח] וגם מחלוקת בין שתי מדינות או יותר; בין מדינה ואזרח של מדינה אחרת; בין אזרחים של מדינות שונות; אזרחים של אותה מדינה שטוענים לקרקעות שהוענקו להם על ידי מדינה אחרת, בין מדינות ואזרחיהן לבין מדינות מחוץ לארה"ב ואזרחיהן.

איזור דמוגרפי. עם הזמן, כששופטים עולים בסולם המערכת המשפטית להיות שופטים בבתי משפט לעתירה ולהיות שופטי בית המשפט העליון, יכול להיות ששופטים שאינם ישראלים או פלסטינאים יחליטו בסוגיות משפטיות הנוגעות לישראל ופלסטין. לסיכום, ברוב המקרים, אפילו כשישראל תהיה חלק מארה"ב, אזרחי המדינה יהיו תחת שליטה של מערכת ישראלית ותחת חוקים של מדינת ישראל. בצורה דומה, הפלסטינאים יהיו מונהגים על ידי ממשלה חדשה, מורכבת מפלסטינאים והם יהיו תחת מערכת משפטית פלסטינאית ומפורשת על ידי שופטים פלסטינאים. אפילו במקרים שבהם בית המשפט הפדראלי יצטרך לפסוק, הפסיקה תהיה לפי החוקים הישראליים או הפלסטינאים בהתאם. למעשה, על ידי זה שישראל מצטרפת לאיחוד האמריקאי, היא מוותרת על מעט מאד שליטה בחיי היום יום של אזרחיה. הוויתור דרוש כדי להבטיח את זכויות האזרח והמקרים שבהם יש לשפוט אזרחים של שתי המדינות, ויש לשפוט לפי החוקה הפדראלית. במקרים אלו, ישראלים ופלסטינאים יהיו מרוצים שהם נשפטים במערכת פדראלית, שהיא שוויונית לשני הצדדים בסכסוך.

זכויות האזרח

לישראל יש הישגים טובים בתחום של זכויות האזרח, בהתחשב בעובדה שישראל נמצאת באמצע של מלחמת אזרחים. הרבה אנשים מבקרים את ישראל על הדרך בה היא מתיחסת לפלסטינאים אותם היא עוצרת. מעט מאד מדינות, אם בכלל, מתיחסות טוב יותר לאזרחים של איזורים מתמרדים בתחומן מאשר ישראל. כמובן, פלסטין אינה חלק מישראל והמרחב הישראלי-פלסטינאי (Israeli-Palestinian space) אינו מהווה למעשה מדינה. לכן, המושג של מלחמת אזרחים אינו בדיוק מתאים למצב באיזור. לעומת זאת, אנחנו צופים בטלוויזיה על יחס נוקשה וגס של מדינה לגבי בני אדם שיהיו פעם אזרחים של מדינה שכנה. אבל מה שבאמת קורה זה ציפוי חיצוני למציאות: חלק גדול מהמרחב הישראלי-פלסטינאי שהוא יחידה חברתית-כלכלית (socio-economic) נמצא במרד. אף מדינה לא מתייחסת בחיוב למצב כזה. ארה"ב דחתה את הצורך "בהבאת הגופה" (habeas corpus) בזמן מלחמת האזרחים שם. זוכרים את ביאפרה (Biafra)? מה עם צ'צ'ניאה (Chechnya)? או צפון אירלנד? היופי של תוכנית שני הכוכבים הוא שהתוכנית מסיימת את מצב ההתמרדות באיזור ובעיות של זכויות האזרח ומקנה ביטחון וכל זה בצורה מכובדת לשני הצדדים. המצב של מלחמת האזרחים ייפסק. כל מדינה תהיה מדינה מכובדת

בתוך האיחוד של ארה"ב. הצורך באמצעים מחמירים ייפסק. בסופו של דבר, ישראל ופלסטין יצטרכו לכבד את זכויות האזרח במדינתן ובמדינות השכנות של ארה"ב, לפחות כמו שפלורידה (Florida) מכבדת את זכויות אזרחיה וזכויות האזרחים מהמדינות בצפון ששוהים בחורף בתחומה.

לא ישראל ולא פלסטין יוכלו להציע, או לאפשר לגופים פרטיים בתחומן תנאים מועדפים על בסיס דתי או עדתי. לדוגמה, על אף שגיוס החובה ייפסק, ההתנדבות ליחידות של משמר הלאומי תהיה פתוחה לערבים, ישראלים וללא ערבים. דוגמה נוספת, בנייה לצורך מגורים בפלסטין, תהיה פתוחה לקונים יהודים כמו לקונים אחרים.

משמעותן של זכויות האזרח, היא שמדינה מתיחסת לבני אדם בצורה שוויונית, בלי נתינת עדיפות למין, דת או למיעוט לאומי. לכן, ערבים שהם אזרחי ישראל או פלסטין, לא יצטרכו לסבול מיחס שונה מאשר ישראלים, כאשר מדובר בביטחון. השלטונות הישראליים והפלסטינאים יהיו חייבים להכיר בחתונות מעורבות של יהודים עם ערבים. הם גם יצטרכו להכיר, בדומה לקנדה, לוורמונט (Vermont) בארה"ב, ולסקנדינביה (Scandinavia), בחתונות בין בני זוג מאותו מין, שני זכרים או שתי נקבות.

ההגבלות על זכויות האזרח משתנות בהתאם לנורמות חברתיות. זו הסיבה שלמדינות של ארה"ב יש חופש די גדול בקביעת הגבולות של זכויות האזרח. ההגבלות למחוקקים הם שהחוקים יהיו על בסיס של הגינות, שמצבים שווים יטופלו בצורה שווה והם לא יהיו מנוגדים לחוקה של ארה"ב. החוקים מבוססים על העקרון של חופש ההתבטאות, דת ומחשבה, חופש מפני חיפוש לא חוקי, עונש או החרמת רכוש, הזכות להישפט בפני חבר מושבעים, שמירת פרטיות האזרח, הזכות להצביע וחופש התנועה בתוך ארה"ב.¹³

עם הצטרפות ישראל לאיחוד המדינות של ארה"ב, ישראל תצטרך לשחרר מספר רב של עצורים ישראלים ופלסטינאים. אם לא הוכח שהעצור נשפט בצורה הוגנת על עברה לפי החוקה, ישראל תצטרך לשחררו. יש לציין שזכות זו חלה על אזרחים של ישראל או פלסטין שיהיו אזרחי ארה"ב עם הצטרפותן של ישראל ופלסטין. במידה והעצור אינו אזרח ישראלי או פלסטינאי ולכן לא אזרח ארה"ב, החוקים שחלים עליו יכולים להיות שונים.

ישראל ופלסטין יהיו חייבות לסלוח זאת לזאת על עברות על זכויות האזרח והתנהגות לא הולמת שבוצעו במשך עשרות השנים שחלפו. שני הצדדים חייבים

¹³ חלק מהזכויות הנ"ל מבטאות בחוקת ארה"ב וחלק מהחוקים הם כתוצאה של 200 שנה של פירוש החוקה. מעניין במיוחד התוספת מספר 9 לחוקה שקובעת שזכויות אינם "יכולות להתפרש למניעה או לבטול זכויות שמוחזקות על ידי העם". תוספת מספר 10 קובעת "שסמכויות שאינן מוקנות לממשלת ארה"ב על ידי החוקה, או אינן אסורות למדינות, הינן שמורות לעם או למדינה". שתי התוספות בפירוש מונעות כל ניגוד בין החוק החילוני, הנצרות, האיסלם והיהדות.

להבין שכאשר יש מצב חירום ובעיות ביטחוניות, הקורבן הראשון הוא זכויות האזרח, על אף המצב שגרם להרבה קורבנות אדם, מצב של חברות בין ישראלים ופולסטינאים תמיד היה קיים. איברים להשתלה עברו בין ישראלים ופולסטינאים. מספר רב של השתלת כליות, שאף פעם לא פורסם בעיתונות. האמריקאים מודעים לעובדה, שחוקי האזרח בחוקה האמריקאית מבוססים על חוקים שצמחו בארץ הקודש והם מושרשים באווירה של אהבה בין איש לרעהו שרווחה באיזור. לכן, ישראל ופולסטין, כמדינות של שלום, ירגישו בבית עם החוקה של ארה"ב. האמריקאים יכולים להיות בטוחים שהישראלים והפולסטינאים, יודעים את המשמעות של חוקי האזרח שמושרשים במסורת של אבותיהם.

ביטוח בריאותי ומחיר חברתי

הרבה דברים בחיים רצויים, אבל אינם ניתנים להשגה, עקב הגבלות כלכליות. גיאופוליטיקה (Geopolitics) היא אחת מאותם דברים. השאלה שנשאלת היא, אם ארה"ב יכולה להרשות לעצמה לספוג 10 מיליון אזרחים נוספים ושתי מדינות נוספות, בזמן של בעיות רציניות בתקציב הפדראלי של ארה"ב. גרמניה סבלה מבחינה כלכלית במשך יותר מעשור, עקב הצורך להכליל את האוכלוסיה של מזרח גרמניה תחת האיחוד של שתי הגרמניות.

חינוך וביטוח רפואי, מהווים את החלק המירבי של ההוצאות הכרוכות בספיגת מהגרים. היות וכל מדינה מספקת מינימום שירותים רפואיים וחינוך שמהגרים רשאים לקבל, מבלי הצורך לשלם עבור שירותים אלה. עם הזמן, המיסים שהמהגרים ישלמו, יכסו את ההוצאות של המדינה על העלויות הכרוכות בחינוך וביטוח רפואי. אבל ניתן להניח שלפחות עבור 10 השנים הראשונות, המדינה תהיה חייבת לשאת בהוצאות אלה.

ראשית, ארה"ב משלמת בערך \$6000 לשנה, עבור כל אדם שתלוי על המערכת הפדראלית מדיקאר (Medicare) לקבל שירותים רפואיים. בערך 20% מהאוכלוסיה בארה"ב תלויה על מדיקאר לצורך שירותים רפואיים, רובה אוכלוסיה מבוגרת ונכים. בהסתמך על הסטטיסטיקה הזו לגבי האוכלוסיה הישראלית והפולסטינאית המבוגרת ואוכלוסית הנכים, העלות לתוכנית שני הכוכבים תהיה בערך 12 ביליון דולר או 2%-3% תוספת למספר הנוכחי של האוכלוסיה שמשמשת בשירותים של מדיקאר. היות ומדיקאר נימצא בבעיות כספיות מלכתחילה, הקונגרס יכול לתקצב באופן מיוחד עבור תוכנית שני הכוכבים לשלום. תקציב זה יוכל להצטמצם כל שנה עד שהמיסים, עבור מדיקאר

מהאוכלוסיה הישראלית והפלסטינאית יכסו את העלויות של השירותים הניתנים לאוכלוסיה זו.

בנוסף למדיקאר, כל אזרח ארה"ב שנמצא מתחת לקו העוני, רשאי לביטוח רפואי שהמדינות מספקות וזה נקרא מדיקאיד (Medicaid). נניח, שהעלות לממשלת ארה"ב בתשלום למדיקאיד תשאר בעינה, ו 80% מהפלסטינאים ו 20% מהישראלים יהיו רשאים לקבלו.¹⁴ במקרה זה, התוספת הנדרשת במידה והתוכנית של שני הכוכבים לשלום תתקבל, תהיה 24 ביליון דולר (4 מיליון איש בעלות של \$6000 לאדם לשנה). בשנת 2001, תקציב ארה"ב למדיקאיד היה 280 ביליון דולר, ולכן התוכנית של שני הכוכבים לשלום, תדרוש תוספת של כ 10% נוספים. האחוז היחסי הגבוה של האוכלוסיה בתוכנית שני הכוכבים ביחס לאוכלוסיה של ארה"ב, הוא תוצאה של ההדרדרות הכלכלית והעוני באוכלוסיה הפלסטינאית, שהיא תוצאה של המצב של חוסר מדינה במשך עשרות שנים. הדבר הגדול הנוסף שנשאר לממשלת ארה"ב לממן, היא הפנסיה לאוכלוסיה המבוגרת שנקראת ביטוח לאומי (Social security) וחינוך. באופן עקרוני, התקציב של הביטוח הלאומי חייב להיות מאוזן. הכסף שנכנס מהמיסים של האוכלוסיה העובדת, משולם לאנשים שפרשו לגמלאות, לאחר שהם עבדו ושילמו מיסים במשך כל שנות עבודתם. התקציב של הביטוח הלאומי נמצא בחדשות, בגלל החשש שהוא יפשוט את הרגל, כיוון שאנשים חיים תקופה ארוכה יותר, ולכן הם דורשים יותר משאבים כספיים. מה תהיה ההשפעה של תוספת של כמה מיליונים של אנשים למעגל מקבלי הקיצבה, כאשר אנשים אלו לא תרמו כספים למערכת?

ניתן לחשוב על שתי סיבות שמראות שההשפעה של הישראלים והפלסטינאים שיצטרפו למעגל מקבלי הקיצבה תהיה מינימלית בטווח הקרוב, והשפעה ניטרלית או חיובית בטווח הבינוני. ממוצע הגיל בחברה הפלסטינאית הוא 17 וזה מחצית ממוצע הגיל בארה"ב ולכן רק חלק קטן ביותר מהאוכלוסיה הפלסטינאית הגיע לגיל פרישה של 65. לעומת זה, תוספת של מיליונים של אנשים צעירים למערכת יכול לשפר את מצב המערכת לאורך זמן. לישראל, לעומת זאת, יש מערכת ביטוח לאומי שמתפקדת משנת 1954 כשהכנסת חוקקה את חוק הביטוח הלאומי. המערכת המשפטית יכולה למצא דרך שהישראלים ימשיכו לתחזק את המערכת של הביטוח הלאומי הקיימת בשם הביטוח הלאומי האמריקאי או שהמערכת הישראלית תתמזג עם המערכת

¹⁴ ההכנסה לנפש לפלסטינאי מוערכת כ \$2000-\$3000, בערך שישית או פחות מאשר ההכנסה לנפש בישראל שהיא בערך מחצית מההכנסה לנפש בארה"ב.

האמריקאית. המיזוג של שתי המערכות לא יזיק למערכת האמריקאית, היות והביטוח הלאומי הישראלי מתוקצב ולא יהווה מעמסה על המערכת האמריקאית. המערכת הפדראלית של ארה"ב מוציאה \$700 לשנה על חינוך ורווחה לאדם. מתוספת האוכלוסיה הישראלית והפלסטינאית, יידרשו 7 ביליון דולר נוספים. בהשוואה ל 200 ביליון דולר שזה התקציב הנוכחי, תוכנית של שני הכוכבים לשלום תוסיף 3.5% לתקציב.

לסיכום, המחיר הכלכלי הנדרש תחת התוכנית של שני הכוכבים לשלום הוא כ 43 ביליון דולר לשנה, כשלוקחים בחשבון 24 ביליון למדיקאר, 12 ביליון למדיקאידי ו 7 ביליון לחינוך ולרווחה. לעומת זאת, הממשל הפדראלי יקבל את המיסים מהתושבים של ישראל ופלסטין עם הצטרפותן לאיחוד האמריקאי. בארה"ב, ההכנסה מהמיסוי מהווה 20% מהתוצר המקומי הגולמי. אם ניתן להשתמש באותו אחוז לגבי הכלכלה הישראלית, זה מתורגם ל 22 ביליון שיוכלו להתנכות מה 43 ביליון הדולר הנדרשים לממן את את תוכנית שני הכוכבים לשלום. למעשה, המחיר נטו לממון תוכנית שני הכוכבים לשלום הוא 21 ביליון דולר וזה רק המחיר שנדרש בתחילת התוכנית. מחיר זה יצטמצם במהירות, כשהישראלים והפלסטינאים יתחילו להשתלב בכלכלה האמריקאית. אנחנו נמצאים בתחום סביר. המחיר ההתחלתי של 21 ביליון דולר הנדרשים לתוכנית שני הכוכבים לשלום מהווה 1% מהתקציב הפדראלי של ארה"ב. ארה"ב עלולה להפסיד יותר מהמחיר הזה, כתוצאה מאי היציבות הכלכלית של העולם הנובע מהמשבר במזרח התיכון. המומחים מוזמנים לשפר את התחזית הזו עם מודלים ותוכניות מחשב. התחזית בספר זה לא שגויה ביותר מאשר בכפול או בחצי. ולבסוף, האפשרות לצרף את האנרגיה והיכולת של הישראלים והפלסטינאים לחברה האמריקאית, יוצרת החזר משמעותי להשקעה שאף בן אדם הגיוני יסרב לה.

עניני חוץ והזכות לחזור

גם הישראלים וגם הפלסטינאים הינם אנשים שצופים אל החוץ. לגבי שני העמים, הציפיה החוצה הינה חיונית. חצי מהיהודים הרשאים להיות אזרחים של ישראל, חיים מחוץ לה, כמו כן חצי מהפלסטינאים חיים מחוץ לעבר הירדן ועזה. מה יקרה לישראלים ולפלסטינאים שירצו לחזור לישראל ולפלסטין לאחר ההצטרפות לאיחוד האמריקאי? מה האפשרויות שיעמדו לרשות היהודים שירצו לעלות לישראל ולפלסטינאים שירצו לחזור לעבר הירדן ועזה?

החוקה האמריקאית אוסרת על המדינות להכנס להסכמים בין-לאומיים. כמו כן, החוקה בפרק VI מטפלת בהסכמים בין-לאומיים שנחתמו על ידי המדינה החדשה מלפני ההצטרפות לאיחוד האמריקאי. ההגיון הוא שההסכמים הקודמים של ישראל ופלסטיין יהפכו להיות הסכמים מחייבים של ארה"ב. בהכללה דומה, הסכמים קודמים שנחתמו על ידי החברות לפני האיחוד הופכות להיות הסכמים מחייבים של החברה המאוחדת. לפעמים, מדינות שעברו מהפכה, מסרבות להכיר בהסכמים שנחתמו על ידי ממשלות קודמות, אבל בדרך כלל, ממשלות מכבדות הסכמים קודמים ומנסות לשנותם במידה והם לרעת המדינה. שגרירויות ונציגויות בארצות החוץ של ישראל ופלסטיין, יכולות להפוך לנציגויות שיחפשו השקעות ולקדם את התיירות בישראל ופלסטיין. הצוות של משרד החוץ ימצא שהקשרים שלהם יהיו מאד נחוצים למשרד החוץ של ארה"ב ולמדינות של ארה"ב שיש להם עסקים בין-לאומיים. עם יצירת שלווה וביטחון בישראל ופלסטיין, תחת תוכנית שני הכוכבים לשלום, צפויות לאיזור פריחה כלכלית.

ישראל ופלסטיין עומדות על כך, שכל אדם שרוצה לחיות בתחום גבולן יוכל לעשות זאת. ישראל רואה בזכות של כל יהודי לעלות לישראל בסיס לקיומה והסיבה לקיומה. הפלסטינאים מדברים על לפחות מיליון איש שמפוזרים במחנות ארעיים בסוריה, ירדן ולבנון שירצו לחזור עם הצטרפות פלסטיין לאיחוד האמריקאי. איך אפשר להיות הוגן ולהעניק אזרחות ארה"ב לאלה שחיים בעבר הירדן, ולא להעניק אזרחות לאלה שחיים מעבר לנהר, בצד המזרחי של נהר הירדן?

הבעיה מתעוררת מהעובדה שמדינות בארה"ב איבדו את סמכותן להחליט על בעיות הגירה ואזרחות. לכן, ישראל ופלסטיין, כמדינות בארה"ב, לא יוכלו להחליט על בעיות הגירה ואזרחות (ואחד שאדם מהגר באופן חוקי לארה"ב, הם לא יוכלו למנוע ממנו להתיישב בתחומן). שזה יהיה ברור, אחר שישראל ופלסטיין יצטרפו לאיחוד האמריקאי לא תהיה בדיקת דרכונים בחציית הגבול במעבר בין ישראל ופלסטיין, כפי שאין בדיקה במעבר הגבול בין שאר 50 המדינות של ארה"ב. מעבר מישראל או מפלסטיין לפנסילוניה (Pennsylvania) או לדרום קרוליינה (South Carolina) יהיה ללא בעיות, כפי שכיום ניתן לעבור מרוד איילנד (Rhode Island) או מערב ווירג'יניה (West Virginia) לאיווה (Iowa) או טנסי (Tennessee).

בתחילה, המדינות באיחוד האמריקאי היו רשאיות להחליט על הגירה ואזרחות על אף שהקונגרס, לפי פרק I סעיף 8 של החוקה האמריקאית, היה רשאי לקבוע מדיניות אחידה לגבי הגירה ואזרחות. חלק מהמדינות השתמשו בזכותן והרשו למספר רב של עבדים אפרו-אמריקאים להשתקע במדינה ואף אחד מהם לא

קיבל אזרחות. חלק מהמדינות סרבו אזרחות לעבדים שקבלו חירות. סעיף I לתקון לחוקה מספר 14 קובע את המינימום לזכאות לאזרחות "כל בן אדם שנולד או התאזרח בארה"ב ונתון למרות שלה הינו אזרח של ארה"ב ואזרח של המדינה שבה הוא חי". כיום, הגירה ואזרחות הם באחריות הממשל הפדראלי. לכן, בסמכות הקונגרס להעניק לקבוצה של אנשים אזרחות, אם רצונו בכך. כשמדינה מצטרפת לאיחוד האמריקאי, אזרחיה הופכים להיות אזרחיה של ארה"ב, היות והם היו אזרחים של המדינה שהצטרפה לאיחוד האמריקאי. עכשיו, הבה נבדוק את הבעיה של הזכות לחזור. כל אלה שיכולים להוכיח שנולדו בפלסטין או בישראל, וצאצאיהם שנולדו בישראל או פלסטין, ובני משפחתם הקרובים יהיו אזרחי ארה"ב, אפילו אם הם חיים במחנה ארעי מחוץ למרחב הישראלי-פלסטינאי. מצבם הינו שונה מאלה הישראלים והפלסטינאים שמחזיקים כיום בדרכונים של מדינות שונות בזכות היותם תושבים, והם היו חייבים לשנות את מקום מגוריהם בעקבות מלחמת האזרחים הארוכה. הם יהיו רשאים לאזרחות, לפי אבן הבוחן של זכאות לאזרחות של ארה"ב, בזכות העובדה שהם נולדו על אדמה אמריקאית.

פיתרון שונה נדרש לשאר האנשים בגולה, כמו קרובים רחוקים של פלסטינאים או יהודים רוסיים. הקונגרס יכול להעביר חוק שיקבע מספר נאות של "חוזרים לאיזור" כל שנה שיקבלו אזרחות או זכות להתיישב, אנשים אלה יצטרכו להוכיח, שהם אכן התיישבו בישראל או פלסטין. בצורה דומה לאלה שצריכים להוכיח, שהם אכן נשואים לאזרח אמריקאי, כדי שיקבלו אזרחות. זה לא יהיה חוקי להגביל את המונח "החוזרים לאיזור" ליהודים ופלסטינאים בלבד. אולם אלה יהיו מרבית האנשים שיבקשו זאת.¹⁵ אלה שיבקשו וויזה על סמך חוק זה, יצטרכו לתת סיבה טובה לרצונם לחזור, כמו קשר לאדמת אבות. הזכות לחזור, מכוסה היטב תחת התוכנית של שני כוכבים לשלום. כמעט כל הפלסטינאים יוכלו לקבל אזרחות אמריקאית בזכות אבותיהם או אבות אבותיהם שנולדו על אדמה שהיא היום נחשבת לארה"ב. קרובי משפחה יכולים להשתמש בחוקים הקיימים לקבל אזרחות. אחרים, כמו יהודים רוסיים שרוצים לעלות לישראל, יכולים להשתמש בחוקים שהקונגרס יחוקק, לאחר שהם ישנו אותם במעט. שינויים קטנים אלה יכולים לאפשר וויזה למספר סביר של "חוזרים לאיזור" שיכולים להיהפך לאזרחים לאחר שהם ימלאו מספר דרישות. אמריקאים לא צריכים להיות מודאגים מהעלות של "החוזרים לאיזור" למשלם המיסים האמריקאי. כיום, ארה"ב מקבלת מיליון מהגרים לשנה ו 10%

¹⁵ לרוב האנשים שמתמשים בחוקי ישראל כדי לחזור אין להם אימא יהודית שזו ההוכחה ליהדותם לפי חוקי היהדות. ליותר משליש מהחוזרים אין אפילו אבא יהודי והם רק רבע יהודיים לפי סבא והם מבקשים לחזור כדי להתאחד עם בני משפחה קרובים החיים בישראל.

מאזרחיה לא נולדו בארה"ב. לא סביר להניח שכל היהודים והפלסטינאים החיים כיום מחוץ לישראל ופלסטין, ירצו לחזור לאחר הצטרפות ארצותיהן לאיחוד האמריקאי. לאחר הכל, היהודים היו חופשיים להגר לישראל במשך עשרות שנים ורק 70,000 איש במוצע עולים לשנה לישראל ורובם באים מרוסיה. ישנם כ-4-5 מיליון פלסטינאים החיים מחוץ לפלסטין כיום. אם מספר הרוצים לחזור לפלסטין יהיה בערך כמו מספר היהודים שרוצים לחזור לישראל, אזי מספר האנשים שירצו לחזור על בסיס "חוזרים לאיזור" יהיה בסביבות 140,000 איש וזה בהחלט יכול להצטמצם עם הזמן. המספר המועט המוערך הוא בהחלט בתחום התקציב המשוער שנדרש מהממשל האמריקאי, כפי שזה מובא לעיל.

לסיכום

הפרק הזה של הספר מראה, שתוכנית שני הכוכבים לשלום מהווה פיתרון מעשי לבעיות הנוכחיות במזרח הקרוב. התוכנית נבחנה ממספר רב של זוויות, ומהווה פיתרון הולם לבעיה. תוכנית שני הכוכבים הינה גמישה מספיק לאפשר פיתרון לבעית החזרה לאיזור, אינה מהווה מעמסה כלכלית על משלם המיסים האמריקאי לספק שירותים סוציאליים לאזרחי המדינות המצטרפות, וחזקה מספיק לפרק את הצבאות של המדינות, מבלי לפגוע בביטחון. התוכנית מאפשרת לשתי המדינות לדרוש שירושלים תהיה בירתן, לכבד את הדגלים הקיימים ופותרת את בעיית ההאחזות הישראליות לפי חוקי קניין מבוססים, ותקדימים חוקיים. והדבר הטוב ביותר הוא שהתוכנית מאפשרת לישראלים והפלסטינאים לחיות את חייהם לפי החוקים שלהם עם ההגבלה שהם כפופים לחוקים הפדראליים והחוקה של ארה"ב "כרשת ביטחון" ולחוקים שקובעים את היחסים בין מדינות של ארה"ב. כל אדם עם רצון טוב היה עושה הכל כדי שהתוכנית שמספקת פתרונות מעשיים לבעיות עקשניות כאלה תבוצע כמה שיותר מהר. באמת, זו תקוותי, כמו שאני בטוחה שמיליוני אנשים יהנו מהיתרונות של התוכנית, במיוחד ישראלים ופלסטינאים צעירים. בפוליטיקה, שום דבר לא בא בקלות, ובגיאופוליטיקה הסטטוס הקיים יכול להיות קשה לשינוי כקושי הסלע. אנחנו מחויבים לבחון את תוכנית שני הכוכבים מכל זווית אפשרית. על ידי הפרכה של כל התנגדות סבירה לתוכנית שני הכוכבים, ניתן לרכך את הקשיים ששומרים על הסטטוס קוו (status quo). על ידי הארת בקיעים באמונה, בגישה ובערכים ששומרים על הסטטוס קוו אנחנו יכולים אולי להצביע על פחדים סמויים ודאגות שגורמים קשיים לאנשים להסתגל לעמדות ולגישות חדשות. זו המשימה שאליה אנחנו פונים עתה, ותחילה על ידי בחינה של חשיבותן של

השקפות דתיות, ולאחר מכן על ידי טיפול בדאגות לאומיות שיש לאמריקאים,
לישראלים ולפלסטינאים בנוגע לתוכנית.

פרק 3, בנוגע לדת

אנחנו חייבים ללמוד לחיות ביחד כאחים ואו למות ביחד כטפשים
הכומר מרטין לותר קינג (Rev. Martin Luther King) בנאום בסנאט לואיס (St. Louis)
מרס 22, 1964.

החוקה שלנו נעשתה רק בשביל עם מוסרי ודתי, היא איננה מתאימה לממשלה של כל עם אחר
ג'ון קווינסי אדמס (John Quincy Adams), הנשיא השישי של ארה"ב.

אולי בשום מקום אחר בעולם אין צורך ברור יותר של שימוש נכון של סמכות פוליטית, מאשר
במצב הדרמטי של המזרח התיכון וארץ הקודש... המאבק של רצח אחים שיום יום מזעזע את
ארץ הקודש ואשר מביא את הכוחות אשר מעצבים את העתיד המידי של המזרח התיכון לתוך
הסיכסוך, מראה באופן ברור את הצורך בגברים ונשים אשר יישמו מדיניות מתוך שיכנוע ובצורה
איתנה על בסיס עקרון ההקרה כלפי הכבוד האנושי וזכויות האדם. מדיניות מהסוג הנ"ל, הנן
ללא השוואה יותר מועילות לכל אחד מאשר המשך הסיכסוך... לדת יש תפקיד חיוני בטיפוח
מחווה לשלום ולבסוס של התנאים לשלום. הדת מממשת תפקיד זה בצורה יותר אפקטיבית אם
היא תתרכז על מה שחשוב כמו: תשומת לב לאלוהים, טיפוח אחווה אוניברסלית והפצת תרבות
של אחווה אנושית.

האפיפיור ג'ון פול II (Pope John Paul II), נאום, ינואר 1, 2003.
המרזב הישראלי פלסטינאי מכיל הרבה מן אתרים הקדושים בנצרות,
איסלם והיהדות. לפעמים הם למעשה אותו אתר, כמו למשל, הלב הרוחני של
ירושלים, הר הבית ליהודים ומיסגד כיפת הצלע (Noble Sanctuary) לאיסלם.
רק מסיבה זו, חובה היא להציע פיתרון שבאופן מיוחד מכבד את ההשקפה של
דתות גדולות אלו. בנוסף, להרבה אנשים ישראל היא המדינה היהודית ולאחרים
פלסטין צריכה להיות מדינה איסלמית. האם זה אפשרי שהשקפות תיאוקרטיות
אלה מתישבות עם מעמד מדינה באמריקה החילונית?

נצרות

שני ביליון נוצרים חיים בעולם והם כשליש מהאנושות. הרבה דברים
נאמרים ונעשים בשם הנצרות. במרכז כל הדברים האלה ישנה האמונה באל אחד
שרוצה את כל הגברים והנשים שיחיו בשלום.

נוצרים מודעים לרעיון שאלוהים דואג באותה המידה למוסלמים וליהודים כמו לנוצרים. בדיוק כפי ששלוש הדתות סוגדות לאותו האל עם כל הצייתנות שאלוהים דורש, אותו האל חייב על כן להסתכל באותה מידת הרחמים על העמים משלוש הדתות. ואהבתה לרעך (love thy neighbor) היה המסר שישו הפיץ לאורך ולרוחב לאחר שקיבל את ההשראה מאהבת האל.

כל רעיון במחשבה הנוצרית מכוונת לפיתרונות אשר מקדמים רחמים והבנה בין אנשים. כפי שהוכח בפרק 2, המאפיין הראשי של תוכנית שני הכוכבים היא שהיא מסייעת לספק את אוירת היושר שהיא תורמת לשלום. כתוצאה, מהפרספקטיבה של הנצרות, תוכנית שני הכוכבים צריכה להיות עקבית עם תוכנית של אלוהים.

לדוגמה, יש הרבה מקומות קדושים לנוצריים בשטח הישראלי-פלסטיני. חשוב ביותר בין מקומות אלה הוא מקום הולדתו של ישו, בית לחם. אבל גם חשובים מאד הם המקומות בנצרת, ירושלים ועוד ערים שבהן ישו ותלמידיו ביצעו פלאים. תחת הסטטוס קוו (status quo), הגישה למקומות האלה היא מסוכנת ולפעמים בלתי אפשרית. המטר המתמשך של ירי ומצב חוסר הביטחון סביב מקומות אלה פוגעים בכבוד המסר שישו הביא לעולם.

אפילו תחת מפת הדרך לשלום בין שתי המדינות, הריבונות השכנות יהיו מחוייבות מוסרית לחמש את עצמן זו מפני זו. החשש לביטחונן יתחרה עדיין באהבתן לאלוהים. עם שתי מדינות ריבונות, חציית גבולות ובעיות סוציו-כלכליות אחרות יספגו את האנרגיה מהמדינות כפי שמוטות העופרת בכור האטומי מקטינים את האנרגיה שהכור מפיך. חלוקות אלה מטפחות הפלייה אשר גורמת לכעס ומצמצמת פוטנציאל האנושי לאהבה.

בהיותם שני כוכבים על הדגל האמריקאי, הישראלים והפלסטינאים יכולים להיות בשלום של שכנים. המקומות הקדושים הנוצריים בארץ הקודש יהיו חופשיים מאש יריות כמו שאלפי הכנסיות שמבליטות את הנופים העירוניים והכפריים של אמריקה. רק לשם זה בלבד, אדם יכול להיות בטוח שישו וחסידיו הקדומים, יברכו את תוכנית שני הכוכבים.

אמריקה איננה שמיים על פני האדמה, ואף אינה מתיימרת בשחצנות להיות כזו. אבל אמריקה היא מקום שבו אנשים מדתות שונות חייבים לפי החוק לכבד את מנהגיהם הדתיים של שכניהם. ארה"ב היא גם מקום שבו אנשים מעודדים על ידי מדיניות לפתח קשרים ענפים עם שכניהם. זוהי בדיוק הסביבה שישו רצה ליצור בארץ הקודש והקדיש את חייו להגשים. חובה היא על כל נוצרי להביאה הביתה.

מעל בליון של מוסלמים חיים בעולמנו, בערך אחד מתוך ששה אנשים שחיים היום. הרבה דברים נאמרים ונעשים בשם האיסלם. מעל מילים ודברים כאלה מתנשא מושג הציות לאלוהים אחד. המוסלמים מבינים שציות לאלוהים אחד חל על כל בני האדם, כיוון שכל בני האדם הם נתונים לפיקוח האל. המחשבה המוסלמית מכירה בכך שהיהודים והנוצרים קרובים לאלוהים, הקוראן מספר על הבטחות אלוהים לנביאים היהודים והנוצריים באותו הכבוד שהוא מייחס לנביא מוחמד. ירושלים נחשבת לעיר קדושה לאיסלם ומדורגת אחרי מכה ומדינה. בנוסף, הרבה מקומות שאברהם ביקר במרחב היהודי פלסטינאי ובנה בהם מזבחות לאלוהים, הם יקרים לאיסלם. איברהים, כפי שהוא ידוע בקוראן, הוא גם כן האבא של המוסלמים כפי שהוא האבא של היהודים, הוא האב של ישמעאל כמו שהוא האב של יצחק. שני האחים, מסופר בתנ"ך, באו ביחד לקבור את אביהם במערת המכפלה בחברון. עם כל כך הרבה מסורת דתית אשר נמשכת, איך לא תהיה לאיסלם דאגה כל כך חיונית לגבי המעמד הריבוני של המרחב הישראלי פלסטינאי? כיצד אפשר ליפתור דאגה זאת באופן משביע רצון? האיסלם מלמד את העליונות המוחלטת של אלוהים מעל האדם. מלך חוסיין של ירדן, נצר לשושלת של מוחמד, אמר פעם שהסיכסוך על ירושלים, עשוי להיפתר אם ייחשב להיות תחת ריבונות של אלוהים. באמת, אם זה נכון לגבי ירושלים, זה גם נכון לגבי המרחב הישראלי-פלסטינאי. במובן המושלם, הוא צדק לגבי העליונות המוחלטת מעל בני האנוש, בני תמותה. אבל בזירה המעשית היום יומית, יש צורך להעניק גם לישות הזמנית איזושהי אחריות מינהלית. המצב הוא כזה, מפני שיהיה יותר קל לכל אדם לעבוד את אלוהים ולשמור על חוקיו, אם התשתית החברתית מנוהלת בזהירות. לפיכך, שאלת הריבונות, עליה רוצה האיסלם לענות היא באיזה אופן תושלם בצורה הצודקת והאפקטיבית ביותר האחריות המנהלית על ארץ הקודש? קיימות 3 אפשרויות רלוואנטיות: שליטה ישראלית (המצב כיום), שליטה מפוצלת ישראלית ופלסטינאית (מפת הדרכים), או שליטה ישראלית מפוצלת (ישראלית פלסטינאית) תחת ניהול אמריקאי (תוכנית שני הכוכבים). המצב הקיים (status quo) הוכיח עצמו להיות אסון. תארו לעצמכם את האכזבה של אלוהים, אילו היה בעל הבית, חוזר אחרי מספר שנים ממסע ורואה את נחלתו מצולקת בבתים שרופים, בניינים מפוצצים, חורי כדורים,

חלומות מנופצים ושדות חרבים. לכן, לא המצב הקיים ולא מצב המלחמה שקדם לו, יכולים להחשב כדרך טובה לנהל את ממלכתו של אלוהים. מפת הדרכים של שתי המדינות (two-state roadmap) גם כן לא נראית טוב. היא מפירה את אחד החוקים של ניהול טוב, וזה-שצריכה להיות ישות אחת אחראית למשימה. ישראל ופלסטין, כל אחת אחראית בנפרד לניהול חלקים שונים במרחב אינטגרלי סביבתי וחברתי-כלכלי, הן כמו שני אנשים נפרדים שעליהם האחריות לנטוע חלקת אדמה קטנה. זהו מרשם לוויכוחים, דחיה בביצוע ופריון ייצור נמוך. בסופו של דבר, תהיה תוצרת כלשהי, אבל רוב שטח האדמה יבוזבז. מקורות משותפים, כגון מים וכלים יהיו תמיד נקודות מחלוקת למשבר ניהולי מוחלט.

מי מאיתנו היה מפקיד נכסים כל שהם, שהיינו ברי מזל להיות בעליהן, לניהולם של שני אנשים שונים. התשובה היא, בוודאי שאף אחד מאיתנו שהוא נבון, ולא לוהים מגיע יותר ממה שמגיע לנו. כמובן, צריך להשתדל יותר למען ארץ הקודש של אלוהים, בוודאי יותר טוב מאשר התוכנית מפת הדרכים של שתי מדינות שאותה לא היינו מאמצים אפילו בשביל נכסינו הצנועים.

ולסיום, אנו צריכים לקחת בחשבון את ההשקפה של האיסלם על תוכנית שני הכוכבים לגבי הבטחת האדמה תחת ריבונות של אלוהים. איך תהיה עבודתה של אמריקה כישות האחראית ביחד עם האחריות המיוצגת של ישראל ופלסטין בשטחי השיפוט שאינן בסיכסוך? על סמך ההיסטוריה, התשובה היא: עבודה טובה, שתיעשה בצורה יעילה ושיויונית, ביד רכה וברצון תמיד להשתפר. אין שום ספק שהאמריקאים הם מנהלים טובים.

למרות היותם של האמריקאים 5% מאוכלוסית העולם, הם מיצרים כשליש מן הערך הכלכלי העולמי. בעוד שיש לה "שטחים שוממים" מעשי ידי אדם, היא גם הצליחה לשמר בשביל הדורות הבאים איזורים נרחבים של טבע כמו הקניון הגדול (Grand Canyon) ויערות הסקויה (redwood forests) שהם עתיקים כמו הקוראן. אמריקה גם מצטיינת בהבטחת תיירים לקבל את החוויה שהם מחפשים, בין זו התרגשות בפרק שעשועים או בין התנשאות נפשית משמורת טבע בפארק לאומי. הטכניקה של הניהול האמריקאי הוא מכוון לעניין, בעולם הפולטיקה, אמריקה יכולה לנהל את העניינים היטב, רק במידה והתהליך הוא דרך מעמד של מדינה תחת האיחוד האמריקאי.

שיטה נבונה לניהול נכסים פזורים על מרחב רב היא לעשות זאת תחת המערכת של מעמד מדינה אמריקאית. למרות העובדה שהיה לה מספיק כוח להיות מעצמה קולוניאלית, כמעט שלא ניצלה זאת. במקום זה, אמריקה נוטה להכליל ארצות חדשות לשטחה על בסיס של שוויון וכבוד רב לזכויות האוכלוסיה המקומית. בעוד שהארצות שהרכיבו את ברית המועצות, אנגליה וספרד חיכו

לרגע שיוכלו להתנתק מהברית, המדינות המרכיבות את ארה"ב חיות בצוותא בשלום. על ידי ניהול המרחב הישראלי פלסטינאי, דרך שתי מדינות אמריקאיות, ישראל ופלסטין, אמריקה פשוט מביאה למזרח התיכון מערכת שעבדה באופן יוצא מן הכלל במשך קרוב ל 250 שנה.

אמריקה היא לא המנהל הנורא שיורד לפרטי פרטים (micro-manager) שעושה הכל בעצמה, אלא רוב העבודה תהיה שמורה למדינות ישראל ופלסטין. לשמור על זכויות של כל צד, זכויות אלה יוגדרו בחוקה כדי למנוע סיכסוכים בין המדינות לבין עצמן ובין המדינות לאזרחיהן. אמריקה גם אינה המנהל הנעדר והאומלל, אחרת המצב לא יהיה שונה ממפת הדרכים של שתי המדינות. בתי המשפט הפדראליים האמריקאים יהיו עירניים ויבטיחו שהמדינות לא יצמצמו את זכויות האזרח או לא יעכבו את המסחר ביניהן. בסמכותו של נשיא ארה"ב לשלוח כוח צבאי לפי הצורך, להבטיח את אכיפת החלטות אלה.

הסמכות האמריקאית במונחים של מסחר, היא לא יותר מדי או פחות מדי, והדמוקרטיה התוססת שלה מאפשרת לה לתקן את דרכה בהתאם לצורך. סוג זה של ניהול יכול להיות תפור לפי מידה גם עבור ארץ הקודש. התנ"ך והקוראן מספרים לנו שאלוהים נתן את המרחב הישראלי פלסטינאי לכל זרע אברהם/איברהים. כיום, זרע זה, מתחלק באמונתו בין הדתות: איסלם, יהדות, פרוטסטנטיות וקתוליות. בהתחשב בעובדה יהודית זו, הניהול הטוב ביותר האפשרי לאזור יהודי זה של נחלת אלוהים, הוא המבנה של מדינות פדראליות עם אוכלוסיה מעורבת ידידותית לכל המיעוטים, לפי המרשם של תוכנית שני הכוכבים לשלום.

האיסלם דואג שהמקומות הקדושים והמיוחדים לדת זו ברחבי העולם יהיו נתונים תחת השגחה נאותה. לכן, כל הקהילה האיסלמית בעולם (Umma) באופן מובן, מודאגת מהמצב שהמרחב הישראלי-פלסטינאי נתון בו כיום. האיסלם עוזר לנו לזכור שהריבונות האמיתית בעולם היא בידי אלוהים שברא את הכל. אנחנו, בני אנוש, רק מטפלים בארצות שהוא הריבון עליהן. לכן, חובה עלינו להיות מנהלים מצויינים.

יש כאלה שהיו רוצים לראות מדינה מוסלמית בפלסטין. אבל זה אינו פיתרון שמגשים את הקוראן בצורה הטובה ביותר. הזרע של איברהים הוא כיום הרבה אומות, כפי שאלוהים ניבא שיהיה, וכל אחת מן האומות האלה צריכה להרגיש שהיא מקובלת בארץ שהובטחה לכולם. עקרונות האיסלם עדיין יכולים ליצור את עמוד השדרה של החוק במדינה אמריקאית של פלסטין. זה בחלקו יכול להיות, מפני שהעקרונות של האיסלם הם עיקביים עם העקרונות היהודיים-נוצרים שהם היסודות שעליהם בנוי החוק של העולם המערבי. זה בחלקו גם יכול להיות

מפני שהחוקה האמריקאית מעניקה גמישות משמעותית לסמכות המחוקקת המקומית בכל אחת מהמדינות האמריקאיות. על כן, מובטח לפלסטין שהיא יכולה להיות מדינה ידידותית לאיסלם, בעת שהיא גם נשארת מדינה חילונית בתיאום מושלם עם הכוונות של הקוראן. עלינו להכיר בכך שהמדינות שונות זקוקות לפתרונות שונים מפני שעובדות יחודיות, היסטוריות, תרבותיות וגיאוגרפיות עשויות להכתיב זאת. הריבוי של ישויות אשר שוררות במרחב הישראלי-פלסטינאי מצריך מנהל שמכבד גיוון דתי, סמכות מקומית וזכויות האזרח. מנהל כזה צריך גם להיות מספיק חזק כדי להבטיח שהשלום ישרור. בעולם של היום, אין מועמד יותר טוב מאשר ארה"ב. כתוצאה מכך, תוכנית שני הכוכבים מכבדת היטב את האינטרסים של האיסלם באזור.

היהדות

כמעט 15 מיליון יהודים חיים היום, כרבע מאחוז אחד של כל בני אדם על פני כדור הארץ. הרבה דברים נאמרים ונעשים בשם היהדות. המניע לדיבורים ולפעילות אלה הוא האמונה באל אחד שדואג לעמו. יהודים מכירים בכך שאנשי אלוהים הם כל האנשים, מכיוון שכל האנשים הם ממוצא משותף אחד. המחשבה היהודית גם כן מכירה בכך שבין אנשי אלוהים כלולים גם נוצרים ומוסלמים, כיוון שמאמינים אלה הם גם כן מזרע אברהם, כמו היהודים. לעתים קרובות קשה ליהודים להאמין שאלוהים דואג להם. הם גורשו מארץ ישראל לפחות פעמיים, ונרצחו בהמוניהם במספק מדינות באירופה. מצד שני, כל אסון, ולא חשוב כמה נורא הוא, הביא איכשהו לדרגה גבוהה יותר של הישרדות. הגלייתם לבבל הביא להנצחה של זהות יהודית דרך כתיבת ספר הקודש, היא התורה או הברית הישנה. אפילו השואה הנוראה הביאה לידי כך שארצות המערב יתמכו בהקמת מדינת ישראל. על כן, הבטחתו של אלוהים יכולה להיראות בזה שלמעשה אף דת לא שרדה כמו הדת היהודית, והעברית היא השפה העתיקה ביותר שמדוברת כיום. היהדות מלמדת שערך החיים מנצח את כל ההתחשבויות האחרות. על פי תורה זו ועל פי מאבקם המתמשך של היהודים למען ביטחונם העצמי, אין זה מפתיע שהדת בודקת היטב כל התפתחות והשפעתה על הישרדות של היהדות. מנהיגים דתיים שואלים את עצמם האם התפתחות זאת הינה ידי האלוהים השומר על עמו? הם קוראים תיגר זה לזה, להוכיח את ההנחה שאיזושהי תכנית חדשה, אם

זו מדינת היהודים (Judenstaat) של הרצל או דרך חדשה של היטמעות (איבוד המסורת, נישואין מעורבים), אינן למעשה, היד הרעה של הבגידה שמפתה יהודים להתרחק מהמתנה סובלנית למשיח, או פשוט להתרחק מן הביטחון שאלוהים יבטיח הגנה. ידוע שלהוכיח משהו שלילי מהווה קושי, ועל כן לפחות מספר זרמים ביהדות נוטים לכיוון השמרנות.

אפילו הזרמים השמרנים (הקונסרבטיים) ביותר ביהדות צריכים לראות שתוכנית שני הכוכבים היא בתאום התורה. לאלה שמאמינים שמדינה עצמאית של ישראל היא מוקדמת מידי, כיוון שהמשיח טרם הגיע, החלפת הריבונות הישראלית בסמכות אמריקאית חילונית תיראה באופן חיובי. לאלה שמאמינים שישראל צריכה להתפשט לגבולות התנכיים של יהודה ושומרון, האיחוד של כל האדמות ממערב לירדן תחת סמכות אחת ידידותית, צריך להיראות באופן חיובי. ולאלה שמאמינים שהם צריכים לחיות בעקבות האבות על אדמות התישבות מזמן התנ"ך שהן עכשיו מלאות בכרמי זיתים ערביים או בשבילים בכפרים שהם עתה ערביים, הם עשויים לראות את הסמכות של ארה"ב באזור כחיובית כמובן, בתנאי שהכללים הרגילים והמקובלים של חוקי קניין מקרקעין יהיו מקובלים עליהם. הימים של השימוש השרירותי של דחפורים נגד החיים הפלסטינאים על ידי קומץ קנאים יחלפו. אך אין להצטער על זה, כיוון שזה רמס את הדרישות התנכיות של שכנות וזה גרם לחוסר ביטחון ואי וודאות מתמדת. אלו הם מעשים שלא בוצעו על ידי היהדות, אלא של קנאים, אשר היו מוכנים לשלם כל מחיר להחיות כתבי היד העתיקים. אולם הקנאים יכולים עדיין לממש את חלומם, כיוון שההתישבויות יהיו חוקיות בחסות הסמכות הפדראלית ובמשך הזמן מוקפות על ידי ערבים שהם חברותיים, לפחות באותה המידה שיתיחסו אליהם בחברות. תוכנית שני הכוכבים מרוממת את קדושת חיי אדם. היא עושה את המרחב הישראלי פלסטיני למקום יותר בטוח ומוגן. ובאותו הזמן היא מאפשרת הגשמת נבואות תנ"כיות שמהדהדות ביחד עם הפירושים השמרניים ביותר של התנ"ך. ויותר מכל, התוכנית משיגה את כל זה, מבלי להקריב אף מצווה של החוק היהודי. בשום מקום בתורה לא כתוב שירושלים צריכה להיות תחת ריבונות חוקית מוחלטת של מדינה יהודית (ואפילו אם היה, ניתן היה למצא גם פתרון נגדי שהיה מציל חיים). היות ועד כאן הריבונות האמריקאית הוכיחה עצמה כמארחת של כיתות יהודיות אמריקאיות רבגוניות, התיאולוגים היהודים יכולים להיות בטוחים שאותה הריבונות לא תהיה פחות מסבירת פנים בארץ הולדת היהדות. כך, הוכחנו בעזרת שיטת השלילה שתוכנית שני הכוכבים אינה מזיקה ליהדות. היא מגינה על החיים היהודים יותר מכל חלופה אחרת, ולכן היא בעצם מועילה לכשעצמה. בנוסף לכך, התוכנית אינה פחות ידידותית ליהדות מאשר לארה"ב עצמה אשר, כולם מסכימים, מטפחת את היהדות היטב.

נניח שארה"ב הופכת להיות עוינת ליהדות? הישראלים יכולים להתמרד. אם הישראלים אינם יכולים לדכא את שכניהם הפלסטינאים הקרובים, על אחת כמה וכמה שהאמריקאים הרחוקים לא יוכלו לדכא אומה ישראלית מורדת.¹⁶ נניח שאמריקניזציה מובילה לטמיעה יהודית גדולה יותר. אם זה נכון, זה לא טיעון נגד תוכנית שני הכוכבים. החברה הישראלית נוטה מכבר יותר ויותר לאמריקניזציה. אף על פי כן, העניין בדת ובתרבות היהודית לא היה מעולם גדול יותר. מניעה של טמיעה היא תפקיד ההורים והקהילה המקומית. אפשר לעשות שיעור לעזאזל מן הממשלה או מן התרבות העממית בגלל הטמיעה, אבל זה לא הגיוני, מפני שזה מכוון את ההאשמה בכיוון לא מועיל. הטבע החילוני של החברה האמריקאית מוסיף בוודאות לטמיעה של הרבה יהודים, הטבע התיאוקרטי של ממשלת ישראל גם לא מנע מחלק גדול של הנוער להזניח התחייבויות דתיות. העובדה היא שמדיניות הממשלה והתרבות העממית הן רק שתיים מהכוחות שפועלים על אנשים ומושכים אותם אל או מן הדת. כוחות אלה הם כמו הגיאומטר והשפל באוקיינוס, הזרמים הם למעלה למטה והחוצה. דתות גדולות שומרות על משיכתן לאנשים שאינם עומדים בפני הפיתוי של הניצוץ השטחי של תרבות עממית.

מדינה יהודית באמריקה יכולה עדיין להיות מדינה יהודית באופן שיוטא (Utah) נחשבת למדינה מורמונית ומדינות כמו קנטאקי (Kentucky) נחשבות לחלק מהחגורה של הברית החדשה. במילים אחרות, מדינה כזאת תהיה בעלת רוב יהודי (לפי דרישתו של הרצל) ותהיה מרכז לתרבות וללימוד יהדות. תודות לתיקון (Amendment) מספר 10 לחוקת ארה"ב המדינות קיבלו שורה של סמכויות חברתיות-כלכליות. זה מאפשר לממשלה של מדינה יהודית אמריקאית חדשה לחוקק הרבה חוקים שהם ידידותיים ליהדות בתנאי שלא יעדיפו את היהדות (בתור דת של המדינה) או שלא ייפלו על בסיס דתי. למשל, מדינה ישראלית של אמריקה יכולה לדרוש שמשרדים ציבוריים (אך לא פרטיים) ייסגרו בשבת במקום ב (או בנוסף ל) יום הראשון הנוצרי או יום השישי המוסלמי.¹⁷ זה יהיה מוצדק מבחינה מעשית יותר, מאשר העדפה ספציפית של היהדות. מצד שני, המדינה לא תוכל לממן בתי ספר דתיים יהודים, או להעניק העדפות כלכליות

¹⁶ החוקה של ארה"ב אינה אוסרת פרישה מהאיחוד, על אף שזה מה שהדרום רצה לעשות. אני לא מאמינה שיש סיכוי אחד לבייליון שישאל תרגיש צורך אי פעם לפרוש מהאיחוד, או שארה"ב תהפוך אי פעם לעוינת לחלק כה חשוב מהגוף הבוחר שלה שיש לו השפעה כה רבה על הזרוע המחוקקת, בעל חשיבות גיאוגרפית או על תרבות יהודית. לעומת זאת, כשהדרום רצה לפרוש מהאיחוד, הוא עמד בפני עוינות של הצפון מהזמן שאמריקה נוסדה, שהתנגד לעבודת שהיתה קיימת בדרום.

¹⁷ הישראלים כבר היום, נהנים משבוע עבודה עם ממוצע של שעות עבודה בשבוע שהוא אחד מהקצרים ביותר בין המדינות התעשיות של 37.8 שעות בהשוואה ל 38.5 שעות בארה"ב. בהשוואה, לצרפת יש 35 שעות לשבוע עבודה לפי החוק. שבוע עבודה של 4 ימים (32 שעות) יכול לצוץ מההתקדמות המתמדת בהיתיעלות ביצור ובטכנולוגיה.

חברתיות ליהודים מכל סוג שהוא. ההגבלות החוקתיות האלה, עושות את ישראל לא פחות כמדינה יהודית, הן פשוט מבטיחות שתהיה מדינה יהודית חילונית (גם כן מועדפת על ידי הרצל) יותר מאשר מדינה יהודית תיאוקרטית. לאחר ששרדה במשך אלפי שנים בסביבות עוינות, היהדות אינה צריכה תמיכה של מדינה, כדי להתקיים. יופיה הפנימי מאפשר לה לפרוח בבטחון רק אם המדינה היא ידידותית והסביבה שקטה. זה בדיוק מה שתוכנית שני הכוכבים מספקת. לסיכום, כמו עם הנצרות והאיסלם, היהדות יכולה להתקיים בנוחיות בתוכנית שני הכוכבים. מנהיגים של 3 הדתות יכולים באופן מצפוני, לברך את תוכנית שני הכוכבים. היא ממלאת את המטרות הגבוהות ביותר של כל דת. בפרק הבא, נעריך אם העניינים החילוניים של האמריקאים, הישראלים והפלסטינאים יכולים גם כן להיפתר במסגרת הפרטים של תוכנית שני הכוכבים. אם כך, יש פתרון למשבר המזרח התיכון שהוא מעשי בפרטים שלו, כפי שהוא נאה בתכנון.

פרק 4, שאלות אמריקאיות

העולם שונה מאוד עכשין. מפני שהאדם מחזיק בידיו את הכוח לבטל את כל הדורות של עוני אנושי ואת כל הצורות של חיי אנוש. אך עדיין אותן האמונות המהפכניות שלמען נלחמו אבותינו, הן עדיין נושא למחלוקת מסביב לעולם, הנושא שזכויות האדם באות לא מנדיבות המדינה, אלא מיד אלוהים... חבריי האזרחים של העולם: תשאלו לא מה יכולה לעשות אמריקה בשבילכם, אלה מה יש ביכולתנו לעשות למען חירות האדם... עם מצפון נקי שהוא השכר היחיד הבטוח שלנו, עם ההיסטוריה שהיא השופט הסופי של מעשינו, הבה נלך קדימה להנהיג את המדינה שאותה אנו אוהבים, בבקשנו את עזרתו ואת ברכתו, אבל בידענו שכאן, עלי אדמות, עבודת אלוהים צריכה להיות באמת שלנו.

פ. קנדי (John F. Kennedy), נאום ההכתרה (Inaugural), ינאור 20, 1961

אמריקאים יהיו מסוקרנים ללא ספק מפתרון לא קונבנציונלי לשלום במזרח התיכון. בכל אופן, חכמי אמצעי התקשורת יעוטו על מה שהם יבינו שזה שלילי. אפשר כמעט לשמוע את מארחי תוכניות הרדיו או הטלוויזיה מתלוננים זה יותר מדי... עוד פוארטו ריקו (Puerto Rico)... איננו יכולים להרשות לעצמנו... אף מדינה לא תותר לטובתם על מקומות בקונגרס... וזה יחמיר את הטרור... האם יש ממש לשלילה הזאת או שמא כל החיכוך המזוויף תפקידו למשוך קהל למפרסמים?

מרחק

ישראל ופולסטין נמצאות 6000 מילים (miles) (9500 קילומטרים) מווישינגטון. הוואי (Hawaii) נמצאת 5000 מילים (7800 קילומטרים) מבירת ארה"ב. במילים אחרות, יש מרחק של שעתיים טיסה בין השתיים.¹⁸ המדינות החדשות יהיו ההרפתקה הראשונה לתוך חצי כדור הארץ המזרחי, אך זה כמעט ולא רלוונטי בתקופה של מטוסי סילון ותקשורת באינטרנט.¹⁹ באופן

¹⁸ כשקליפורניה התקבלה לאיחוד ב 1850, היא היתה באופן יחסי הרבה יותר רחוקה מן המדינה הקרובה הבאה, טקסס, או מבירת ארה"ב בווישינגטון, מאשר ישראל הינה היום על פי לוגיטיקה של נסיעות או ועכשיו.

¹⁹ כשאררה"ב אימצה את דוקטרינת מונרו ב 1823, היא נשבעה לא לאפשר אחיזה לאף מדינה אירופאית בכדור העולם המערבי, לא היתה קיימת דוקטרינה כנגד שמטרתה למנוע מארה"ב אחיזה בכדור העולם המזרחי.

זמני, ישראל ופולסטין הן יותר קרובות לארה"ב מאשר היו כל המדינות האחרות בזמן שהיצטרפו לאיחוד. ובכל זאת, תשאר "הרגשה שבלב" אצל הרבה אמריקאיים שהמזרח התיכון, אירופה, אפריקה ואסיה הן "מעבר ליכולת ההשגה" של מעמד-מדינה אמריקאית. אני מציע שנשתמש בכוח ההגיון המנטרל כתרופה נגד המרירות שהרבה מרגישים לגבי הכללה של מדינות רחוקות. עיקרון חשוב של מדיניות החוץ של ארה"ב היא שגלובליזציה (globalization) היא טובה. עיקרון חשוב אחר של המדיניות הצבאית של ארה"ב הוא שכוח צריך שיהיה בר-העברה לכל פינה בעולם. עיקרון חשוב של המדיניות החברתית והתרבותית של ארה"ב היא שהעולם הוא כמו כפר כלל-עולמי. אולי דיסני (Disney) אומר את זה הכי טוב: *זה עולם קטן מאד לאחור הכל*. עם כל כך הרבה דגש על "האחד" ו"הקרבה" של מה שקארל סאגן (Carl Sagan) כינה "הנקודה הכחולה והחיוורת" שלנו, זה לא הגיוני להאמין שכל מקום בעולם יהיה "רחוק מידי" מלהיות חלק של מקום אחר. המרחקים הנרחבים של צפון אמריקה של שנות ה-1800 צומצמו בשביל תרבות ההמונים על ידי המוטו של "הגורל הברור" (manifest destiny) להשתרע "מים לים זוהר" (sea to shining sea). מרחקים שהיו, בעצם, ארוכים מאד בקנה מידה רגלי נראו הרבה יותר קצרים הודות לתחבורה ימית ולמסילות הברזל, דואר ה-Pony Express, טלגרף והכרות עם אמצעי התקשורת. אלה הגורמים שפועלים גם היום ומשפיעים על החשיבה שהמרחק בין המזרח התיכון וצפון אמריקה נראה קצר יותר מאשר בכוח הדוושה. זה לוקח פחות מיום לנסוע למזרח התיכון, ה-email הוא מידי, טלפונים נמצאים בכל מקום וכל צד רואה את השני יום יום בטלויזיה. אם יש צורך במאנטרא (mantra) אפשר לומר "שצוהר הגורל" קיים בשביל שלום שימשך מארץ ההבטחה לארץ המובטחת. השימוש בהגיון והדילוג מעל אמונות עתיקות הוא הבסיס של תוכנית שני הכוכבים. אותה חוקה של ארה"ב שהיא מספיק חזקה יכולה להימתח לתקופה שתמשך לתקופה של 200 השנים הבאות, יותר מאשר כל חוקה לאומית כתובה אחרת מאז שחר התרבות, היא בוודאי חזקה מספיק להמתח מעל האוקיינוס האטלנטי והים התיכון. באותה המידה שאין שום מרחק על פני האדמה שהוא רחוק מידי מן הזרוע הארוכה של החוק או מן הצעד החזק של זכויות האדם, כך גם אין שום מקום על פני האדמה רחוק מידי מן הטווח של מעמד-מדינה אצריקאי, במיוחד כשכל הדרישות האחרות קוימו בצורה נהדרת.

טקסס או פורטו ריקו?

הרבה אמריקאים ישאלו, אם הוספת ישראל ופלסטין תהיה כמו ההוספה המשמחת של הרפובליקה העצמאית של טקסס ב 1845 או הרומן המסובך בין פורטו ריקו ואמריקה. טקסס היתה מדינה עצמאית למשך של 9 שנים לפני שהצטרפה לארצות הברית²⁰. פורטו ריקו, מצד שני, נשארה טריטוריה של ארצות הברית, ותושביה הם אזרחים אמריקאיים, אבל לא היה אף פעם רוב לטובת מעמד מדינה אמריקאית, ובאמת מיעוט קטן של האוכלוסיה היה מעדיף לוותר על המעמד של קהיליה אמריקאית לטובת עצמאות ריבונית. למעשה, אין שני מצבים שהם דומים. החיזור אחרי טקסס לא היה פשוט (למרות שהיו חיבוקים בסוף) ורוב עצום של פורטו-ריקנים רוצים להמשיך ולשמור על האזרחות האמריקאית. ההחלטות של ישראל ופלסטין להצטרף לאמריקה יהיו ספורים ומיוחדים במינם. ובכל זאת, אפשר לזכות בהבנה מסוימת, אם משווים את הנסיון של מדינה כמו טקסס, מדינה שנחשבת בעיני העולם כסמל לארה"ב, לבין פורטו ריקו שנחשבת למושבה אמיתית של ארה"ב. טקסס הפכה להיות רפובליקה עצמאית ב 1835 על ידי התנתקותה ממקסיקו. הממשל הטקסני החדש ביקש מייד ההגנה של מעמד-מדינה אמריקאית. הטקסאנים ראו את היתרונות במעמד מדינה מבחינה כלכלית ובטחונית, שהם גם מיושמים לגבי ישראל ופלסטין, בנוסף להרבה טקסאנים היו קשרי משפחה בארה"ב כפי שיש לישראלים ולפלסטינאים²¹ להפתעת הטקסאנים, איש קונגרס אמריקאי בודד (שהיה לשעבר גם נשיא של ארה"ב, קווינס אדמס John Quincy Adams) חסם את ההצבעה על ההצעה והיוזמה נדחתה. הבעיה העיקרית לדחייה היתה שבאותו הזמן טקסס הרשתה עבדות בגבולותיה. מחוקקים מהמדינות החזקות של ניו-אינגלד (New England) ניסו בדרך כלל, להגביל קבלתן של "מדינות עבדות" לתוך האיחוד²².

לטקסאנים לא היתה ברירה, אלא להמשיך בעצמם להלחם נגד מקסיקו ולהאבק מבחינה כלכלית. בינתיים, סוכנים בריטיים התחילו לעודד את עצמאותה של טקסס עם הבטחות של סחר, בראותם את טקסס כמעוז נגד ההתפשטות

²⁰ וורמונט (Vermont) היתה גם כן מדינה עצמאית לפני צירופה לאיחוד האמריקאי ב 1971.

²¹ אמריקאים נמשכו לטקסס בשנת 1820, עם הבטחות של קבלת אדמות בחינם, כפי שישראלים נמשכו לגדה המערבית עם הבטחות של דיור ומשכנתאות זולים. טקסאנים חדשים אלה התמרדו בחלקו בגלל סירוב מקסיקו להרשות עבדות.

²² מחוקקים מהצפון גם דאגו מהנטיות של מדינות דרומיות להתנגד למכסים גבוהים, בנק מרכזי חזק ושיפורים תשתיתיים לאומיים.

האמריקאית מערבה לתוך האינטרסים הבריטיים באוקינוס השקט. המקסיקנים, מצד שני, הציעו "להכיר בעצמאות טקסס במידה וטקסס תוותר על בריתה עם ארה"ב". כוונת המחשבה השתנו בווישינגטון, הדאגה בקשר להגבלת השפעות בריטיות ומקסיקניות התחרתה עם האטיקה של העבדות. קריאת הצפירה של "צוהר הגורל" התנגשה בגינויים של מבטלי העבדות (abolitionists)²³. מאוחר יותר, 6 שנים אחרי דחיית בקשתה של טקסס להצטרף לארה"ב, נשיא אמריקאי חדש הציע מעמד מדינה לטקסס.

דיפלומטים אמריקאים וטקסאנים דנו וחתמו בגאווה הסכם האיחוד. הטקסאנים סלחו לאמריקאים על הדחייה הקודמת והראו מעט אמונה בכוונות של המנהיגים הבריטיים והמקסיקנים שבירכו אותם לגבי עצמאותם. אבל, כשהכל נראה שזה עובד היטב, מבטלי העבדות בסנאט של ארה"ב השתמשו בכוחם לחסום את האישור של הסכם ההצטרפות. שוב טקסס קיבלה סטירה בפנים. תומכים של מעמד מדינה טקסני לא וויתרו. אחרי בחירות בארה"ב שחיזקו את מעמדם, התקבלה החלטה בבית הנבחרים האמריקאי להזמין את טקסס להיות מדינה של ארה"ב. קבלת הפנים לא היתה מלבבת ביותר, 120 בעד ו 98 נגד. ההצבעה בסנאט הצליחה על ידי רוב של קול אחד, 25-27, היות ושינוי של כן אחד ללא היה מאבד את הרוב ולא היה אז סגן נשיא להביא להכרעה במקרה של שיוויון קולות. כתוצאה, טקסס הפכה בקושי למדינה²⁴. האנשים הטקסאנים הצביעו בצורה מוחצת לטובת ההצטרפות לארה"ב. הם בחרו בנשיא הראשון שלהם סאם יוסטון (Sam Houston), להיות הסנאטור הראשון שלהם בסנאט של ארה"ב.

ישראל ופלסטין, כמו הרפובליקה של טקסס, הן כבר ישויות ריבוניות. במקרה כזה, זה פשוט עניין של כבוד שהקונגרס ישלח הזמנה להיצטרף לאיחוד למדינה שמבקשת מעמד-מדינה. לדרישות נשיא אמריקאי מודרני, הסנאט של ארה"ב ובית הנבחרים יכולים להעביר החלטה משותפת, כמו לפי דרישתו של הנשיא ג'ימס פולק (James Polk) לפני למעלה מ 150 שנה. החלטה כזאת תזמין את ישראל ואת פלסטין להפוך למדינות בארה"ב, על בסיס שווה עם כל המדינות האחרות, על תנאי שיגישו לקונגרס טיוטות של חוקות מדינה מאומצות, שתואמות לחוקת ארה"ב עם התחשבויות של גבולות, הכל בתאריך מסוים (תוך שנה או

²³ עזרה לטקסס העובדה ששתי מדינות חדשות "מדינות חופשיות", אייווה (Iowa) וויסקונסין (Wisconsin), התקרבו למצב של בקשה להצטרף לאיחוד, והם היוו משקל נגד לטקסס ומדינה נוספת "ממדינות עבדות" פלורידה (Florida), שהצטרפה לאיחוד באותה שנה.

²⁴ למעשה, ההצבעה לקבלת טקסס עברה בהפרש קולות רב בשני בתי המחוקקים, לאחר שטקסס מילאה את כל ההתחייבויות של החלטה הראשונית, שהתקבלה בקושי, להזמנתה להיצטרף לאיחוד. החוקה האמריקאית אינה מחייבת את הקונגרס או הסנאט להזמין מדינה כטקסס להיצטרף לאיחוד, אבל זה תקדים טוב עבור ישראל ופלסטין.

שנתיים). כאשר הקונגרס של ארה"ב יקבל את טיוטות החוקות ביחד עם החלטות מלוות של בתי המחוקקים הישראליים והפלסטינאיים, ותוצאות של משאלי עם, הוא יוכל להעביר חוק שיעשה את ישראל ופלסטין מדינות ואת עמיהן אזרחים של ארה"ב. מן הנקודה הזאת והלאה, הרבה דברים טובים יהיו אפשריים, כי הנסיון הטקסני הוכיח זאת.

פורטו ריקו הפכה לטריטוריה אמריקאית, אחרי שנלקחה מספרד במלחמת אמריקה וספרד 1898. לא כפי טקסס, היא לא היתה מיושבת בגולים אמריקאים והיא היתה מבחינה לשונית ותרבותית מבודדת מן החיים האמריקאיים. המעמד החוקי של פורטו ריקו שונה במשך המאה ה-20, למעמד של מדינה בחבר העמים, וכך ניתן היה לספק לאזרחיה אזרחות אמריקאית ויתרונות כלכליים טובים יותר. התנועה למען מעמד מדינה התחזקה במשך עשרות בשנים, אבל לא הצליחה למשוך רוב חזק של אנשים. התנועה הנ"ל התחרתה עם תומכים לעצמאות מצד אחד ותומכים של המצב כמו שהוא (status quo) מצד שני.

תומכי הסטטוס קוו מתנגדים למשא הכבד שקיים במעמד מדינה כגון: מיסוי, במיוחד שלפורטו ריקאנים יש כבר היתרונות של אזרחות אמריקאית וסעד וחסרים להם רק היתרונות הלא כלכליים כגון רשות ההצבעה ונציגות מלאה בקונגרס. התומכים בסטטוס קוו בין הפורטו ריקאנים הוא בסביבות חצי ולכן הם שוללים מתומכי מעמד מדינה את האפשרות להגיע לרוב.

נראה שהנסיון הפורטו ריקאני לא יישם לגבי ישראל ופלסטין. במקום שלוש האפשרויות המשתקות את פורטו ריקו, הישראליים והפלסטינאיים יצטרכו להחליט בעד או נגד קבלת מעמד מדינה הצטרפות לארה"ב. בעוד שפורטו ריקו נהנית מהרבה מהיתרונות של מעמד מדינה בלי כל עלויות כלכליות, ישראל ופלסטין אינן נהנות משום יתרון של מעמד מדינה אמריקאית ובכל זאת הן מביאות על עצמן עלויות כלכליות גבוהות על ידי המיסוי וחוסר בטחון מתמשך. בניגוד לפורטו ריקו שמועמסת באדישות שבאה כתוצאה ממאות שנות של הסטוריה, כמקום קפוא ונחשל באימפריה הספרדית, ישראל ופלסטין מאופיינות על ידי הדינאמיות שבאה כתוצאה של היותן במרכז ענייני העולם.

זה נכון שישראל ופלסטין מתחלקות ביחודיות לשונית ותרבותית שמאפיינת את פורטו ריקו יותר מאשר את טקסס. אבל יחודיות זו אינה מהווה מכשול לקבלת מצב של מעמד מדינה אמריקאית. המפלגה השואפת לעצמאות בפורטו ריקו, שבשבילה שמירת היחוד התרבותי היא בעלת חשיבות עליונה מהווה רק כ-10% מן המצביעים הפורטו ריקאנים. הבעיה המרכזית בפורטו ריקו היא כלכלה ולא יחוד כלכלי.

לגבי ישראל אין שום ספק, אלא שהיחוד התרבותי יוכל להישמר כמדינה אמריקאית, מפני שיחודיות זאת פורחת כיום בתוך המדינות האמריקאיות, כגון

הקהילות החסידיות בברוקלין, מיאמי ולוס אנג'לס ועוד מרכזים עירוניים אחרים. זה יהיה טבעי שם (בישראל) להרגיש בהתחלה, לפחות, על הפסד מימון הממשלה וקידום התרבות המובהקת היהודית ישראלית. אלה שמבכים את איבוד המעורבות הממשלתית שיהנו במקום זה, מן החופש שבא עם עצמאות משליטה בירוקרטית. תחת מעמד מדינה אמריקאי ההכנסות יעלו והמיסים ירדו – שתי מגמות אלה מבשרות תרומות פרטיות מוגדלות כפתרון בטוח לפער הכספי שנוצר על ידי סילוק התמיכה הממשלתית ליהדות או דתות אחרות.

הדוקטרינה התוססת של זכויות מדיניות בתוך אמריקה, אשר מעבירה לכל מדינה סמכות מוחלטת בענייני חינוך ותרבות (מוגבל רק לגבולות חוקיים הגיוניים), צריכה גם לספק רווחה רבה למצדדים הפלסטינאים לשלמות תרבותית. החוקה של ארה"ב מרגישה בנוח עם שימוש בערבית כשפה הראשית בתוך פלסטין (כפי שזה קורה בשכונות מסוימות בארה"ב). החוקה האמריקאית היא גם עקבית עם המסורות והמנהגים הפלסטינאים התקפים. כל מה שמבוקש הוא שיעשה שימוש במקורות פרטיים ולא ממשלתיים כשמדובר בשמירת מנהגים ומסורות ושאינם פלסטינאים או פלסטינאים שנטעמו, לא יופלו לרעה. לבסוף, באותה המידה שהחוק באופן ברור מכתוב לכל מדינה בארה"ב או לכל ממשל פדראלי לא לכפות שום דת על האוכלוסייה, החוק גם אינו מתנגד לרב גוניות תרבותית. במילים אחרות, בתנאי שכל הקבוצות החשובות באוכלוסייה מיוצגות, אפילו ממשלות של המדינות בארה"ב יכולות לתת חסות למאורעות שמבליטים מינהגים דתיים או תרבותיים יחודיים. על כן, תוכנית ממומנת על ידי המדינה לגבי לבוש הכפייה מותרת, כל עוד שהיא כוללת גם דיון על הכיפה וכסות ראש חילונית.

המושג הכלכלי העיקרי באמריקה הוא ליצור אוהל מספיק גדול שיארח רב גוניות של מינהגים דתיים ואטניים, אך לא אוהל עד כדי גדול, שיתמוטט תחת המינהגים המותרים אשר יפגעו ברגישויות רוב האנשים. אמריקה עושה את זה כל כך טוב, שמעט פורטו ריקאנים פוחדים ממעמד מדינה אמריקאי בגלל סיבות תרבותיות. הכבוד האמריקאי ליושר תרבותי ניתן לראייה, במדינה כמו טקסס שמתגאה על תרבות לאטינו תוססת צד בצד עם התרבות האמריקאית. אנחנו יכולים לצפות קדימה בישראל ופלסטין, כמדינות אמריקאיות אשר גם מוקירות את התרבות של המדינה השניה, ואת התרבות האמריקאית הכללית. אפילו כאשר הן מטפחות את המסורות הפרטיות, האמונות והיישומים בפועל. האוהל האמריקאי שהיה מספיק גדול בשביל טקסס ב 1846, הוא גם מספיק גדול בשביל ישראל ופלסטין כיום.

ההתנגדות הקלה ביותר נגד מעמד מדינה אמריקאית תהיה "שזה עולה יותר מדי". טיעונים כאלה מתעוררים בדפוסי חשיבה "שיודעים את המחיר של כל דבר ואת הערך של שום דבר". ארה"ב הוציאה 100 ביליון דולר להלחם מלחמה, מבלי להניד עפעף. באופן ברור, ההחלטה בוססה על ערך ולא על עלות. הערך של שלום קבוע במזרח התיכון הוא כל כך גדול, בגלל השפעתו על היציבות העולמית, שאפילו תג במחיר שלא היה לו תקדים, יהיה ראוי לו. תוצר לאומי גולמי עולמי הוא בסדר גודל של 30 טריליון דולר. רוב המאורעות השלילים, כמו מלחמה שארה"ב מעורבת בה, יכולה למחות את מרבית או חלק מ-2%-4% ההגדילה השנתית בתוצר הלאומי הגולמי של ארה"ב. לכן, הימנעות מסיכסוכים, כגון מלחמה, יכולה להיות שווה ל-2%-4% מהכלכלה העולמית, או בערך \$600-\$1200 ביליון. ארה"ב מהווה בערך כשליש מהכלכלה העולמית, ולכן ארה"ב יכולה ליסבול הפסד כלכלי של \$200-\$400 ביליון במידה וארה"ב מעורבת במשבר עולמי רציני.

בפרקים הקודמים של הספר הזה הופיעו הערכות למחיר הכלכלי לתקציב של ארה"ב לקבלת ישראל ופולסטין לאיחוד. ההערכה היתה בעיקר לחזות את העלויות של ביטוח רפואי וביטוח לאומי. העלות הראשונית הוערכה ב-\$21 ביליון, ומחיר זה יתחיל לרדת כאשר הישראלים והפלסטינאים יתחילו לתרום לכלכלה האמריקאית ויתחילו לקזז את העלויות של הביטוח הלאומי. במונחים של התקציב הפדראלי של ארה"ב, קבלת ישראל ופולסטין לאיחוד יגדיל את התקציב ב-1% - זה הרבה פחות מאשר ההשפעה של מעורבות ארה"ב באיזו שהיא מלחמה במזרח התיכון. בהשוואה, ארה"ב הוציאה מעל \$100 ביליון על תוכנית מרשל (Marshall) במחירים של היום.

זה ברור ממספר נקודות מבט שונות שארה"ב יכולה לספוג עלויות של מספר ביליונים של דולרים בקשר לצירופן של ישראל ופולסטין. גם חכם לספוג עלויות אלה בגלל שהערך שיתקבל יהיה ללא השוואה גבוה יותר. הערך הכולל:

* מניעת הפסדים כלכליים שקשורים בחוסר יציבות עולמית במזרח

התיכון.

* מניעת הוצאות הקשורות למלחמה במזרח התיכון שכמעט ללא

ספק תערב את ארה"ב.

* התרומות הכלכליות של הכלכלה הישראלית וההיי-טק ושל כוח

העבודה הפלסטינאי החרוץ.

* הערך המוסרי בהכללת ארץ הקודש בארה"ב דומה במקצת לכבוד באירוח של האום בניו יורק.
* החשיבות הגיאופוליטית של הבטחת התשתית האמריקאית ממוקמת בהצטלבות הדרכים בעולם.

תומכי תוכנית שני הכוכבים צריכים להיות מוכנים לניתוחים כלכליים שמספקים תחמושת למתנגדים לתוכנית. במקרים אלה יש לקרוא תגר על ההנחות שעליהן ההערכות מבוססות. יש לזכור את האקסיומה של המחשב: זבל נכנס, זבל יוצא. זה מיושם היטב לגבי הנחות ותוצאות של מודלים של מחשב שמדגישים ניתוח כלכלי כזה. יש לשאול את השאלות הקשות, לדוגמה, איזה ערך ניתן לגדילה של יצרנות של ארה"ב, ישראל ופלסטין כתוצאה של כלכלה ללא חיכוכים בין שלושת העמים האלה? איזה ערך ניתן למאות אלפי הנפשות שנצלו הודות למניעת חוסר השקט האזרחי ומלחמה אפשרית? איזה ערך ניתן למעמד המשופר של האווירה העסקית והדיפלומטית כתוצאה של שילוב מוצלח של ארץ הקודש?

ארה"ב מעריכה מאד יציבות המזרח התיכון, מפני שהיא נותנת לישראל מעל 3 ביליון דולר בעזרה שנתית (אשר יכולים להתאזן כשעושים הערכת מחיר). ארה"ב נותנת לישראל הקטנה יותר עזרה מאשר לכל מדינה אחרת. אם אנחנו מעריכים מספיק מקום שאין לנו עליו בעלות עד כדי כך שנשלם עליו ביליונים של דולרים לשנה, אז על כמה וכמה יותר, עלינו להעריך אותו מספיק להשקיע בו בליונים של דולר לשנה בתמורה לבעלות. זה דומה למצב שארה"ב שוכרת דירה ועתה יש לה הזדמנות לרכוש אותה כקונדומיניום. איזו נפש חכמה לא תשלם להיות הבעלים של מקום כמו ארץ הקודש, שהוא מקום יפה כל כך, ובצורה כזאת לצבור הון עצמי במקום להמשיך לשכור אותה רק לתועלת הכלכלית של מישהו אחר?

גבעת הקאפיטול

מכשול אפשרי לתוכנית שני הכוכבים כרוך בהשפעה הפוליטית בקונגרס של ארצות הברית, כאשר יתווספו עוד שתי מדינות ועוד כ-9 מיליון אנשים. על פי החוקה של ארה"ב – כל מדינה מיוצגת על ידי 2 סנאטורים ומספר נציגים המייצג את היחס בין מספר תושביה למספר האוכלוסיה הכללית, אבל לא פחות מנציג אחד. כלומר, המספר של 100 האנשים בסנאט, יגדל ל-104 עם השפעה לא מוגדרת על החלוקה בין נאמני המפלגות הדמוקרטית והרפובליקנית. יותר בעייתית הוא המצב שעם 9 מיליון אנשים, ישראל ופלסטין יהיו זכאיות ל-12 נציגים שייצגו

את שתי המדינות. ב 1929, הקונגרס הגביל את מספר הנציגים בבית הנבחרים ל 435. כתוצאה, הוספת 12 נציגים של מחוזי הקונגרס הישראליים והפלסטינאיים החדשים, יצריך סילוקם של 12 נציגים ממחוזות קונגרסיונליים קיימים. כדי לדעת בדיוק אילה מדינות תאבדנה מספר נציגים, זה עניין של חישוב מתמטי²⁵. באופן ברור, המדינות אשר תאבדנה נציגים בקונגרס לא תהיינה מאושרות. בעייה פוליטית יותר גדולה תהיה כיצד 12 המדינות עם המספר הנמוך יותר של נציגים, תצמצמנה את המחוזים הקונגרסיונליים שלהן. כל מפלגה פוליטית תנסה להשתמש בהתחייבות הגיאוגרפית החדשה ליצור מחוזות שיניבו רוב קולות לרפובליקנים או לדמוקרטים, בהסתמך על הנטיות בהצבעות קודמות. עניין מסוג זה מתעורר אחרי כל צנזוס שמתקיים כל 10 שנים. הכללת ישראל ופלסטין עשויה להתרחש בין צנזוסים ועלולה לגרום להתנגדות כלשהי לתכנית שני הכוכבים. למשל אידאהו (Idaho) עלולה להתרגז כשתצטרך לאבד מחצית המשלחת לקונגרס (משני נציגים לנציג אחד) כך שלישראל יהיו 8 נציגים ופלסטין 4 נציגים בבית הנבחרים (על סמך של 6 מיליון לישראל ו 3 מיליון לפלסטין) ולקליפורניה, מצד שני, עם 53 נציגים בבית הנבחרים לא יהיה אכפת להפסיד נציג אחד, כדי לספק את הצרכים של שתי המדינות החדשות. פתרון נאות למניעת עוינות של הקונגרס בזמן קבלת ישראל ופלסטין לארה"ב הוא להוסיף לחוק ההצטרפות תנאי שמגדיל את מספר הנציגים לבית הנבחרים ב 12 נציגים. לא נעשה שינוי בגודל בית הנבחרים מאז 1929, אבל אוכלוסיית ארה"ב יותר מאשר הוכפלה (מ 129 מיליון ל 280 מיליון). הגדלה צנועה של מספר הכסאות בבית הנבחרים, לשם אירוח ישראל ופלסטין לפני הצנסוס הבא, נראית הגיונית²⁶. אם יש רצון למספר עגול של מקומות בבית הנבחרים, החוק אשר יקבל את ישראל ופלסטין יוכל גם להגדיל את מספר המקומות בבית הנבחרים מ 435 ל 447 מייד, כך ששתי המדינות החדשות יוכלו לקבל 12 מקומות בבחירות, עם אפשרות להקצבה נוספת אחרי הצנסוס בעשור הבא, כאשר מספר הכיסאות יהיה 450.

²⁵ למשל, על ידי חלוקה של 280 מיליון תושבי אמריקה בצנזוס של שנת 2000 ל 435 נציגים – נותן את היחס של 646 אלף תושבים לנציג. לכן, מדינה כמו מונטנה (Montana) עם 900 אלף אנשים זכאית לנציג אחד, ולעומתה, אידאהו (Idaho), עם 1.3 מיליון זכאיות ל 2 נציגים. אם אוכלוסיית ארה"ב גדלה ב 9 מיליון על ידי תוכנית שני הכוכבים אז יהיה צורך לחלק 290 מיליון ל 435 נציגים, שייתן יחס של בערך 667 אלף אזרחים לנציג. כתוצאה מכך, אידאהו תפסיד נציג אחד מן השניים, עובדה שתגרום לאידאהו להתנגד לתוכנית שני הכוכבים.

²⁶ למרות שסעיף 1, תת סעיף 2 ו 3 בחוקת ארה"ב דורש מנציגי הקונגרס ומהסנאטורים להיות אזרחים לפחות במשך 7 או 9 שנים (בהתאמה), אין זה מתבטא לגבי המדינות החדשות שהתקבלו, מפני שמדינות כאלה מתקבלות כאילו הן 13 המדינות המקוריות. למרות זאת יש גיל מינימלי דרוש והוא גיל 25 ו 30 (בהתאמה). הרשויות המחוקקות החדשות של ישראל ופלסטין יצטרכו להגדיר מחוזות קונגרסיונליים של אוכלוסיה כמעט שווה ויצטרכו לקיים בחירות. התוספת ה 17 לחוקת ארה"ב תתן סמכות למושלים של ישראל ופלסטין למנות שני סנאטורים אמריקאים, התלויים בבחירות ארציות לעמדות אלה.

המלחמה נגד הטרור – אין הם שונאים אותנו?

משאל עמדות גלובאלי שנערך במאי 2003 גילה שרק 1% של ירדנים ושל פלסטינאים ראו את ארה"ב בעין טובה. אולם משאלים כאלה – יכולים לשנות כוון בצורה דרסטית – אינדונזיה התנדדה מ 60% ל 15% לפני המלחמה בעירק. האם האמריקאים צריכים להירתע מן המראות בטלוויזיה של פלסטינאים שמחבקים פוסטרים של עוסמה בין לאדן? או, במקום זאת, האמריקאים יצטרכו להבין שדעת הקהל היא כמו עץ זית ברוח חזקה מתכופף לכוון זה או אחר, לפעמים נוטה לכל כוון, אך בכל זאת מושרש בערכי יסוד כמו עץ תפוח! האבות המייסדים של אמריקה הבינו שדעת הקהל היא הפכפכת מדי כדי להוות בסיס להתוויית מדיניות. הרי כאן מספר צעדים שהם נקטו, כדי להבטיח שתנודות דרמטיות בדעת הקהל האמריקאית לא ישפיעו על מדיניות ארה"ב:

* שני בתי הקונגרס צריכים להסכים לחוקים, על אף שרק בית

מחוקקים אחד נבחר באופן יחסי לאוכלוסיה (בית הנבחרים) והשני שמבוסס רק על מעמד המדינה (הסנאט).

* רק שלישי מן הסנאט נבחר כל שנתיים ועל ידי כך יש צורך בשתי בחירות רצופות, במשך 4 שנים, כדי להשיג רוב בסנאט.

* הנשיא לא נבחר ישירות על ידי העם, אלא על ידי בוחרים (electors) שנבחרים על ידי כל מדינה במספר יחסי לגודל המשלחות שלהן בקונגרס.²⁷

* הגוף השלישי היחיד במינו בממשל, הרשות השופטת, יש אפשרות להכריז על חוק שהתקבל על ידי הרשות המחוקקת כחוק שנוגד את החוקה ולפסול אותו²⁸ ועל ידי כך להכריח תהליך תחוקתי מתמשך במידה והעם עומד על כך שהחוק הקיצוני יתקבל. השופטים שמרכיבים גוף זה ממונים לכל חייהם, דבר שעושה אותם פחות או יותר מחוסנים מהתפוכות של דעת הקהל.

²⁷ כעת יש 538 בוחרים לנשיא, אחד לכל מקום בבית הנבחרים (435) ובסנאט (100), פלוס שלושה בשביל וושינגטון הבירה (District of Columbia) שיטה זאת מאפשרת למדינות פחות מאוכלסות השפעה בבחירות לנשיא שהיא גדולה יותר מאשר לו היתה מבחירות עממיות ישירות, מכיוון שכל מדינה מקבלת לפחות שני מקומות בסנאט ומקום אחד בבית הנבחרים, בלי התחשבות בגודל האוכלוסיה. ישראל ופלסטין יהיו רשאיות ל 10 ו 6 נציגים (electors) לבחירת הנשיא בהתאמה, זה נותן להם השפעה בבחירת הנשיא כמו לג'ורג'יה (Georgia) ולקונטיקט (Connecticut).

²⁸ כוח זה, שידוע כסקירה חוקתית מוזכר רק באופן מרומז בחוקה, אבל מקובל מאד מעל 200 שנה.

בעיקרון, האבות המייסדים דרשו שלושה זרועות נפרדות של ממשלה שאחת מהן מורכבת משתי תת זרועות (הקונגרס "הבית" והסנאט), כדי להסכים לחקיקה. כל זרוע שומרת מרחק מדעת הקהל הישירה. מבנה זה מגלה הבנה עמוקה בין אנשים נבונים שאין לקחת דעת קהל יותר מדי ברצינות. צורתו של עץ שנמצא ברוח חזקה אינה צורתו האמיתית. אמריקאים יכולים, אם כן, ללכת בעקבות האבות המייסדים ולא להיות מושפעים מתוצאות של מחקרי דעת קהל שמעבר לים או הפגנות סוערות כדי לספק חומר לצוותי החדשות בטלוויזיה. כל מי שהיה בפלסטין, ישראל או אפילו במקומות כמו עירק ואירן יסכים להצהרה הבאה: אנשים פשוטים בכל מקום, ובמיוחד במזרח התיכון, אוהבים מאד אמריקאים. ההתנגדות לאמריקה שהם מביעים היא התנגדות למדיניות של הממשלה האמריקאית, ולא לעם האמריקאי. אחד לא יכול ללכת יותר ממספר צעדים דרך הסימטאות של ירושלים או בספאה (Sepah) בטהראן, מבלי להיתקל באנשים מקומיים שישאלו אותו אם הוא מכיר את האח, הדוד או בן הדוד בטקסס, אייווה (Iowa) או צפון קרוליינה. אם פלסטינאים או ישראלים, לא רוצים להיות חלק של אמריקה הם לא יצביעו כדי לקבל הזמנה להצטרף. אם הם מצביעים להיצטרף אז הם לא שונאים אמריקאיים. אף אחד לא יעשה את הרמטכ"ל לאויב או יקבל את חוקה של אויב כחוק המוחלט של מדינתו. אני בטוחה שישראלים ופלסטינאים מרגישים קרבה משפחתית לעם האמריקאי. הם יקבלו הזמנה אמריקאית להיצטרף לאיחוד, כיוון שהם יודעים שהם מתחלקים בערכים משותפים עם העם האמריקאי. הם גם יודעים שעל ידי מיזוג כוחות צבאיים ומכלול החוקים של המדינה, הם יגשימו את תקוותם הטובה ביותר לשלום, בטחון ואיכות חיים טובה. תאורתקן של מזימות עלול להניח שאיחוד עם ארה"ב יתקבל כתכסיס לקידום טרור. אחד יכול כמעט לשמוע ברדיו איך ישראל ופלסטין יהפכו לסוסים טרויאניים של אל קיידה (al-Qaeda), שפורקים אוטובוסים שלמים של מתאבדים ברגע שמעמד של מדינה אמריקאית יביא אותם בבטחה לתוך גבולות בקורת הדרכונים בארה"ב. באופן כללי, מתנגדים למעמד מדינה יכולים לשאול איך יכולה ארה"ב להלחם בטרור, אם היא מביאה חממה של טרוריסטים לתוך הגבולות הלאומיים? איך לא יכולה ארה"ב להצליח למגר טרוריסטים, אם היא הופכת אלפים של טרוריסטים או טרוריסטים בפוטנציאל, לאזרחים שמוגנים מבחינה חוקתית?

התשובה לכל הדאגות הקשורות בטרוריסטים היא שתוכנית שני הכוכבים לא עושה דבר כדי להגדיל את זרם הטרוריסטים לתוך ארה"ב. לאמריקה יש כבר כיום אחד מהגבולות הלאומיים המחוררים ביותר בעולם. כל מה שאדם צריך כדי להכנס למדינה באופן חוקי זה כרטיס הלוך-חזור, מעט כסף ודרכון שיוצא נקי

בסריקת מחשב של 5 שניות בשדה התעופה. האם יש ספק שרשת טרוריסטית יכולה לספק את שלושת הדברים האלה? ואחר כך, אפשר למלא מדף עם קלסרים עבים שמתארים בפרוטרוט את גל הזרכים שבהן אפשר להיכנס לארה"ב באופן לא חוקי. כמובן שטונות המריחואנה, חשיש, קוקאין והרואין שמציפות את הרחובות האמריקאיים לא מוצהרות במכס! זה נוגד למציאות להצהיר שיש צורך במעמד מדינה אמריקאית כדי להגדיל את זרם הטרוריסטים מעבר לזרוע המברכת של פסל החירות.

בסדר, עשויים לוותר התאורטיקנים של המזימות, אך מדוע להוסיף אלפים של טרוריסטים בפוטנציאל לאוכלוסית ארה"ב דרך מעמד מדינה אמריקאית? מדוע, לפחות לגרום להם להזיע מעט כדי להתחמק לתוך המדינה? התשובה לשאלות אלה כרוכה בחלקה בזהירות נגד סטראוטיפים, בחלקה בכבוד לתפקיד ההגנה של המולדת, ובחלקה בהבנה שאין פתרונות חסרי סיכון לבעיות עיקריות. זה לא הוגן יותר לדמות ישראלים ופולסטינאים כטרוריסטים בפוטנציאל מאשר לדמות אפריקאים אמריקאים כאונסים בפוטנציאל, אסיאנים כמרגלים בפוטנציאל ואנשים ממיסיסיפי כגזענים בפוטנציאל. יתכן שזה נכון שבהשוואה לאוכלוסיית רקע אחוז יותר גבוה של אנשים מהמזרח התיכון הם טרוריסטים, כשם שאחוז יותר גבוה של אנשים מאיטליה הם טבחנים טובים. אך הסתמכות על עובדה זאת תגרום לטעות במרבית הזמן. הנה דוגמה לכך: נניח ש 5% של אנשי מיסיסיפי הם גזענים בהשוואה ל 2% של כל האמריקאים. נמשיך להניח שאדם שלא אוהב גזענים, מקבל הצעת עבודה מצוינת בג'קסון (Jackson), מיסיסיפי. אפילו אם 95% מההתקלויות שלו עם אנשים יהיו חסרות גזענות, הוא יפסיד הזדמנות עבודה מצוינת אם הוא יסתמך על עובדה לא מבוססת. למעשה, אין שום נתונים שיצביעו על כך שאנשים מהמזרח הקרוב נוטים יותר או פחות להתאבדות טרוריסטית בהשוואה לאמריקאים. וואקו (Waco) וג'ונסטאון (Jonestown) הם רק שניים מהרבה שמות של מקומות הקשורים להתאבדויות פאנאטיות אמריקאיות. אוקלאהומה סיטי היתה תוצאה של טרוריזם אמריקאי טהור. יש יותר רובים באמריקה מאשר אנשים ויותר ארגוני מחתרת צבאיים אנטי ממשלה, מאשר משרדים של האף-בי-אי (FBI). אנשים נוטים לחשוב על אנשים במזרח התיכון כמועדים לטרור, מכיוון שזה מוצג לעתים קרובות על מסכי הטלוויזיה. אך יש גם לזכור שהאזור נמצא באמצע מלחמת אזרחים וחלק גדול מהאוכלוסיה נמצא תחת פיקוח צבאי. כמה מעשי טרור אמריקאיים היו יכולים לקרות באותן הנסיבות?²⁹

²⁹ הבריטים סלדו מהטרוריזם היהודי לפני עצמאות של ישראל, ויש אומרים שזה גרם לצ'רצ'יל להיהפך למתנגד של הציונות. אנגליה נמנעה בהצבעת האו"ם על מדינה יהודית תחת תוכנית החלוקה של 1947. אחד

יש נתונים שמצביעים על כך שמרבית הישראלים והפלסטינאים הינם רגועים, אנשים אוהבי שלום. שיעורי הפשע האלים המקובל שלהם נמוכים משל אלה בארה"ב. רק אחוז זעיר מאוכלוסייתם היה אי פעם מעורב במעשי טרור. חשיבה סטראוטיפית תמיד מביאה לטעויות, וחשוב שלא תורשה לזהם את החלטתנו בעניין כל כך חיוני כמו תוכנית שני הכוכבים.

יש גם לזכור שאפילו אם טרוריסטים נוספים יתגנבו לתוך ארה"ב כתוצאה של תוכנית שני הכוכבים, יש לנו מערכת של הגנת המולדת יעילה יותר ויותר שתגן נגד כל נזק שהם עלולים לעשות. הגנת המולדת פועלת על אותה תיאוריה של הזהירות האוניברסלית כמו הנוהל של הרפואה המודרנית, שמניח שכל הנוזלים הגופניים עלולים להיות מזוהמים, כפי שאפשר להניח שכל האנשים הם טרוריסטים. אדם לא יכול להרשות לעצמו להניח שטרוריסטים נראים, או מתנהגים באופן מסוים, כפי שאדם לא יכול להרשות לעצמו לחשוב שמישהו שיש לו HIV+ נראה, מתנהג או מדבר באופן מסוים. כתוצאה, סוגי האמצעים שלוקחת מערכת הגנת המולדת הם שווים בכל מקרה, אם ישראל או פלסטין הופכות למדינות אמריקאיות. מדינה צריכה להיות מסוגלת להעניק לעצמה דרגה מקסימלית של הגנה עצמית נגד טרור, דרגה שהיא עקבית עם סבלנותה כלפי הטרדות חברתיות כלכליות ופשרות לגבי זכויות אזרח. אם לוקחים בחשבון שמדינה כמו ארה"ב פועלת תחת השלטון הזה לא ישנה אם תתווספה שתי מד ינות חדשות שסבלו מדרגה גבוהה של טרוריותם בעבר.

החלק האחרון של התשובה לדאגות הקשורות בטרור לגבי תוכנית שני הכוכבים הוא של כל יתרון יש מחיר. הוכח לעיל שטרוריסטים לא זקוקים למעמד מדינה כדי לחמוק לתוך ארה"ב, שחשיבה סטראוטיפית על אנשי המזרח התיכון כטרוריסטים היא מוטעית מבחינה לוגית ולא צודקת מבחינה מוסרית ושההגנה של המולדת חייבת לקחת על עצמה סיכון גדול יותר של טרור מאשר קיים כיום. למרות כל בגורמים האלה, נניח רק לצורך הוויכוח שמעמד מדינה יביא להגברה של שיעור הטרור, תוכנית שני הכוכבים היא עדיין הדבר הנכון לעשות. יעד סופי של תוכנית שני הכוכבים הוא לעזור לנצח המלחמה נגד הטרור על ידי סילוק המשבר במזרח התיכון כמקור העיקרי של ליבויי הטרור. הרבה תרופות גורמות לחולים להרגיש רע לפני שהם מרגישים טוב יותר. זה נקרא תגובה של ניקוי מרעלים. בדרך זהה, תוכנית שני הכוכבים היא פתרון עקבי לבעיה בת מאות בשנים. תגובת ניקוי מרעלים באמת מתרחשת. אך עם הכלים שפותחו כדי להגן על המולדת, יש לנו את הכלים הנחוצים במקום להשתלט על כל

המקרים המעציבים ביותר היה רציחתו של הרוזן השוודי פולק ברנדוט (Folk Bernadotte) ב 1948, שהיה מתווך מטעם האו"ם בירושלים והוא היה גורם חשוב בהצלחת כ 21000 יהודים במלחמת העולם השנייה.

תגובה מסוג זה. היתרון הבטוח של שלום צודק ומתמשך בארץ הקודש, עולה בחשיבותו על הסיכוי שיהיה צורך בתקציב נוסף לתקופה מוגבלת ולעלות סבירה. לסיכום, אמריקאים הינם פראגמטים מושלמים וקרוב למדי יראו את תוכנית שני הכוכבים באור זה. האם מדינות אלה רחוקות מידי? לא ולא, זה לוקח רק שעתיים יותר לטוס מוואשינגטון לבירה של המדינות החדשות, ירושלים, מאשר לבירה של מדינתה האחרונה, הונולולו. האם זה יעלה יותר מידי, או שזה יגרום למיסים לעלות? שלילי. המחיר הנטו לשנה הראשונה לא יעלה על 21 ביליון דולר, כ 1% מן התקציב הפדראלי ורק חמישית של עלות שנה אחת בעירק. אומדני מחירים מסוימים יהיו יותר גבוהים ואומדנים מסוימים יהיו יותר נמוכים. הנקודה האמיתית היא שהערך של תוכנית שני הכוכבים לא ניתנת לחישוב בגלל התרומה היחודית לשלום העולם ולתרבותה של אמריקה.

פוליטיקה היא אומנות הפראגמטיזם, כך שגם כאן האמריקאים יחשיבו את ההשלכות של ספירת הקולות הקונגרסיונלית של תוכנית שני הכוכבים. האם זה יהיה לרעת הרפובליקנים או הדמוקרטים? האם זה יהיה לטובת מדינות קטנות או גדולות? למעשה, תוכנית שני הכוכבים צריכה להיות ניאטרלית ביחס לכל ההיבטים האלה. במיוחד אם תבוצע כפי שהוצע על ידי הוספת נציגים לקונגרס, דבר שהגיע זמנו להוספת ישראלים ופלסטינאים כנציגים לקונגרס של ארה"ב לא תהיה השפעה משמעותית בגבעת הקאפיטול.

לבסוף, האמריקאים ישאלו את עצמם: למה אנחנו מכניסים את עצמנו? האם אנשים אלה אפילו מחבבים אותנו? האם נצטער על מעשינו? כשם שתואר לעיל, ישראלים ופלסטינאים אוהבים את האמריקאים, לרובם יש קרובים או חברים אמריקאים. בו בזמן שהם יכולים לכעוס על מדיניות הממשל האמריקאי, הם דומים יותר לאמריקאים פשוטים. גם לאמריקאים יש את הקיצוניים שלהם, כמה פעמים שמענו שבית משפט פדראלי הרשה עוד הבערת דגל של ארה"ב? העובדה היא שקיצונים ישראליים ופלסטינאים הם מעטים במספר, ואחר שתוכנית שני הכוכבים תפתור את הבעיות של המזרח התיכון, הם פשוט יצאו ממחבואם ויוותרו על קיצוניותם.

המצב דומה מאד למצב של הרפובליקה העצמאית של טקסס ערב קבלתה לארה"ב. טקסאנים גאים לא התכוונו לבקש להתקבל לארה"ב, אבל אחר שהוזמנו כראוי להצטרף, הם הצביעו בצורה מוחצת עבור ההצטרפות. אפילו שההצטרפות של טקסס לארה"ב היתה כרוכה במחיר כספי ובחיים של אנשים, אף אדם שפוי בדעתו לא יהיה בספק היום שזה היה לטובתם של הטקסאנים ואמריקאים להתחבר. זה גם נכון כיום לגבי הישראלים, הפלסטינאים והאמריקאים.

פרק 5, נושאים ישראלים

ישראל רוצה להיות מדינה יהודית, מדינה דמוקרטית, מדינה גדולה, שוכנת בבטחה בגבולותיה. אבל היא יכולה לבחור רק בשתי מטרות מהרשימה, היות ועם נוסף חי על האדמה הזו. אנחנו יכולים להיות גדולים ודמוקרטים, אבל לא נוכל לבנות מדינה שהיא אך ורק יהודית. אנחנו יכולים להיות מדינה יהודית וגדולה, אבל לא דמוקרטית, היות ונצטרך מהאדמה. אנחנו יכולים להיות מדינה יהודית וגדולה, אבל לא דמוקרטית, היות ונצטרך להגביל את חירותם של הפלסטינאים שחיים לצידנו.

דויד בין גוריון, ראש הממשלה הראשון של מדינת ישראל. בשביל הישראלי שחושב, תוכנית שני הכוכבים יוצרת מצב של חוסר מתיחות בין הלב והמוח. המוח מסוגל לשקול במהירות את היתרונות והחסרונות ולחשב בקלות את המאזן העצום לטובה עבור מעמד מדינה של ארה"ב. הלב מהסס, משתעל בחוסר נוחיות, ובוהה באריכות בגעגועים אל החלום של מדינה גדולה, דמוקרטית ויהודית. ישראל עשתה כברת דרך ארוכה במשך חצי המאה שעברה מאז שהיא קיבלה את עצמאותה. היא השיגה את מרבית המטרות שהיא הציבה לעצמה; זה הרבה יותר מהרבה מדינות יכולות לטעון. מי יכול בקלות לוותר על בית מטופח? כל ההגיון שבעולם רק מקהה את החבטה שהחיים כופים על הלב הרך.

המטרה של הפרק הזה היא לרכך את המהלומה על הלב הישראלי מהמיזוג עם ארה"ב. הישראלים יכולים לחשוב שהם יהיו המפסידים העיקריים במקרה זה. לאמריקאים, המיזוג הוא דבר קטן יחסי במערך הדברים הכללי. לאחר הכל, ישראל ופלסטיין עם אוכלוסיה כוללת של 10 מיליון איש, הם רק 3% מאוכלוסית ארה"ב. עבור הפלסטינאים, המיזוג עם ארה"ב הוא שיפור דרמטי בהשוואה לחוסר מדינה, מדינה שעדיין בתכנון ומדינה תחת כיבוש צבאי. על אף שחזון של מדינה עצמאית לא ייתממש, הוא יהפוך למדינה יחודית וגאה באיחוד האמריקאי. משהו חולף יהפך למשהו ממשי. אבל בשביל הישראלים משהו ממשי, ארצם, הופכת למשהו פחות ממשי, הבטחה להיות מדינה שוות מעמד לשאר המדינות בארה"ב עם בטחון ושגשוג כלכלי.

הישראלים לוקחים את הסיכון הגדול ביותר בין שלושת השחקנים. אבל באותו הזמן, ישראל יכולה להיות הזוכה ברווח הגדול מכולם. מהישראלים אפשר לקחת דוגמה כשזה בא לשאלה של לקיחת סיכונים. היהודים ששמו לב לקריאה של הרצל וברחו מאירופה לישראל לפני שהנאצים עלו לשלטון, לקחו סיכון גדול, אבל הם גם הרוויחו עוד יותר. היהודים שברחו ממזרח אירופה והיגרו לאמריקה

בסביבות 1900 סיכנו כל מה שידעו וכל מה שהיה להם, אבל באותו הזמן הם הרוויחו הרבה יותר מזה. דורות של יהודים שגדלו במשך אלפיים של שנה בגלות פיתחו זן של יהודים שמסוגל לקחת סיכונים. הצירוף של הנטיה של הישראלים לקחת סיכונים והאתגרים של המצב והאווירה של היום הינו אדאלי. הישראלים יכולים לקחת את הסיכון ולהחליף את החיים של דג גדול בבריכה קטנה עם בעיות בטחון כרוניות, בחיים של דג קטן בבריכה גדולה ובטוחה! להחליף מדינה עצמאית עם דרך ללא מוצא בתמורה למדינה עם דרך פתוחה באיחוד מדינות! בדרך זו, ורק בדרך זו, הדורות הבאים יכולים לגדול ולהתעצם ככוכבים בשמים שלא ניתנים לספירה.

אנטישמיות והשאלה היהודית

ההישרדות נמצאת במקום הראשון בדאגות של רוב הישראלים. מי הוא יהודי (מה לעשות עם היהדות שאינה חרדית, במיוחד בארצות הגולה), שאלה שנמצאת ברקע מאז הקמת מדינת ישראל, תרים פעם נוספת את ראשה המכוער. האם ישראל תוצף באוכלוסיה לא יהודית שתהפוך את הישראלים למיעוט, סטטוס שמרבייתם לא ידע מעולם? האם אמריקה תתגבר לבסוף על האנטישמיות בתחומה? האם ניתן לסמוך על ארה"ב שתבוא להגנת ישראל? דפים על גבי דפים שנכתבו על הקשר בין ישראל וארה"ב אינם מסוגלים לבטל את הפחד של נטישה³⁰. הדוגמה של יהודי אורתודוקסי שרץ כמועמד לסגן נשיא בבחירות לנשיאות ארה"ב, ג'ו ליברמן (Joe Lieberman), אשר הצליח להשיג כמעט מחצית מקולות המצביעים, לא מסוגלת לדכא את הדאגות של הישראלים, שבאופן עקרוני, אף פעם אינם באמת סומכים על לא יהודים ובאופן נדיר - סומכים על חבר יהודי. אפילו עובדות סטטיסטיות חותכות, כמו היחס הגדול של השופטים היהודיים בין שופטי בית המשפט העליון של ארה"ב (12% של השופטים לעומת 2% באוכלוסיה הכללית), בקונגרס (11% של הסנאטורים, 6% של אנשי הקונגרס ו 33% של הנציגים בבתי המחוקקים של המדינות), ובכל

³⁰ בשנת 1967 ארה"ב נטשה את ישראל ולא קיימה את התחייבותה משנת 1956 שמעברי השייט יהיו פתוחים בפני כלי השייט נושאים דגל ישראלי, כדוגמה חסימת מיצרי טיראן שהיוותה את העילה למלחמת ששת הימים. בתחילה, בשנת 1947, ארה"ב תמכה בתוכנית החלוקה של האום והקמת מדינת ישראל בזכות הנשיא טרומן (Truman) שקיבל את ההחלטה בניגוד למשרד החוץ ומשרד ההגנה האמריקאי. ההתנגדות של הנציגות האמריקאית להצבעה היתה כה נחרצת, שהנציגים שהיו מעורבים בהצבעה התפטרו מתפקידם כאשר הנשיא טרומן הכיר במדינת ישראל. לעומת זאת, טרומן חשש מאיבוד קולות של היהודים למפלגה הרפובליקנית עקב הנושא, כמו כן השדולה היהודית, ונראה שההחלטה התקבלה ללא שום בסיס מיהמן שמצביע על נטיתו בתמיכה בעצמאות ישראל.

מקום שמהווה מצודה של מצויינות בחיים האמריקאים, אינם יכולות להרגיע את עצביו של אדם שמאמין שרק הפארנאידים שורדים.

כמו שאי אפשר לשלול את השלילי, זה בלתי אפשרי לדחות את האמונה שהישראלים אינם יכולים לסמוך על אף אחד אלא על עצמם כשזה נוגע להישרדותם. על אף שניתן להרכיב רשימה ארוכה של חברים של המדינה הישראלית במשך 50 השנה, ואדם יכול למנות את ביליוני הדולרים שנתרמו למדינה, האדם הספקן עדיין יטען שכל העזרה נובעת מהמאמץ הישראלי שהושקע בהשגתו. ישנה אך ורק תשובה אחת לישראלים המעשיים האלה: במקרה הלא סביר שארה"ב תאכזב אותכם, אפשר יהיה תמיד לקחת את המדינה חזרה. כוחות הביטחון הישראליים יהיו עדיין קיימים (החלפת מדים לוקחת מספר דקות מועט), הנשק האישי יהיה עדיין מונח בארונכם, ואתם עדיין תהיו קרובים לירושלים מרחק של 10,000 ק"מ מאשר הפנטאגון (Pentagon). אם כך קחו את הסיכוי לעתיד מזהיר, שום דבר שניתן להשיב על קנו לא ילך לאיבוד.

הרוב הגדול של הישראלים אינו כה עקשן. הם יהיו עצבניים לעזוב את החוף שהם מכירים, ישראל עצמאית, לטובת ארץ שהם אינם מכירים, מדינה ישראלית כמדינה בארה"ב. על אף שהאנטישמיות אורבת בסימטאות חשוכות במרחבי ארה"ב, היא אינה יכולה להתקיים בכל מקום שהזרוע הארוכה של הממשל הפדראלי יכולה להשיגה. דעות קדומות והפלייה פורחות גם בישראל וישראלים מעטים מצפים שאיזה שהוא גן עדן יצמח על פני האדמה בעתיד הקרוב.

ארה"ב אינה גרמניה שמלפני מלחמת העולם השנייה. לא קיימת שאלה יהודית בארה"ב. השאלה של היטמעות של היהודים כמעט ואינה מעסיקה את האמריקאים. ארה"ב אינה צרפת שהרצל חזה על בשרו. מייקל מילקן (Michael Milken) מלך איגרות חוב זבל (Junk bond) לא היה דרייפוס (Dreyfus); הענק מהבורסה הואשם ונשפט לא בגלל היותו יהודי, באותה המידה שוורלדקום (Worldcom) גם לא פשט את הרגל בגלל שהוא היה מלא בפטיסטים (Baptist) מהדרום. אפילו יהודי חסידי אינו תופעה יותר יוצאת מן הכלל ברחוב האמריקאי מאשר אישה מוסלמית שמחביאה את עצמה מאחורי חג'ב ובורקה, או מאשר טורבן לבן על ראשו של סיקי. זה דור הגיוון, וארה"ב כבר במספר רב של היבטים, אומה של מיעוטים. באומה כזו, כל מיעוט, כמו המיעוט היהודי, יכול להרגיש ביטחון.

המצב אפילו טוב יותר לישראלים היהודים, היות ויש להם שתי שכבות של ביטחון. ראשית, כפי שצויין כבר, יהודים בארה"ב הם כמעט מיעוט בלתי נראה באומה של מיעוטים. שנית, יש להם בישראל, את הנוחות שהם הרוב. בעוד שאין לאף עם את הזכות להיות יותר פראנוידים לגבי הפלייה יותר מהיהודים, תוכנית שני הכוכבים תספק לא פחות בטחון כנגד הפלייה ממה שהיהודים נהנים כיום

בישראל. למעשה, התוכנית מספקת ליהודים ביטחון אסטרטגי לטווח רחוק כנגד הפלייה על ידי זה שהיא מוציאה מסל החצים של האנטישמיות המודרנית את החוד הרעיל של החץ המועדף שלה - הבעיה הכרונית של השלום במזרח התיכון. זרם האוכלוסין הניכנס לישראל של לא-יהודים וערבים אינו מהווה פחד סביר גם כן. אנשים אינם משנים מקום מגורים בקלות, אבל כאשר הם עושים זאת, זה בדרך כלל עבור יתרון כלכלי או מקום שיותר נעים לחיות בו. יותר אמריקאים יהודים עושים לעלות לישראל, כאשר ישראל תיהפך למקום בטוח יותר כשתיצטרף לארה"ב, קשה לתאר שלא-יהודים ירצו לעשות קפיצת דרך ארוכה כזו. רמת החיים בישראל נמוכה יותר מאשר בכל מדינה בארה"ב, והתחרות היא הרבה יותר חריפה. לעומת זאת, התיירות של לא-יהודים לארץ הקודש תקבל בלי ספק עידוד עצום.

הקיום של מדינה פלסטינאית גאה בשכנות לישראל, עושה תסריט של אפשרות של טביעה בים של ערבים, פחות סביר מאשר אי פעם. כבר היום יש בישראל כמיליון ערבים שהם אזרחים של המדינה, והאוכלוסיה זו יש שיעור ילודה גבוה יותר מאשר באוכלוסיה היהודית. על אף זאת, האוכלוסיה היהודית הינה הרבה יותר גדולה מהאוכלוסיה הערבית. מסיבות כלכליות (מחיר דיור נמוך ומעבר חופשי בין שתי המדינות האמריקאיות החדשות) ובגלל סיבות תרבותיות (גאווה לאומית לחיות במולדת עם הנהגה פלסטינאית והשפה המשותפת) רוב האוכלוסיה הערבית בישראל והפליטים הפלסטינאים יעדיפו לגור בפלסטין מאשר בישראל. כתוצאה מכך, תוכנית שני הכוכבים עשויה לעזור למנוע את האפשרות שהיהודים יהפכו למיעוט בישראל.

הישראלים שליבם שייך לאלוהים, יודעים שממשלה ארצית, תהיה זו ישראלית או אמריקאית, אינה זו ששומרת על ביטחונם. לישראלי שנפשו בוטחת אך ורק בנשקו, יש לשמור אותו מוכן לפעולה בבית³¹. לישראלי שלבו כמה לחזרה לימים שאפשר היה לנסוע באוטובוס ולבקר בשוק ללא פחד, מעמד של מדינה אמריקאית יעשה את זה לעובדה. לישראלית שליבה פועם בגאווה בראותה את הזגל, בהשגים של ארצה ובעובדה שהתרבות שלה נימצאת בכל מקום בחיי היום יום, מעמד של מדינה אמריקאית נותן לה תוף חזק ורם יותר שממנו גאוותה יכולה להישמע. החוף האמריקאי שאליו תוכנית שני הכוכבים משיטה את הישראלים לא דורש הקרבה של ביטחון, גאווה או תרבות. הוא מספק במה רחבה יותר שבה החברה הישראלית יכולה להמשיך להתקדם.

³¹ התיקון השני לחוקה של ארה"ב, אשר מונעת מהממשל הפדראלי אפשרות לסרב לאזרח את הזכות לבעלות על נשק, אינה חלה על המדינות. זה אומר שזה בידי ישראל ופלסטין, כמדינות אמריקאיות, איזה פיקוח על נשיאת נשק הם רוצים להנהיג. כמוכן, פיקוח על נשק בהיותו בפיקוח המדינה, חייב להיות לא מפלה בשום צורה, ומיושם באופן שהוא מקנה הגנה שווה לכל.

הגולה

חלק מהמאבק בין המוח והלב של הישראלים ביחס לקבלת תוכנית שני הכוכבים כרוך בגולה. הישראלים גאים בעובדה שהם מספקים מדינת מקלט לכל יהודי, מכל רחבי העולם, שרוצה לעלות לישראל. מרבית הישראלים נהנים בעצמם מעובדה זו, הידועה "כחוק השבות" בזכות הוריהם או בזכות סבם וסבתם. כדי להתפשר עם הלבבות של הישראלים, יש צורך לשכנע אותם שהם ימשיכו להוות מקום מבטח ליהודי הגולה.

כפי שזה מתואר בפרק 2, תוכנית שני הכוכבים מציעה פתרון מלא לבעיית היהודים בגולה. היהודים בגולה (ולא יהודים) יכולים להגיש בקשה לוויזה "לזכות לחזור" תחת סיווג מיוחד של אנשים שרוצים להתיישב בישראל. המכסה הראשונית למספר הוויזות מהסוג הזה, יכולה להשתוות למספר המהגרים לישראל בממוצע ויכולה לעמוד על 70000 לשנה. למעשה, רוב האנשים שמהגרים היום לישראל אינם נחשבים ליהודים לפי חוקי הדת. אלה הם בעיקר רוסים, שטוענים שהם צאצאים של יהודים כדי לקבל אזרחות על פי חוק השבות. מטרתם היא לשפר את רמת חייהם בישראל בהשוואה לאפשרויות ברפוליקה הסובייטית לשעבר.

החדשות הטובות ביותר בנוגע לחוק השבות ותוכנית שני הכוכבים היא שהתוכנית מאחדת 6 מיליון יהודים בישראל עם מספר דומה של יהודים בארה"ב. בעיקרון, התוכנית מאפשרת לסיים את הגלות לקבוצה הגדולה ביותר של היהודים בגלות, היהודים האמריקאים. חוץ מהנקודה האינטלקטואלית הזו, הבטיחות הרבה של מדינה אמריקאית-ישראלית תדרבן עשרות אלפי יהודים אמריקאים לעלות לישראל. נקודות אינטלקטואליות ומעשיים אלה חייבים להרגיע את החששות של הלב הישראלי.

פוליטיקה

לפעמים ניתן לשמוע את הבדיחה שלכל שני ישראלים יש שלוש דעות פוליטיות. דעות אלה נשמעות בקולי קולות בבתי קפה וגם בכנסת. הישראלים אוהבים את הפוליטיקה שלהם וזו הסיבה שיש להם כל כך הרבה מפלגות. מה יקרה לפוליטיקה הישראלית תחת השיטה של שתי מפלגות בארה"ב? האם

הישראלים יתנחמו שהכנסת תמשיך להתנהל כאדמה פוריה לתנועות של בריתות הקלידוסקופ של מפלגות?

אין דבר בתוכנית שני הכוכבים שיחייב את הישראלים לשנות את השיטה הפוליטית הבסיסית שלהם. החוקה האמריקאית אינה מחייבת שיטה פוליטית מסוימת, מלבד שתהיה לפי "שיטת מימשל של רפובליקה" (שהשיטה תהיה בעיקרון דמוקרטית). לכן, על אף שבין 50 המדינות של ארה"ב רק בנברסקה (Nebraska) יש בית מחוקקים אחד, האמת היא, שמספר מדינות אמריקאיות שוקלות לעבור לבית מחוקקים אחד מהסיבה של החסכון הגדול והיעילות של השיטה. בצורה דומה, על אף שכל המדינות האמריקאיות בוחרות את נבחריהם על ידי השיטה האזורית, מרוויח - זוכה בכל הקולות (מי שזוכה ברוב הקולות במחוז מוגדר היטב מבחינה גיאוגרפית, הופך להיות הנבחר הבלעדי שמייצג את המחוז), אין שום בעיה שישראל תמשיך לבחור את הנבחרים לכנסת לפי השיטה הייחסית (מספר חברי הכנסת נבחרים בהתאם למספר הקולות היחסי שהם קיבלו בבחירות, בתנאי שהם עוברים את אחוז החסימה של 1.5%). לכן, אם לישראל יש כיום 19 מפלגות בכנסת הנוכחית, הכנסת במדינה הישראלית-האמריקאית עשויה להיות מורכבת ממספר מפלגות כפי הנדרש.

נקודה נוספת הקשורה לבחירות היא בחירת חברי הקונגרס והסנאט כחלק מהבחירות הכלליות של ארה"ב. בכל המדינות של ארה"ב מספר מועמדים מתחרים בכל מחוז: הזוכה ברוב הקולות הופך להיות המייצג היחיד של המחוז בקונגרס. החוקה האמריקאית אינה מחייבת שיטה זו, ובשנות ה-1800 מספר מדינות נהנו מהשיטה היחסית של בחירות כפי שזה נהוג בישראל. אבל, פרק I, סעיף 4 של החוקה האמריקאית מסמיכה את הקונגרס לקבוע את שיטת הבחירות לכל המדינות של ארה"ב, והקונגרס קבע בשנת 1967 שהבחירות תהיינה ניבחר אחד מכל מחוז. לכן, הישראלים לא יוכלו לראות את כל ארצם כמחוז אחד ולבחור את הנבחרים בהתאם למספר הקולות היחסיים שכול מפלגה קיבלה ולשלוח את הנציגים של המפלגות בהתאם. לדוגמה, בהתאם לאוכלוסיה, ישראל זכאית לשלוח 8 נציגים לקונגרס של ארה"ב. לפי שיטת הבחירות האמריקאיות, הכנסת חייבת לחלק את ישראל ל-8 מחוזות, והמועמד שזוכה ברוב הקולות במחוז הופך להיות המייצג הבלעדי של המחוז בקונגרס.

גישה שהיא יותר ברוח השיטה הישראלית, שאינה שיטה שמותרת למדינות של ארה"ב לפי הקונגרס, תהיה שהכנסת תראה את ישראל כמחוז אחד ותשלח 8 נבחרים, בהתאם למספר היחסי של הקולות שכל מפלגה קיבלה בבחירות הכלליות ארציות, ולשלוח את הנציגים של מפלגות אלה. לכן, מפלגה פוליטית שיש לה תמיכה של 20% באוכלוסיה הכללית, ורוב שלא יותר מ-20% בכל מחוז גיאוגרפי,

לא תוכל לשלוח אף נציג לקונגרס, אם הבחירות יתקיימו לפי השיטה האמריקאית, אבל, לפחות נציג אחד לפי השיטה הישראלית. אף על פי כן, ישראל יכולה להמשיך לבחור את חברי הכנסת לפי השיטה היחסית. המרוויח-לוקח-הכל מועמד-אחד למחוז לקונגרס שישפק ניסיון טוב לישראלים בפוליטיקה שאינה משוסעת כל כך.

השיטה היחסית הנהוגה בישראל יכולה להיות מיושמת עבור בחירת הנציגים של ישראל למשרת הנשיא (electors). לדוגמה, הכנסת יכולה להחליט ש 10 הנציגים לבחירת הנשיא יהיו נציגי המפלגות לפי המספר היחסי של הקולות בבחירות הכלליות. המגרעת של הגישה היא מדללת את המשקל של ישראל בבחירות לנשיאות, היות והיא מציעה לכל מועמד רק שבר מהנציגים המוקצבים. למעשה, זאת היתה הסיבה שכל המדינות בחרו את השיטה של המרוויח-זוכה-בכל בבחירות לנשיא ארה"ב. לישראל מובטחת תשומת הלב של המועמדים לנשיאות של ארה"ב עקב מספר הנציגים הרב יותר מאשר למדינות כמו קונטיקאט (Connecticut), לג'ורג'יה (Georgia), ולוירג'יניה (Virginia).

כלכלה

כל פתרון חדש חייב להיבדק כנגד המילה בגרמנית Schlimmbesserung, שפירושה שיפור שהוא למעשה הרעה של המצב. דוגמה נהדרת ל Schlimmbesserung היא הנתיבים שמיועדים למכוניות שמסיעות שני נוסעים ויותר על הכבישים המהירים והעמוסים. במקום זה יש הרעה בצפיפות בתנועה תהיה ביחס ישר של נתיב אחד לשלשה, לארבעה או לחמישה נתיבים שאינם בשימוש כללי לכל המכוניות. הנתיב השמור למכוניות עם יותר נוסעים לועג לשאר הנוסעים בהיותו לרוב ללא שימוש. פרקים קודמים הראו שתוכנית שני הכוכבים אינה נופלת בסיווג של Schlimmbesserung בתחומים של ביטחון, פוליטיקה, שירותים חברתיים, ביטוח רפואי ושלמות תרבותית. בכל התחומים האלה, ההשפעה של תוכנית שני הכוכבים או שהיא בלי ספק משפרת את המצב הקיים (לדוגמה ביטחון) או שאינה כופה הפחתה (לדוגמה פוליטיקה). המטרה של קטע זה היא להעריך את ההשפעה הכלכלית של תוכנית שני הכוכבים על הישראלים. האם המצב הכלכלי של הישראלי הממוצע ישתפר, יחמיר או לא ישתנה לאחר ההיצטרפות של ישראל לאיחוד? בתנאי שהמצב הכלכלי לא יחמיר עקב התוכנית, הסיכון של Schlimmbesserung יכול בהחלט להימחק מהרשימה הגיאופוליטית של מה להימנע ממנה.

באשר לשנת 2003, התוצר המקומי הגולמי לנפש בישראל עומד על \$17,710, בערך 57% מארה"ב, כאשר רמת המחירים בישראל היא 93% מרמת המחירים בניו יורק. זה מראה בברור, שישראלים ככלל נאבקים תחת מעמסה כלכלית גדולה יותר בהשוואה לאמריקאים. הם משתכרים בערך חצי מהאמריקאים, לעומת זאת הם חייבים לשלם רמת מחירים שהיא כמעט שווה לאמריקאים. באופן כללי, ההיצטרפות של ישראל לארה"ב תשפיע על כך שההכנסה לישראלי הממוצע תעלה ותשתווה לרמה של האמריקאים בארה"ב. זה ישפר באופן ניכר את המצב הכלכלי של הישראלי הממוצע. ישנם הרבה סיבות מדוע יש הבדל כה גדול בין המצב הכלכלי של הישראלי בהשוואה לאמריקאי. בשנים האחרונות ישראל ספגה הרבה יותר אנשים יחסית לאוכלוסיה באחוזים מאשר ארה"ב. באותו הזמן, מאבק אלים, בידוד גאוגרפי והרבה יותר בירוקרטיה ממשלתית מגבילים את תוצר הלאומי הגולמי של ישראל. העיתון הכלכלי ה Economist מדרג את הסביבה הכלכלית בישראל כ 24 בדרוג של המדינות הטובות ביותר בעולם, שזה די טוב אבל עדיין רחוק ממהקום השני של ארה"ב. רמת החיים בישראל היא גבוהה עקב הצורך בביטחון ובתשתית הביטחונית (9% מהתוצר הלאומי הגולמי מוצא על ביטחון בהשוואה ל 3% בארה"ב), רמת מיסוי גבוהה (מחיר הדלק הוא אחד הגבוהים בעולם) ומספר רב של דולרים דוחף את מחיר הסחורות להיות גבוה יותר (ארה"ב הינה המדינה עם קשרי המסחר הגדולים ביותר עם ישראל). איטליה הינה דוגמה מעניינת להשוואה. התוצר הלאומי הגולמי של ישראל תואם את התוצר הלאומי של איטליה, אבל זה הרבה יותר יקר לחיות חיי יום ביום בישראל, מאשר לחיות באיטליה.

כחלק מארה"ב, המשכורות בישראל צפויות לעלות במהירות ולהשתוות לאלה של ארה"ב. מבחינת תשתית, לישראל יש כל מה שנדרש מחברת היי-טק (high-tech), חוץ מאווירה שלווה ורגועה שיש בארה"ב כיוון שישראל היא חלק משדה קרב מתמיד. ישראל הינה המדינה החמישית הגבוהה בעולם בהשקעה במחקר ופיתוח (R&D) יחסית לתוצר הלאומי הגולמי, המדינה העשירית הגבוהה בעולם בהוצאה על חינוך, והמדינה העשרים הגבוהה בעולם במספר בוגרי אוניברסיטאות יחסית לאוכלוסיה הכללית. ישראל מדורגת על ידי המומחים כמדינה השש עשרה הנמוכה בעולם מבחינת חוסר שחיתות מבין 200 מדינות והיא משתווה לארה"ב וטוב יותר מאשר גרמניה ויפן. יש לה את קווי הטלפון העמוסים ביותר שמשותפים לענקי הכלכלה כגון קוריאה וסינגפור, והשביעית הגבוהה בעולם מבחינת מספר טלפונים ניידים יחסית לאוכלוסיה (עולה אפילו על המספר של שוודיה ופינלנד). ארה"ב לא סיפחה מדינה שהינה מתקדמת כל כך ברמתה כמו של ישראל. במספר שטחים ישראל הינה אפילו יותר מפותחת מאשר ארה"ב.

ישראל אינה זקוקה להתמזג לארה"ב מסיבות כלכליות. אפילו שהישראלים חייבים לסחוט את השקל יותר מאשר האמריקאים שמותחים את הדולר שלהם, רמת החיים בישראל הינה טובה. תוחלת החיים של הישראלים הינה השישית הגבוהה בעולם (כאשר ארה"ב נמצאת במקום ה-28), שיעור הגירושים הינו מחצית מרמת הגירושים בארה"ב, ומדד ההתפתחות האנושית מדורג כעשרים ושתים בעולם וזה משתווה למספר מדינות דרומיות באיחוד האירופאי (ארה"ב מסווגת כששית, ונורווגיה מחזיקה את המקום הראשון בראש הרשימה כיום). הנקודה העיקרית היא שלא סביר שהמיזוג עם ארה"ב ידרדר את המצב הכלכלי של ישראל. ככל הנראה, כחלק מארה"ב, רמת התעסוקה בישראל תשתפר ורמת השכר תעלה. היצוא הישראלי יפסיק להיות מוכפש מהמשבר במזרח הקרוב ויתחיל להינות מהפקת תועלת חיובית מהאישור "עשוי בארה"ב".

Schlimmbesserung יכול להימחק מהרשימה. המיזוג עם ארה"ב אינו הנתיב שמיועד למכוניות שמסיעות שני נוסעים ויותר על הכבישים המהירים. במקום, זהו כמו צומת תילתן שמחבר כביש מהיר אחד למישנהו. כל אחד מפיק תועלת על ידי כך שהוא יכול לינסוע מהר יותר ורחוק יותר. כמובן ישנם זמנים שאנשים משתוקקים לימים שלווים יותר. למזלנו תמיד ישנם הקיבוצים, המושבים והגנים הלאומיים שמציעים חוויה ללא מכוניות. אבל מעט מאד מאיתנו יוותרו על המכוניות, הכבישים המהירים והמחלפים. אף ישראלי לא חייב להתנגד לתוכנית שני הכוכבים מתוך פחד שיש לשלם מחיר כלכלי סמוי. אין מחיר סמוי לתוכנית. כל היתרונות הכלכליים של התוכנית יזרמו לישראל. כפי שנאמר לעי"ל, ישראל עומדת להפיק את מירב היתרונות מהתוכנית.

תרבות

על אף הבטחון שמעמד של מדינה באיחוד האמריקאי יעניק לישראל יותר הגנה, והערבויות שהמצב הכלכלי לא יהיה גרוע יותר, הלב של הישראלים מפרפר בחריפות בגלל האפשרות לשחרר את ההשפעה התרבותית האמריקאית המוחצת את ארצם הנחמדה והעדתית. לפחד הזה יש תשובה ברורה לחלוטין והיא: תרבות אחידה אינה חייבת להיות תנאי לקבלת תוכנית שני הכוכבים. בשיטה האמריקאית, למדינות ולרשויות המקומיות יש את הסמכות בעזרת חקיקה וחלוקה לאיזורים לשלוט על הדרכים שהקהילה תראה ותרגיש. מדינה כמו ורמונט (Vermont) השתמשה בסמכותה כדי לבטל את הלוחות הענקיים לאורך הכבישים המהירים המשמשים כלוחות פירסומת. רשויות העיריה של קולומביה (Columbia), מרילנד (Maryland) השתמשו בסמכותן כדי למנוע מחנויות

להשתמש בחיספוס גם וחסר חן בחזית החנות שלהם. ערים יכולות אפילו להשתמש בסמכותן ובהשפעתן לאשר חברות כבלים שרשאיות לעשות עסקים בתחומן, מקומות שמתרים לדוכני עיתונים, ואשרות בניה לבתי קולנוע. ישנם מספר הגבלות חוקתיות לגבי סמכותם של השלטונות המקומיים על חלוקה לאזורים. השליטה התרבותית חייבת להיות לא שרירותית אך חוקית. זה חייב להיות מיושם בצורה הוגנת, מבלי לבחור בחברות מסוימות, מוצרים או מידע מסוים לצורך הפליה. לדוגמה, עיר ישראלית אינה יכולה להרשות אך ורק דוכנים לממכר המבורגרים כשרים, אבל היא יכולה לקבוע את האזור שבו מותרים דוכנים לממכר המבורגרים ולהגביל את גודל השלטים שלהם. "אמריקאנית" משמעותה שונה אצל אנשים שונים. לחלק זה יכול להתפרש כמרכז חנויות לא מקורה מלא בעסקים מתחילים של מהגרים, לעומתם לאחרים זאת אחידות בחזיתות של החנויות של מאות עסקים באזור מסחרי. לאחרים זה יכול להיראות כהכנעה של תרבות אבות לתרבות עממית מרוכזת מסביב לחנויות, לטלויזיה ולמכוניות. אבל לאחרים זה יכול להראות כערב רב של תרבות אבות שמטופחת בהרבה מאד בתים, מסעדות ובתי כנסיות. במקרה של ההיבט האחרון הנ"ל, התרבות העממית השטחית היא אך ורק רקע סטטי, כמו רעש התחבורה בעיר גדולה. מה בדיוק היא "האמריקניזם" שכל כך הרבה ישראלים מודאגים ממנה? זה לא שישראל תהיה מלאה במרכזי חנויות לא מקורות, או בחזיתות של חנויות, או בתרבות עממית שטחית או בערב רב של תרבות אבות? למרכזי חנויות לא מקורות, לחזיתות של חנויות, ולתרבויות עממיות יש הטעם הישראלי. אפילו שהמסגרת הינה אמריקאית, התוכן הינו יהודי. דוכן ההמבורגר מראה שלט של מקדונלד (MacDonald) אבל התפריט כתוב בעברית, ניתן להזמין פלאפל ובפסח ההמבורגר מוגש עם מצה במקום לחמניות. האמריקניות שהרבה ישראלים אינם ששים אליה היא חוסר התוכן היהודי ולא המסגרת העיסקית היעילה. למרבה המזל, זו בעיה שניתנת לפתרון על ידי היוזמה החופשית.

עסקים לא יצליחו במידה ואינם מסוגלים לספק שירותים שעונים על הצרכים של הטעם הישראלי. חוקי השוק יבטיחו שישראל תקבל את הטעם שהיא רוצה. זה למעשה כוח השוק שעושה את סן אנטוניו (Antonio San) שונה במראה לבוסטון (Boston). התרבות של החלק הדרומי של ארה"ב שונה מהתרבות של החלק הצפוני, והעסקים המסחריים חכמים דיים ליישם את התרבות הנכונה במקום הנכון. עסקים מסחריים ישראלים מפוקחים עושים זאת בצורה מוצלחת מאד כבר הרבה שנים. תוכנית שני הכוכבים תביא להגברת התיירות, ויותר הכנסה למרבית הישראלים. אבל אין דבר בתוכנית שני הכוכבים שמשעבד

תרבות כמו התרבות הישראלית שהינה אהובה כשהיא בסביבה שלה. שיעבוד התרבות לא יהיה רווחי ובהחלט אין זאת השיטה האמריקאית. זה רק טבעי ללב הישראלי לעצור לרגע לאפשרות להתמזג עם ארה"ב. אבל בהתחשבות זהירה, הלב עשוי לפעום ברגיעה ובבטחון עצמי. איחוד לא מסכן את הגשמיות ולא את ההישרדות הכלכלית ואינו משפיע על הפוליטיקה המקומית ולא על התרבות הלאומית. תוכנית שני הכוכבים מתייחסת לסיבות רגשיות של הסוס, כפי שהיא מספקת סיבה הגיונית להמשיך קדימה. האיחוד עם אמריקה יהיה הצעד הבא בהתפתחות התרבותית של העם הישראלי. זה מאפשר לישראל להיות חלק תוסס מאומה גדולה זרוע מתקדמת באיחוד הדמוקרטי וארץ מיבטחים לקשת רחבה של אמונות יהודיות. על ידי שימוש בקנה מידה גלובאלי במקום באמת המידה המקומית, ניתן לספק את שלוש השאיפות של ישראל שהן: גדולה, דמוקרטיה ויהדות. למען הישגים כה נישגבים כדאי להתעלות לאתגר הגדול ולקחת את הסיכון המחושב.

פרק 6, זווית הראייה הפלסטינאית

ישראלים חייבים לוותר על ההשקפה שניתן לקיים שלום עם כיבוש בו זמנית. מצב של שלום וכיבוש בו זמנית, יכול להתקיים רק בין עבד ואדוניו. חוסר הביטחון בישראל נולד מחוסר החירות של הפלסטינאים. ביטחון בישראל נולד מחוסר החירות של הפלסטינאים. ביטחון בישראל יגיע רק לאחר שהכיבוש ייגמר, ולא לפניו.

...

אחר שישראל ושאר העולם יבינו את האמת הבסיסית, הדרך קדימה ברורה: להפסיק את הכיבוש, לאפשר לפלסטינאים חירות ולאפשר לישראל ופלסטין לנהל משא ומתן לעתיד בטוח עם קשרים כלכליים וחברתיים הדוקים. מרוון ברגותי (Marwan Barghouti), 2002, בווישינגטון פוסט (Washington Post).

"העיניים וכתובת הקעקע על ידה הם פלסטינאים"

השם שלה פלסטינאי

החלום והסבל שלה פלסטינאי

הצעף, הרגלים והגוף פלסטינאי

השקט והדיבור שלה פלסטינאי

קולה פלסטינאי

לידתה ומותה פלסטינאי"

מחמוד דרוויש (Mahmoud Darwish), "המאהב"

אחד החוקים הבסיסיים בפיסיקה טוען שלכל פעולה יש תגובה שווה והפוכה. דבר דומה קיים בעולם החברתי, התרבותי והלאומי, אבל בצורה הרבה יותר מסובכת. כפי שאדמה פוריה משאירה עיקבות אופיינים, התישבות של מספר רב של אנשים מפתחת תרבויות חדשות. מצב דומה התרחש כאשר עשרות אלפים של יהודים ממזרח אירופה הגיעו לפלסטין תחת השלטון העותומני בסביבות שנת 1900. זה היה כאילו קמצוץ של דיו כחול נשפך לתוך נוזל צהוב. לפי חוק פעולה ותגובה, הטבעה בעקבות לחץ, הפיתרון בכללותו הפך לירוק עם הזהות הפלסטינאית. ההופעה הפתאומית של הציונות באיזור, אפילו לפני עידן התעופה, זירז את ההתפתחות של הזהות הפלסטינאית. זהות שהתפתחה מהחיתוך של הזהות הערבית, הנוצרית והמוסלמית של האוכלוסיה באיזור שנשלט בצורה

רופפת על ידי האימפריה העותומנית וכלל, בין היתר, את סוריה, לבנון, פלסטין ועזה.

מספר גורמים עזרו לעצב את הזהות הפלסטינאית במהירות מרשימה. כל העולם קורא על אנשי רוח מקומיים שמנסים להשתחרר משלטונם של שליטים זרים. האם רצון להשתחרר משלטון זר, לא חל הערביים החיים תחת שלטון עותומני, שאלה שנשאלה בלחש בין האנשים בכנסים חשאיים ומועדונים ספרותיים. מה עם הערבים החיים בפלסטין עם הקשר ההדוק שלהם לערים העתיקות באיזור ובמיוחד ירושלים.

מאה שנה לאחר המהפכה האמריקאית, בשנת 1876, התורקים אימצו חוקה שאיפשרה חופש לעיתונות ובחירות לפרלמנט בקונסטנטינופול (Constantinople) הבירה. תוך עשור או שני עשורים, האנשים החיים ביפו, הגליל, שכם, ירושלים ועזה מצאו את עצמם בפעם הראשונה חושבים על בחירות ועיתונות חופשית. הם מצאו את עצמם מזוהים כפלסטינאים עם הבעיות המיוחדות להם. הם התרגזו כאשר קונסטנטינופול לא התייחסה לתלונות שהובאו על ידי חבר הפרלמנט המייצג אותם. הם היו באופן מיוחד מרוגזים על העובדה שהם איבדו את השליטה על אדמת אבות. הבעיה התחילה בסביבות שנת 1850 כאשר החוקים העותומנים נישלו את החקלאים, באיזור שהיום הוא ישראל ופלסטין (אבל נקרא אז דרום סוריה), מאדמה שירשו מאבותיהם. חלק גדול של האדמה בארץ הקודש הפך להיות קניינם של אנשים עשירים שחיו מחוץ לאיזור או קנין הממשלה העותומנית. זו היתה סיבה נוספת להזדהותם של הפלסטינאים "להיות פלסטינאי". אבל גורם זה הפך למניע העיקרי, כאשר היהודים ממזרח אירופה התחילו לקנות את האדמה מבעליהם החדשים שחיו מחוץ לישראל, והיתה להם זיקה קטנה מאד לחקלאים הערבים שחיו על האדמה. אנשי רוח התחילו לקרא בעיתונות שהיהודים ממזרח אירופה התחילו לקנות חלק גדול מאדמת הקודש (במקום בארגנטינה הרחוקה, הבחירה השניה של הרצל) לצורך הקמת מדינה יהודית (Judenstaat's home). זה היה הרגע שבו היה צורך להזדהות "כפלסטינאי או לעזוב". הישות הפלסטינאית היתה בהתנגשות עם התרבות שהיהודים ממזרח אירופה הביאו איתם. זו היתה התנגשות תרבותית בין היהודים עם חזון משיחי ובין האוכלוסיה המקומית, שהיתה ברובה אוכלוסיה חקלאית ערבית עם שורשים לאחיהם הסוחרים הערבים-נוצרים.

הישראלים עזרו לגבש את הזהות הלאומית הפלסטינאית על ידי כך שנתנו לתושבי האיזור סיבה להתאחד. בצורה דומה, כמאה שנה לפני כן, הבריטים עזרו למתיישבים באמריקה לגבש זהות לאומית על ידי כך שנתנו להם מספר סיבות להתאחד סביבן. זו הדרך שבה זהות לאומית מתפתחת: סיבה ותגובה, צעידה ועיקבות, כחול + צהוב = ירוק. ישראל בעצמה חייבת לפלסטינאים על השפעתם

בגיבוש הזהות הלאומית הישראלית, כפי שהיוונים ביוון העתיקה פיתחו תכונות לסבול בשקט ומאפיינים אחרים מהכובשים של ארצם מהמזרח. התרבות הישראלית אינה עתיקה יותר מאשר התרבות הפלסטינאית. כמו כן, המצפון הלאומי של שני העמים אינו קודם למצפונם הלאומי. התרבות הישראלית אינה זהה לזו של התרבות היהודית, כמו שהתרבות הפלסטינאית אינה זהה לתרבות הערבית או המוסלמית. התרבויות העתיקות מהוות את הבסיס והשראה להתפתחותן של התרבויות המודרניות, אבל הן בהחלט לא זהות. הישראלים והפלסטינאים יכולים לגלות את העקבות של רעיונות חשובים, אשר תרמו לתרבויותיהן לפני מאות ואפילו אלף שנים. על אף שתרבויות אלה הן פחות ממאה שנה כל אחת, הן התפתחו משיתוף ומתגובה לתרבות התאומה. ישראל הצליחה יותר לבסס את הזהות הלאומית, אבל היא גם קיבלה יותר עזרה בין לאומית³² מאשר הפלסטינאים. ישראל השתמשה בצורה משמעותית בהשראה מהתנ"ך והתורה ליצור בסיס מיהמן לתרבותה על ידי הקשר לממלכת ישראל העתיקה המוזכרת במקורות. אבל עובדה זו אינה מפחיתה מהמהימנות של התרבות הפלסטינאית. אף אחד אינו רוצה להיות נשלט על ידי ארכיאולוגים או מה שהם מגלים בחפירותיהם.

השאלה המרכזית היא: האם היחוד של התרבות הפלסטינאית משנה את המצב לגבי ביצוע תוכנית שני הכוכבים? האם, באמת, הפלסטינאים חייבים לבזבז שנים של האבקות כמדינה עומדת לבד, כדי לקצור את היתרונות להיות מדינה באיחוד האמריקאי? או, האם הפלסטינאים יכולים לעשות מה שהמדינות המתפתחות החכמות עושות, במקום לבזבז משאבים על מערכת תקשורת מיושנת ללכת ישר על מערכת תקשורת כללית? במלים אחרות, האם העם הפלסטינאי יכול לדלג על המצב של מדינה קולוניאלית, ולעבור להיות מדינה בחבר העמים של המאה ה-21.

הפרק הזה יחקור את השאלות האלה, על ידי הערכת היכולת של תוכנית שני הכוכבים לפתור את הבעיות בעלות משמעות לפלסטינאים. אלה הם נושאים בעלי משמעות רגשית, שהפלסטינאים מקווים שמדינה משלהם תוכל לטפל בהם. אם נושאים אלה יוכלו להיפתר בצורה טובה יותר, עם מדינה פלסטינאית כחלק מהאיחוד האמריקאי, אז תוכנית שני הכוכבים תצליח, היות והתוכנית תוכל לפתור

³²הערך המוסרי, שבו השתמשו אבות הציונות לקיום ישראל, הוא הקשר בין היהדות הלאומית (הציונות) ליהדות העתיקה, בעוד שהפלסטינאים הלאומיים של היום (הילידים בפלסטין) נקשרים לאמפריה העות'מנית המובסת. למעשה, ההשראה לשני הלאומים לזכות באהדה הינה חדשה (המאמץ של הרצל לשכנע את היהודים בצורך במדינה יהודית *Judenstaat*) על אף שלשני העמים יש ביסוס ושורשים בארץ. כל אמריקאי יודע ששורשים עתיקים אינם מהווים עילה חוקית על אף שלפעמים הם עוזרים להרוויח אהדה.

את הבעיות המיוחדות לפלסטינאים ולספק תוצאות מעולות לנושאים בעלי חשיבות לאנשים בכל מקום : ביטחון, אפשרויות כלכליות ואריכות חיים.

שאיפות לאומיות והשאלה הפלסטינאית

זה אירוני שכאשר הפלסטינאים עומדים לקבל מדינה משלהם, היצירה של מדינות בעידן שלאחר התקופה הפאודלית יוצאת מהאופנה. המדינות החדשות שקבלו עצמאות, כאשר ברית המועצות התפרקה, מתדפקות על הדלתות של האיחוד האירופאי. זה עדיין מוקדם להכריז על מדינה עם לאום אחד כמשהו שהולך ונעלם, אבל איחוד מדינות הוא הגל של העתיד. מדינות שמטביעות כסף, מנפיקות דרכונים לאומיים, הן כמו דבר מיושן שיצא מהאופנה. כפי שהמיושן עדיף על לא כלום, כך מדינה שהיא מושג מיושן, עדיפה על לא מדינה בכלל, אם זו האפשרות היחידה העומדת לפני הפלסטינאים. אבל שאיפתם הלאומית, יכולה להיפתר על ידי מדינה עם רוב פלסטינאי בגדה המערבית ועזה באיחוד האמריקאי. ניתן לענות על השאלה הפלסטינאית בצורה הבאה :

- * יש לפלסטינאים היסטוריה ותרבות משלהם.
- * יש להם זכות לשמור ולכבד את המסורת הזאת. בתור מדינה באיחוד האמריקאי, המסורת וההיסטוריה שלהם יהיו מוגנות על ידי החוקה האמריקאית כמו כל לאום אחר שפורח בארה"ב.
- * לפלסטינאים יש מולדת והיא נמצאת באיזור הישראלי-פלסטינאי בחלק שאינו מיועד לישראל, תחת הסכם שביתת הנשק של שנת 1949. במיוחד, זה האיזור של עזה, הגדה המערבית ומזרח ירושלים. מולדת זו תהיה מוגנת לעד מפני כיבוש כמדינה פלסטינאית בתוך האיחוד האמריקאי.
- * לפלסטינאים יש עתיד. כאמריקאים, הפלסטינאים יהיו חופשיים לנסוע, ללמוד ולחיות בכל מדינה בארה"ב ותהיה להם גישה לשפע הכלכלי ולאפשרויות של הכלכלה הגדולה ביותר בעולם.
- לתשובות אלה לשאלה הפלסטינאית, יש עדיפות על כל שאר האפשרויות. עם תשובות אלה, הפלסטינאים הם בראש וראשונה אמריקאים, אבל לא פחות מהפלסטינאים שיבחרו לחיות בפלסטין. עם תשובות אלה מובטחות לפלסטינאים זכויות אזרחיות, וזה כולל הזכות לגדל את צאצאיהם ולהעביר להם את המסורת שלהם, על ידי כך שישלחו אותם לבתי ספר ציבוריים חילוניים או לבתי ספר פרטיים דתיים, לפי בחירתם. כמו כן, תהיה להם הזכות לבקר את המוסדות

המקומיים, הפדראלים ומוסדות המדינה שבה הם חיים. עם תשובות אלה, הפלסטינאים יוכלו להתרכז ברדיפה אחר אושר. בהשוואה ליתרונות השונים והמגוונים וללא חסרונות, נשקול את הפתרונות האחרים לשאלה הפלסטינאית. חירות מדינית מציעה למדינה מתחילה המוקפת במדינות עוינות ללא תשתית ובסיס כלכלי, מספר רב של תסכולים. אנשים במדינה מוסלמית משתמשת בדת כגורם שמשחית את השלטון החילוני. הם הופכים את הדברים הטהורים בדת לקורבן נוסף לפי הפתגם "כוח מוחלט משחית בצורה מושחתת". בלי היציבות של היות מדינה באיחוד האמריקאי, כל פיתרון אחר מזמין אפשרות לשעבד את התהליך הדמוקרטי, לפגוע בתהליך המשפטי, למוטט את התנאים הכלכליים, התנאים החברתיים שאינם מתפקדים והפניית משאבים מדולדלים לצורכי ביטחון. כמובן, כל זה לא חייב להתקיים, אבל הסיכויים גבוהים שלפחות חלק מזה יוכל לקרות. מה היתרונות שניתן להשיג מבחינת השאיפה הפלסטינאית, כאשר יש סיכונים כה רבים בפיתרונות האחרים, כאשר הפיתרון של מדינה באיחוד האמריקאי מהווה פיתרון ללא סיכון? כמדינה פלסטינאית עם רוב פלסטינאי באיחוד האמריקאי, הפלסטינאים יהיו מוקפים בעובדות שהם השיגו את שאיפתם הלאומית. הדגל של המדינה יהיה הדגל הפלסטינאי, חגים לאומיים יכבדו את זכרם של גיבורים פלסטינאים. שני בתי מחוקקים או בית מחוקקים אחד, יהיו בשליטה פלסטינאית, ויחוקקו חוקים להיטיב את חייהם של התושבים. המשטרה תפנה ותאסור מסיגי גבול. השלטונות המקומיים יחליטו מתי, איפה ואם לבנות כבישים וישובים. בתי משפט מקומיים ישמרו על זכויותיהם של הפלסטינאים בלי להתחשב בדת, בעדה או בהשקפה פוליטית. בתי חרושת ומשרדים יקומו במקום הכיבוש הצבאי ומימון עולמי יזרום למדינה עם יציבות כלכלית ופוליטית. מדינה פלסטינאית – אמריקאית תפתור את השאיפה הלאומית של המאה שעברה ושל השאיפה ההומניטארית של המאה הבאה : חלומות לחיים, חופש והשגת אושר, דברים שבוודאי מהדהדים בחייהם של הנוער של הדור הנוכחי של הפלסטינאים.

הפלייה

חלק מהאנשים יקראו תיגר על העובדה שמדינה פלסטינאית כפרית תהיה משולבת בתוך גן עדן אמריקאי. הם יטענו שאפילו שהמדינה הפלסטינאית תמלא את שלוש הדרישות הנדרשות, הפלסטינאים יהיו מופלים לרעה לעומת מדינה עם עצמאות פלסטינאית ללא קשר לארה"ב. שלוש הדרישות למעמד לאומי הן : הגדרה עצמית, מעמד של מדינה ועצמאות מדינית.

על ידי ההחלטה להצטרף לארה"ב, מדינה פלסטינאית – אמריקאית תשיג הגדרה עצמית. מעמד של מדינה מושג על ידי גבולות גאוגרפיים קבועים ומקובלים וההחלטה של ארה"ב לאפשר הצטרפות לאיחוד האמריקאי. חלוקת הסמכויות בשיטה האמריקאית מאפשרים למדינה סמכויות נרחבות בנייהול הענינים המקומים. ולבסוף, עצמאות המדינה הפלסטינאית קשורה לעצמאות המדינית האמריקאית. בגלל שהתוכנית של שני הכוכבים עושה את פלסטין חלק בחבילה שנקראת ארה"ב, העצמאות של אחת הינה העצמאות של האחרת.³³ תוכנית שני הכוכבים אינה משעבדת את המדינה הפלסטינאית לארה"ב. היא גורמת שהפלסטינאים הופכים להיות אמריקאים עם שמירת תרבותם. כמו שגורל טקסס היה להיות מדינה עצמאית באיחוד האמריקאי, כך גורל פלסטין יכול להיות זהה. לעומת התאוריה, במציאות המבקרים יכולים לטעון שלארה"ב יש בעייה של הפלייה גזעית. מה הערבויות שהפלסטינאים במדינה פלסטינאית תחת האיחוד האמריקאי, לא ייהפכו לאזרחים ממדרגה שניה?

נתחיל ב 350,000 פלסטינאים שחיים בארה"ב. מצבם באופן ברור הרבה יותר טוב מאשר הפלסטינאים בפלסטין והם גם יותר שמחים. הם מרוגזים ומתוסכלים מהצורה שהעיתונות והתקשורת מדווחות על פלסטין (בדרך כלל זה קשור לטרור). כאשר פלסטינאי-אמריקאי אומר שהוא במקור "מסביבות ירושלים", ההנחה היא שהוא ישראלי והוא מנסה לבנות אחווה כלפיו וליצור חברות נגד פלסטינאים. כאשר פלסטינאי-אמריקאי אומר שהוא מרמאלה או פשוט מפלסטין, השיחה מסתימת במהירות. בזמן שאמריקאי טיפוסי מודע לישראל, הוא בדרך כלל בור לגבי הבעיה הפלסטינאית. אבל כל זה לא מתבטא 'בכך שהם אזרחים מסוג ב'. כל התסכול והזהות העצמית "הנעולות בארון", ישתנו כאשר פלסטין תצטרף לאיחוד האמריקאי.

תחת תוכנית שני הכוכבים, 3 מיליון פלסטינאים יתווספו לאוכלוסיית ארה"ב. בין לילה, מספר הפלסטינאים-אמריקאים יגדל פי 10, כאשר לוקחים בחשבון את מספר הפלסטינאים שיצטרפו. כאשר ישראל תצטרף לאיחוד, מספר הישראלים-האמריקאים יעלה מ 5% של מספר היהודים-אמריקאים כיום ליותר מ 25% וזאת לאחר ההצטרפות של פלסטין וישראל תחת תוכנית שני הכוכבים.

³³ ארה"ב הינה מיוחדת בקבלת מדינות חדשות כמו פלסטין. תנאי הקבלה הינם זהים לתנאים שהיו את הבסיס לקבלת 13 המדינות המקוריות. לכן, פלסטין הופכת להיות עצמאית דרך עצמאות של ארה"ב. בית המשפט העליון של ארה"ב כתב את הדברים הבאים בשנת 1883 בהקשר לקבלת אילינוי (Illinois) לאיחוד "ברגע קבלתה היא בבת אחת זכאית ובעלת כל הזכויות והריבונות ששייכות למדינות המקוריות. היא התקבלה והיא תוכל להתקבל אך ורק על סמך אותם התנאים. הניסוח הוא 'שהקבלה היא על סמך אותם התנאים שהמדינות המקוריות התקבלו לאיחוד בהתחשב בכל התנאים' St 3. 536. השינוי החוקתי והסמכויות הם התנאים עבור כל מדינות האיחוד, ישנות וחדשות" Escanaba & Lake Michigan Transp. Co. v. City of Chicago, 107 U.S. 678 (1883) (emphasis supplied).

הגדלה משמעותית זו במספר הפלסטינאים תיצור דמוי חיובי בעיתונות ובתקשורת האמריקאית להצטרפות פלסטין לאיחוד האמריקאי.

לארה"ב היו ויש בעיות של הפלייה גזענית. לאיזו ארץ אין? לעומת זאת, ארה"ב עושה הרבה יותר מהארצות האחרות להלחם בהפלייה זו על ידי חקיקת חוקים, תביעות משפטיות ומודעות בעיתונות ובתקשורת. האמריקאים יודעים כיום, שהם עומדים להיות מדינה של רוב של מיעוטים. במדינה כזו, הפלייה כנגד איזה שהוא מיעוט, תיראה כהפלייה נגד כל המיעוטים, ולכן כהפלייה נגד הרוב. מחשבה זו עוזרת לגבש תהליך של זכוי כל הפלייה, ברגע שהיא יוצאת מגדר של מעשה חריג של "כסיל מטורף".

הגנה נוספת לישות הפלסטינאית-אמריקאית תבוא משני המושבים בסנאט של ארה"ב וארבעת המושבים או יותר, בקונגרס. לאחר מספר בחירות, חברי הבית מטעם הפלסטינאים יוכלו להיות ראשי וועדות חשובות בסנאט ובקונגרס. ולבסוף, הפלייה כנגד פלסטינאים בפלסטין כמדינה עם רוב פלסטינאי תהיה התאבדות. הפלסטינאים יכולים להיות בטוחים שהם ייהנו מהגנה של אזרחים מסוג א', תחת התוכנית של שני הכוכבים, ומשורה של הגנות. עם הזמן, אמריקאים יהיו גאים בפלסטין כמו שהם גאים בהוואי ובטקסס. יש לזכור שהברירות האחרות לתוכנית שני הכוכבים, אינן מבטיחות אזרחים מסוג א' לפלסטינאים מחוץ לפלסטין. אם פלסטין לא תצטרף לארה"ב, הפלסטינאים יישאו דרכון פלסטינאי ויהיו מוקפים במדינות עוינות. היום, בעידן התעופה, לא יהיה סוף לסבל ולהשפלות עקב הביקורת הביטחונית, במיוחד שהמשבר במזרח התיכון ימשיך להתקיים. מדינה גדועה, עם התישבות זרה ועם מסדרונות של קירות בטון אינה מספקת את הדור הצעיר של פלסטינאים, כשהתיסכול יהפך לאלימות, העולם ימשיך לצבוע את הפלסטינאים במברשת הטירור. במצב כזה, הפלסטינאים ייהפכו לאזרחים מסוג ב' בכל בעולם. בנגוד לזה, תוכנית שני הכוכבים מציעה לפלסטינאים אזרחות מסוג א' במדינה שלהם ובכל העולם.

הכנות

פלסטינאים סבלו הרבה מאד מחוסר צדק במאת השנים האחרונות. אין ספק, כצעד ראשון, יש להתאמץ לנסות לקבל פיצוי כספי לסבל. מספר פלסטינאים יחשבו שיהיה יותר פשוט לתבוע כספים במערכת משפטית של מדינה פלסטינאית, ולא כאזרחים אמריקאים במערכת המשפט של ארה"ב. קרוב לוודאי,

ההפך הוא הנכון. כדוגמה, ניתן להביא את ההצלחה של האזרחים היהודים האמריקאים לקבל פיצוי כספי מגרמניה, לעומת היהודים אזרחי ישראל. כמובן, קשה מאד לקבל פיצוי כספי עבור עוול היסטורי. זה במיוחד קשה כאשר עושה העוול הינו ממשלה. קשה מאד לזהות את הדרך הטובה ביותר לתביעה משפטית. המקרה של פלסטינאים שאבדו את אדמתם התחיל בסביבות 1850, כאשר אחוזות שיתופיות נלקחו מאבות-אבות הפלסטינאים של היום על ידי העותומנים כתוצאה של חוקים ומיסוי. במקרים מסוימים, דקויות משפטיות גרמו לאיבוד האדמה. האם ניתן לתבוע את התורקים שהם הממשיכים של העותומנים? האם ניתן לתבוע את תושבי ביירות, דמשק ושאר המקומות המרוחקים שהינם רשומים כבעלי הקרקעות שנילקחו מהתושבים העניים של פלסטין? חלק גדול מהם, קרוב לוודאי, לא שילם מיסים על האדמות הרבות שהם אספו. או, האם ניתן לתבוע את הישראלים שרכשו את האדמות מבעלי הקרקעות שלא היו תושבי המקום? האם ניתן היה להוציא רישום בטאבו בניגוד לחוק העותומני שאסור למכור קרקעות לאנשים זרים? אם לא, האם המוסדות הציוניים שרכשו את הקרקע, יתבעו את אלה שמכרו להם את הקרקע ויבקשו פיצוי על הנזק הכספי שעליהם לפצות את התובעים אותם? מה האחריות של הבריטים עבור הניהול של האיזור בזמן המנדט?

יש גם תביעות לפיצויים עקב הכיבוש הצבאי בדור הנוכחי, התישבות יהודית על אדמה פלסטינאית, ופעולות של ממשלת ישראל בשטחים. האם יש לממשלת ירדן שותפות חוקית במה שנעשה בגדה המערבית ולממשלת מצרים ברצועת עזה? האם ניתן לתבוע למשפט את הארגונים המיישבים ישירות ולא את ממשלת ישראל? מה האחריות החוקית של כל מתישב כאדם פרטי? האם יש חשיבות שהסיבה להקמת ההתישבות היא סיבה דתית, או הצורך למצא תחליפים זולים למגורים, עקב המחירים הגבוהים של הדיור בתחום הקו הירוק? האם החוקים של השגת בעלות על המבנה על ידי זה שמאיישים אותו לתקופה ארוכה או של העברת בעלות על הנכס לפני הכרזה על פשיטת רגל תקפים בהקשר הנוכחי? השגת פיצויים עבור רכוש פלסטינאי שאבד במשך מאות השנים שעברו תהיה בעייה משפטית מסובכת למדי. זה יחייב לבחור באופן חכם את הנאשמים הנכונים, למצא את העילות המשפטיות ואת האסטרטגיה המשפטית הנכונה כדי לזכות במשפט. כדוגמה, ניתן להביא את התביעות המשפטיות נגד הבנקים השווייצריים והחברות הגרמניות שמראות שהמצב השתפר, וניתן לתבוע ולזכות על עוול שנעשה לפני 50 שנה.

לפסיקה משפטית שנפסקה בבית משפט אמריקאי נגד נאשם יש סיכויים טובים לצאת לפועל. המערכת המשפטית האמריקאית קיימת כ 200 שנה, ובתקופה ארוכה זו, היא זכתה במוניטין ובכבוד בכל העולם. כמו כן, יש לרוב

האנשים שנתבעו רכוש מכובד בתחום ארה"ב. הרבה יותר קל להוציא לפועל פסיקה בית משפט אמריקאי כנגד נאשם עם רכוש בארה"ב, מאשר פסיקת בית משפט מחוץ לארה"ב.

תחת פרק IV, סעיף 1 של החוקה של ארה"ב, כל מדינה באיחוד האמריקאי חייבת לתת אותה חשיבות וכבוד לתהליכים החוקתיים של שאר המדינות באיחוד בהתחשב בהגבלות הבין לאומיות שהקונגרס יקבע. לכן, ישראל ופלסטין כמדינות באיחוד האמריקאי תהיינה חייבות לכבד את הפסיקות המשפטיות שנתקבלו על ידי בתי המשפט של המדינה האחרת, כולל כמובן פסיקות של בתי משפט של כל מדינה באיחוד האמריקאי, בתנאי שהחלטתה תתקבל על סמך חוקים מוכרים ועל ידי בתי משפט מוסמכים. כדוגמה, נניח שמתישב יהודי עקר מטע של עצי זית בשטח פלסטינאי והקים מבנה במקומו. בנוסף לתביעה פלילית, ניתן יהיה לתבוע את המתישב בבית משפט פלסטינאי שיש לו סמכות חוקית בתחום השיפוטי שבו קרה המעשה. ישראל תהיה חייבת להוציא לפועל את הפסיקה של בית המשפט הפלסטינאי במידה ויש לנאשם רכוש בישראל, כפי שפלורידה (Florida) תהיה חייבת בהוצאה לפועל את הפסיקה, אם יש לנאשם רכוש בפלורידה. דוגמה זו מראה את היתרונות שיש להצטרפות של פלסטין לאיחוד האמריקאי בתחום האפשרות לתבוע את ישראל לפיצויים על עוול נגד הפלסטינאים.

זכות החזרה של הפלסטינאים לישראל

פרק 2 מתאר כיצד תוכנית שני הכוכבים מאפשרת את זכות החזרה של הפלסטינאים לישראל. ראשית, כל פלסטינאי שיכול להוכיח שהוא נולד בתחום ישראל-פלסטין, ואין זה משנה איפה הוא גר כיום, יקבל אזרחות אמריקאית בסמכות הקונגרס ברגע שישראל ופלסטין יתקבלו כמדינות באיחוד האמריקאי (וכמובן כל אזרחי ישראל ופלסטין של היום). שנית, הקונגרס יעניק אזרחות לכל צאצא של אדם (כגון נכדים) שנולד בתחום ישראל-פלסטין, אבל שינה את מקום מגוריו לאחד ממחנות הפליטים במדינות השכנות שאינן מדינות שזכאיות לאזרחות אמריקאית. לדוגמה, נניח שלאדם שנולד ביפו ב 1948 ועזב למחנה פליטים בלבנון, נולד בן שכיום עובד בקווייט (Kuwait) ואינו אזרח של המדינה. בהתאם לתוכנית שני הכוכבים, יהיה הבן זכאי לאזרחות אמריקאית! אף אשתו ובניו ברגע שהם יספקו את המסמכים המתאימים. זה מתאים בדיוק לדרישה של הזכות לחזרה על ידי הפלסטינאים שרוצים מדינה עצמאית. ניתן להתנגד לתוכנית שמתוארת לעיל, היות ולא ניתן יהיה להעניק אזרחות אמריקאית לאדם שיש לו אזרחות של מדינה שאינה ישראל או פלסטין כיום.

אומנם עובדה זו נכונה, אדם שיש לו אזרחות כיום אינו במצב חירום כמו אדם שאין לו אזרחות בכלל. כמו שניכתב בפרק 2, אנשים שרוצים להגר לפלסטין, יוכלו לבקש ויזה מיוחדת שתותאם לקבוצה זו של אנשים. ויזה זו תידרוש שהאדם יצטרך להתיישב בפלסטין, לפני שהיא תוחלף לאזרחות אמריקאית מלאה. מדינה פלסטינאית שהיא כבר כיום אחת מהמדינות המאוכלסות ביותר בעולם, תהיה עסוקה בקליטת 1-2 מליונים של התושבים שחיים כיום בתחומה ויהיו אזרחי ארה"ב (ויחליטו להתיישב באחת מהערים בפלסטין). על ידי זה שפלסטין תגביל את מספר מבקשי הוויזה המיוחדת ל 70,000 בקשות בשנה (זה משקף את מספר המבקשים לעלות לישראל מהתפוצות שהיא בגודל המקביל לפלסטינאים החיים מחוץ לפלסטין כיום), היא תוכל להתמקד ביצירת תוכניות שיעזרו למיליון ויותר של פלסטינאים שכנראה יגיעו לפלסטין, עם הזכות לקבל אזרחות אמריקאית מלאה.

תרבות

הפלסטינאים כמו הישראלים לא מעונינים לוותר על תרבותם לטובת התרבות האמריקאית. הפלסטינאים לא צריכים לפחד בנושא זה כפי שפרק 5 מציין בדיון לגבי הישראלים. התרבות האמריקאית לא תצליח במקום שהיא לא מוזמנת. זו הסיבה שסטארבאקס (Starbucks) פשט את הרגל בישראל. אף אדם לא מעוניין לשלם מחיר מופרז על כוס קפה במקום שהקפה כל כך מקובל, כמו הגמלים אצל הבדאויים.

כפי שניתן להבחין, הכלכלה הפלסטינאית שהיא בראשית דרכה, בניגוד לכלכלה הישראלית, הינה מושפעת בקלות ויכולה להיות מוצפת על ידי התקשורת והכלכלה האמריקאית. הטענה הזו מפחיתה מערכה של התרבות האיתנה והפיקחית של העם הפלסטינאי. מאה שנה של כיבוש עותומני, עשרות שנים של שלטון מצרי, ישראלי, ירדני, לבנוני ודיכוי סורי לא הרסו או דיכאו את החיות של התרבות המקומית שמושרשת בערים הוותיקות של האיזור. כפי שאנשים חכמים מושפעים בכל מקום, הפלסטינאים בוודאי יאמצו את החלקים הטובים של התרבות האמריקאית וימלאו אותם בתכנים מהתרבות שלהם. הפלסטינאים קרוב לוודאי ישתמשו בשיטות השיווק האמריקאיות אבל הם ישווקו מוצרים שמתאימים לצרכיהם. הם וודאי יוסיפו תחנות שידור אמריקאיות, אבל גם תחנות שמשדרות תכנים פלסטינאים.

הפלסטינאים יהיו אחראים לבתי הספר המקומיים, לוועדות בינוי ערים ולוועדות לניהול הענינים המקומיים. לכן, תהיה להם השפעה מספקת להבטיח

שעסקי המסחר המקומיים יהיו בהתאם לרגישות של התרבות המקומית. באותו זמן, על ידי פתיחת השוק המקומי לתרבות אמריקאית, ייפתחו לפלסטינאים אפשרויות כלכליות לטובת הכלכלה המקומית. יש צורך בבניה רבה בפלסטין. מספר חנויות לבנייה עצמית: הום דיפו (Home Depot), וולמרט (Walmart) מקומי, יתקבלו בברכה על ידי בעלי הבתים ושוכרי בתים בפלסטין. זו לא החלטה קלה לעם להפקיד את עתידו בדרך מסוימת כלשהי. הדאגות לנכדים מכבידות על הנפש באותה מידה כמו ההתחייבות לסבים. בחירות מסוג כזה גורמות לאדם מבוגר לשאול את עצמו, מה היה אביו בוחר במצב כזה? נשים בוגרות מתפללות לסמני דרך שיראו להן איפה יהיו ילדיהן שמחים. ההיסטוריה מפרידה בין מנצחים ומפסידים על ידי קוים צהובים בהירים, אבל העתיד הוא מקום חשוך ואפל כמו ערפל בלילה.

בתקופה שאנו חיים בה, חוסר החלטה הוא החלטה עצובה. אופציה זו היתה מאכזבת את אבותינו, היות והם לא הקדישו את חייהם לגדל דור שישב כצמח בעציץ. ההורים שלנו והוריהם סבלו והקריבו כדי שהדור החדש יעמוד בגאווה. שכיבה ללא החלטה בצומת דרכים חשובה בזמנים סוערים, מזמינה את העתיד לדרוס אדם ולהשאיר סימני צמיגים על גבו. על אף שהחלטה נכונה אינה ברורה, ברירה ברורה היא הכרח. יש לעמוד ולספור לא פעם אחת, אלא שלוש פעמים. בחר בראשונה בגאווה בשביל עצמך. בחר בשנית בהכרת תודה בשם העבר, עבור אלה שנאבקו כדי שתגיע לזמן הנוכחי. בחר בשלישית עבור אלה שיבואו אחרריך, הם יצליחו בחייהם, ככל שתגביה את נקודת המשען בין הדור הזה והדור הבא. דחיית ההחלטה מעבירה את נקודת המשען לדור הבא ומגבילה את הגובה שאליו היא יכולה להגיע. תחליט עכשיו, תחליט בחוכמה, ונקודת המשען תהיה קרובה לדור הזה, ודור העתיד יצליח הודות לך.

בחירה חכמה בין מדינה עצמאית לבין מדינה באיחוד האמריקאי, לא חייבת להיות קשה במיוחד. פרקים 2 ו 3 מדגימים באופן משכנע שרק תוכנית שני הכוכבים פותרת באופן שיטתי את הבעיה המתמשכת של המזרח התיכון. הפרק הנוכחי דן בבעיות החשובות לפלסטינאים, ומראה איך מדינה פלסטינאית תחת האיחוד האמריקאי תפתור את הבעיות בצורה הרבה יותר חיובית לפלסטינאים, מאשר מדינה עצמאית מחוררת וחסרת כל כמדינה מתחילה. עם תוכנית שני הכוכבים, הפלסטינאים נכנסים לעתיד עם מבנה של מדינה בתוך מספר רב של מדינות, ותרבות מובטחת עם מערכת כלכלית סוציאלית. תוכנית שני הכוכבים מאפשרת לזהות הפלסטינאית לפרוח. כל פיתרון אחר הוא צעד אחורה לפלסטינאים לתוך לאומנות של המאה ה 20, של בונטוסטן אפרטהייד (Buntustan apartheid), לתוך חוסר בטחון, חוסר צדק ואלימות. איך יכול גן לפרוח, כשכדורים קורעים את האדמה ותולשים את הזרעים? עידן של פריחה

לתרבות הפלסטינאית יהיה אך ורק אם כולנו באופן משותף נבחר ונצביע עבור מדינה פלסטינאית אמריקאית.

המושג של שתי מדינות עצמאיות בשטח הישראלי-פלסטינאי נשמע הגיוני באותו אופן כמו ששני אנשים שיושבים על שרפרף רעוע. יריבו ואחד מהם יפול. זה שיפול ימשוך את רגל השרפרף עד שחוק המשיכה של כדור הארץ יפעל. או אולי זה כמו שרפרף עם מדרגה בתחתיתו ובצורה מוזרה הפלסטינאים ירגישו סיפוק במידה והם נמצאים על המדרגה בעוד שהישראלים יושבים על השרפרף. תוכנית שני הכוכבים, לעומת זאת, שמה ספה במקום שהיה רק שרפרף. כל אדם יכול לשבת בפינה שלו ואפילו יכול לבקר את הפינה של השני. אין גבולות בתחום הספה, על אף שכל אחד לא תופס יותר מאשר את החצי שלו. אין דבר שעליו יש להלחם ואין מקום ליפול.

ספה היא לא כורסה לשינה, ואף אחד אינו מצפה לחיבה בין עמים שקיימת ביניהם סיבה לשינאה. על אף זאת, עם ספה במרחב הישראלי-פלסטינאי עבור שתי המדינות תחת מטריה אמריקאית הינה הרבה יותר הגיונית מאשר שרפרף בודד. זה לקח יותר ממאה שנה שהצפון והדרום באמריקה התחילו להרגיש חיבה זה לזה וזה עדיין לא שם. אבל האנשים בכל איזור מרגישים שמחה. האנשים מרגישים שהם חופשיים לחיות את חייהם, והתרבות פורחת ויפה מתמיד תחת המטריה של החוקה האמריקאית והגאווה הלאומית. זה יהיה המצב עבור הפלסטינאים גם כן.

אין התחייבות לאהוב את השכן, בדומה שלאנשי אלבמה (Alabamans) ולא להאלי מאיזור ניו יורק (Yanks) שיש להם דפוסי חיים שונים, ולפעמים אף מנוגדים זה לזה. ההתחייבות היא לכבד את זכויותיו של האחר כפי שאנחנו מכבדים את זכויותינו. ההדדיות של כיבוד זכויות היא היסוד של החוקה האמריקאית, וזה מה שהמטריה האמריקאית מבטיחה.

לכן, החלטה זו להצטרף לאיחוד האמריקאי שואפת לעתיד. זו ההחלטה שמאפשרת לילדינו זכות מלידה לתרבות פלסטינאית איתנה. זו ההחלטה שמכבדת בצורה הטובה ביותר את אלה שסבלו והקריבו למען מדינה פלסטינאית. בגלל שזאת ההחלטה שעושה את הזהות הפלסטינאית מקור לגאווה, ראיית הנולד ושגשוג כלכלי. עם ראייה מראש להשיג מדינה תחת המטריה האמריקאית, הדור הפלסטינאי הנוכחי יעשה את הדבר הנכון עבור אלה שמתו ועוד יותר עבור אלה שעדיין לא נולדו, ועדיין צריכים לפרוח תחת השמש.

פרק 7, התחשבות של הערבים

"מי שמתחתן עם אימי, אקרא לו דודי". משל ערבי

"להיכנע, או הנשמה שלי, להחלטה של הגורל.
השתמש בזמן לחזרתי ולחרטתי.
אל תחשוב על הזמן שעבר,
כשאני מקבל הטבות שעבר זמנן ונזיפות.
תפנה עכשיו לאדון עליון,
אשר קיבל את השראתו מההצלחה של הקוראן.
הוא שהינו אציל בסוף ובמקור,
האריה שבחבורה, ירח מלא באסיפה,
למי שניצחון מגיע כמו
שהתגלית מופיעה על ידי רוח הקודש".
אבו עבדלה אל-קטיב, מתורגם מערבית.

על אף שהעמיד של מדינה פלסטינאית הוא, כמובן, החלטה של הפלסטינאים, הדעה של האחים הערבים ברחבי העולם לגבי הנושא הינה חשובה. אחים אלה ספקו במשק עשרות שנים תמיכה מוסרית, כלכלית ואינטלקטואלית. הרעיון הכללי הוא שמה שטוב לפלסטינאים, זה מה שהערבים רוצים. אבל המבט הערבי אינו אחיד. קיימות שאלות לגבי הכוונות של ארה"ב. קיימת שאלה לגבי ההשפעה של כוונות ארה"ב, לגבי האחדות הערבית. קיימות שאלות נוספות לגבי העניין הפלסטינאי. הפרק הזה מוקדש לזהות את ההתחשבויות המיוחדות שיש לערבים לגבי התוכנית של שני הכוכבים. זה יקל על הפלסטינאים לקבל את ההחלטה לאמץ את התוכנית, אם הערבים ימחאו כפיים לחוכמת הרעיון של מדינה פלסטינאית אמריקאית. בהסתמך על הערכה אמינה של העולם הערבי, מחיאות הכפיים חייבות להיות רמות וארוכות.

האיחוד הערבי חוצה גבולות

בזמן מסוים, היה נהוג לחשוב שלאומנות נוגדת לאיחוד הערבי. מחשבה זו מתה די מהר במיוחד כאשר לוב מצרים וסוריה הלכו כל אחת בדרך נפרדת.

במקום זה, המחשבה הנפוצה היא, שהאיחוד הערבי חוצה גבולות מדיניים. ואכן, על ידי תמיכה בקהילות המקומיות ופיתוח התשתית שלהן, המדינות הערביות הצליחו לבנות עולם ערבי חזק. האידיולוגיה של האיחוד הערבי היא מושכת יותר, כאשר העולם הערבי הוא חזק יותר. כתוצאה מכך, מספר גופים פוליטיים בעולם הערבי בונים גושים של איחוד ערבי, ואינם מערימים מכשולים בדרכו. השאלה שיש לעולם הערבי לגבי תוכנית שני הכוכבים היא: האם התוכנית מוסיפה או גורעת מהאיחוד הערבי? האם התוכנית גורעת 3 מיליון או יותר פלסטינאים מהאיחוד הערבי? או האם היא מכוננת אחד הגושים החזקים ביותר בחלום של האיחוד הערבי?

כיום, אין לפלסטינאים הרבה מה לתרום לאיחוד הערבי. אחר הכל, יש להם רק אב-טיפוס למדינה, אבל ללא מדינה, והם נלחמים להישרד. כתוצאה מהצטרפות פלסטין לארה"ב, העולם הערבי אינו מפסיד דבר, היות והמצב כיום הוא גבולי. לעומת זאת, כמדינה תוססת באיחוד האמריקאי וכמדינה אמריקאית הראשונה שיש לה רוב פלסטינאי, אנשיה יתרמו רבות לאיחוד הערבי. זה לא דבר קטן להשיג השפעה בקונגרס ובסנאט של המדינה בעלת ההשפעה החזקה ביותר בעולם. בין לילה, המדינה הפלסטינאית-האמריקאית תגרום לכך שארה"ב בעצמה תהיה חלק מהאיחוד הערבי.

לכן, תהיה למנהיגות של העולם הערבי, כגון ערב הסעודית ומצרים, סיבה לחגוג. תוכנית שני הכוכבים מוסיפה לעוצמה הערבית מבלי שתגרע דבר. הארגונים של האיחוד הערבי, אלה שהם חוקיים או במחותרת, מביירות עד פאריס (Paris) צריכים להקשיב. יש להודות שזה נראה מוזר שהאיחוד עם ארה"ב יעזור לאיחוד הערבי. אבל לפעמים הקו הישר מוביל למקום הלא נכון, והקו המפותל נראה כפיתרון חכם יותר. תוכנית שני הכוכבים הופכת מדינה בארה"ב למדינה בעלת רוב ערבי במהירות ובביטחון וללא השפעה על החוזק של האיחוד הערבי מפה והלאה. איך ניתן לבנות השפעה מפתיעה כזאת בדרך אחרת? בהתחשב במציאות של העוצמה האמריקאית וההשפעה שלה, אין דרך אחרת שיכולה לדחוף קדימה את הישות של האיחוד הערבי מאשר מדינה עם רוב ערבי באיחוד האמריקאי, במיוחד בהתחשב בעובדה שהמשאבים הכלכליים והתקשורתיים של ארה"ב יזינו את התהליך.

התחייבות מוסרית לתמוך בענין הפלסטינאי

סבל הפלסטינאים, במשך מאה השנים האחרונות, זכה לתמיכה חשובה בעולם הערבי המאוחד. על אף שהמנהיגות הערבית חלוקה בדעתה בהרבה

נושאים, כל המדינות הערביות מצאו נושא משותף בתמיכתם לזכותם של הפלסטינאים לזהות עצמית. עכשיו זה הזמן שהאחדות הערבית צריכה לשלם רווחים, כאשר הרגע הקריטי יגיע. על ידי התאחדות הערבים מאחורי ההחלטה של הפלסטינאים להיצטרף לאיחוד האמריקאי, תיווצר התחייבות מוסרית חשובה לתמוך בטובת העניין של אחיהם הפלסטינאים.

כמובן, יש אפשרות שהם יתדיינו בלי סוף על היתרונות והחסרונות של היצטרפות הפלסטינאים לארה"ב. אבל דיון זה לא משרת את טובת העניין הפלסטינאי. הם כבר סבלו במשך הדיון על הלאומיות הערבית, הם נקרעו בין הזהות הירדנית והמצרית, כדי להפסיד במילחמה עם ישראל מספר שנים מאוחר יותר.³⁴ הם הפסידו דור אחר דור, כאשר שאר העולם הערבי התקדם מבחינה סוציאלית, תרבותית וטכנולוגית. הם כבר התנסו במדינה מגודעת, מאבק על מדינה אמיתית, וחניקה במחנה פליטים. הפלסטינאים רשאים לנסות משהו חדש, דרמטי ומבטיח, יש להם זכות לפתח את תרבותם וזהותם הפוליטית כמדינה עם זכויות שוות בארה"ב.

זו הזדמנות נדירה לעולם הערבי להתאחד מאחורי הפלסטינאים ברגע ההחלטה. העולם הערבי יכול לעזור על ידי כך שיעודד את הפלסטינאים להיות בטוחים בהחלטתם ולנחם את האמריקאים שגם הם, סוף סוף, הגיעו להחלטה הנכונה. מהצד הערבי, אנחנו צריכים שתוכנית שני הכוכבים תהיה חלום משותף לרצון טוב על ידי הרבה מאד מיליונים של אחים, כדי שהחלום יתממש במציאות. ערבים בכל מקום, אתם תמיד חלמתם את החלום הפלסטינאי, אתם צריכים לדעת שתמיכתכם הינה בעלת משקל יותר מתמיד. עזרו לפלסטינאים לממש את חלומם לא כמדינה בתחתית הסולם הכלכלי, אלא כמצודה בראש הסולם. מדינה זו אינה מצודה, אלא אוצר של אחת מהתרבויות היפות ביותר שיש בעולם הערבי. העובדה שהמדינה הפלסטינאית תהיה קשורה בחבל הטבור לארה"ב תבטיח שצורת החיים הפלסטינאית, תפרח ותישא פירות מתוקים לכל העולם הערבי.

³⁴ יש עובדות שמלך עבדאלה של ירדן רצה למעשה למנוע מדינה פלסטינאית בעבר הירדן ולכן הוא היצטרף למילחמה עם המדינות הערביות בשנת 1948 נגד ישראל. ירדן אכן סיפחה את עבר בירדן וסיפקה דרכונים ואזרחות לפלסטינאים. אבל, ירדן הפסידה את עבר הירדן וירושלים לישראל במלחמת ששת הימים ב 1967. ירדן לא חידשה את העניין בעבר הירדן לאחר 1967. הסכם השלום בין ירדן וישראל רואה בנהר הירדן כגבול בהתאם לרישומים הבריטים בתחילת המנדט בשנת 1920. השטחים שהיו בעבר תחת השלטון הירדני מעבר לנהר שמור למדינה פלסטינאית לפי הקווים שהחלטת האו"ם האורגינלית משנת 1947.

השכנים יהנו מיציבות

שאלה נפרדת לחלוטין מהאינטרס של העולם הערבי לעזור לפלסטינאים, היא שתוכנית שני הכוכבים חייבת גם להיבדק מהיבט ההשפעה שלה על היציבות הגיאופוליטית של האיזור.³⁵ כיום החלק הזה של העולם אינו יציב כלל. יש כמות גדולה מאד של נשק במרחב קטן עם הרבה מאד חוטי תיל ממולכדים. ישראל לחמה 5 מילחמות במשך 55 השנים האחרונות, כולל האינטיפדה (intifada) שנמשכת כיום. הצבא העצום והיכולת הגרעינית של ישראל חייבים להיות בכוננות מתמדת כל זמן שהמדינות הערביות מסביבה הן עוינות. לעומת זאת, מדינות ערב השכנות לישראל חייבות להחזיק צבא גדול בתקווה להזדמנות שיוכלו להכניע את ישראל ולכבוש בחזרה את השטחים שהן הפסידו, או להתגונן מפני אפשרות שיפסידו שטחים נוספים לישראל. בנוסף לזה, יש לקחת בחשבון את מיליוני הפלסטינאים הפזורים בלבנון, סוריה, ירדן ועזה שמהווים מספר רב של חוטי תיל ממולכדים. כוחות המזוינים של ישראל ומדינות ערב חייבים לשלוט על הפלסטינאים, ועל ידי כך הם יוצרים מצבים מעליבים שעלולים להתלקח לאלימות איזורית. אי היציבות של חוסר מדינה, בשילוב עם חוסר שקט וגבולות עוינים, יוצרים מאבקים אלימים. לא פלא שההתפתחות הכלכלית נבלמה כליל. תוכנית שני הכוכבים תבטל את הצורך בקילומטרים ארוכים של גבול עם תיל דוקרני ותיל ממולכד. פלסטינאים ללא מדינה יהיו רצויים כאזרחים אמריקאים, חופשיים לגור בפלסטין, ישראל או כל מדינה בארה"ב. לא יהיה צורך בצבא גדול לשמור על אוכלוסיה גדולה של פליטים. מקור גדול של אי יציבות יהפוך למקור של צמיחה כלכלית שיהווה מקור ליציבות רבה. תוכנית שני הכוכבים תבטל את הצורך בצבאות גדולים שיתיצבו זה מול זה ברמת הגולן, בעמק הבקעה בלבנון או לאורך נהר הירדן. ארה"ב אינה מעוניינת בשטח נוסף; כאב הראש שבא עם הכיבוש מבטל את כל שאר היתרונות שניתן לחשוב עליהן. תמיכת ארה"ב בתוכנית שני הכוכבים וכל הכרוך בהיצטרפות ישראל ופלסטין לאיחוד, מבוטלים לעומת הסיכון לעולם, מאי היציבות המתמשכת שהמשבר הפלסטינאי-ישראלי גורם לאיזור. לעומת זאת, אין אי יציבות מקבילה

³⁵ הפלסטינאים היו תמיד כדור רגל במשחק הפוליטי בין מצרים לירדן ובין שאר המדינות הערביות. זה התחיל לפחות כאשר מצרים וירדן נתנו חסות לשני כנסים מתחרים אחד בעמן ואחד בעזה, ספטמבר 1948. אחד מהם טיפל בנושא של עצמאות והשני באפשרות להיספח לתוך ירדן. כשמשחק הכדור רגל נגמר, הפליטים הפלסטינאים זרמו לתוך מחנות הפליטים בכמויות עצומות ותרמו לאי היציבות של האיזור.

בלבנון, מצרים, סוריה וירדן. אין מדינה אחרת באיזור שיכולה לטעון לכך, שבמשך מאה השנים האחרונות גרמה לכאבי בטן עזים לכל העולם. עם היצטרפות ישראל ופלסטין לארה"ב, המדינות השכנות יכולות לנוח בשקט באותה המידה שקנדה ומכסיקו ישנות בשקט עם מאות קילומטרים של גבול משותף עם ארה"ב. יותר מרגשת היא העובדה שסוריה, מצרים, לבנון וירדן יוכלו להתנסות בצמיחה כלכלית עצומה כפי שמכסיקו וקנדה התנסו. יציבות איזורית, התפשטות ההשפעה הכלל ערבית וצדק לפלסטינאים הם שלוש סיבות ניפרדות לכך שהעולם הערבי יתמוך בהיצטרפות פלסטין כמדינה לארה"ב.

פרק 8, האינטרס האירופאי

"אם לא מצאנו משהו נעים, לפחות צריך למצוא משהו חדש" Voltaire, 1759
Candide,

בדיפלומטיה צורה היא תוכן. מהלכים גיאופוליטיים פשוטים יכולים להראות כבלתי נסבלים עקב יהירות וגאותנות, לעומת זאת התיעצות והסכמה כללית סללו כבישים דרך גיהנום. ארה"ב, כמדינה צעירה יחסית, לא למדה כמו אירופה את הישר והעקלקל בהקשר העולמי. ארה"ב נחשבת כצעיר מפותח מכפי גילו, אבל לא עקבי. במשך עשור אחד ארה"ב הפתיעה את העולם לטובה, כאשר הקימה 3 גופים בין-לאומיים: האו"ם, הבנק הבין-לאומי ונאט"ו (NATO). בעשור אחר היא אכזבה קשות את העולם כאשר היא ביטלה באופן חד צדדי את השתתפותה בהסכמים בין-לאומיים, כגון הגבלת הגאזים התורמים לאפקט החממה, פשעים בין-לאומיים ונשק גרעיני.

לפעמים, ארה"ב מרגישה כמו גוליבר, כאשר היא נלחצת בניגוד לרצונה על ידי תריסר מדינות קטנות. ארה"ב, כמדינת-על, חייבת לרצות את המדינות הקטנות ולדרבן אותן למאמץ חיובי. לפעמים ארה"ב חייבת להסכים לדברים שהיא באמת לא מאמינה בהם. התגובה החכמה במקרים אלו היא לחתום על ההסכם, ללמוד מה לא הלך בסדר ולנסות לשנות את זה באמצעים דפלומטיים, כדי להשיג בסופו של דבר את המצב הרצוי. אל קאפון (Al Capone) לא צדק, כשטען שאנשים שמים לב יותר כאשר הדיבור היפה מלווה על ידי איומי אקדח. האקדח מושך את תשומת הלב לדברים הלא נכונים, וגורם לכך שהדיבורים היפים מקבלים משמעות שונה לחלוטין ומשנים את המסר.

העוצמה האמריקאית יוצרת מצב שהעולם רוצה להתנגד למרות שלו. התנגדות זאת הינה מסוכנת, רק במידה והיא לא מתועלת. לאחר מילחמת העולם השנייה, ההשפעה היחסית של ארה"ב היתה חזקה יותר מאשר היום. בתקופה לאחר מילחמת העולם השנייה, הכלכלה של ארה"ב יצרה 50% מכל התוצר הלאומי העולמי, וכל העולם היה הרוס. בתקופה הנ"ל, ארה"ב עיצבה את הקשרים הבין-לאומיים, כך שהם לא עצרו את צעדיה ושיכנעו את העולם שיאמץ קשרים אלה כאילו הם המצאה שארה"ב הינה אחת הבעלים עליה. רוזוולט (Roosevelt) חצה חצי עולם, על אף שהיה משותק ממחלת הפוליו, כדי להדגים אדיבות של מנצח. בשיא ההשפעה האמריקאית, רוזוולט הכריז ביאלטה (Yalta) על הפוליטיקה הרב-צדדית בעידן של העולם החדש. האו"ם הוקם, אבל לא חסם

את ארה"ב במאמץ שלה להגנה עצמית. הוועדה הבין-לאומית לאנרגיה אטומית הוקמה וכיוונה את מאמציה למנוע את התפשטות הנשק הגרעיני בעולם אך עצמה עין לגבי מאגרי הנשק הגרעיני של ארה"ב וברית המועצות. מחיר העוצמה היא סבלנות. ללא סבלנות, עוצמה תופעל בתדירות רבה ובצורה חד צדדית, ועל ידי כך תזרע את הזרעים להתנגדות שבסופו של דבר יחנקו ויהרסו אפילו את המעצמות הגדולות ביותר בעולם. על ידי שימוש בסבלנות ניתן לחסוך שימוש בכוח, ולכן ההתנגדות לא תבנה מומנטום ואינה מתפתחת. סבלנות, לעומת זאת, משמעותה אינה רכישה. נוצרת ריקנות במאזן העוצמה כאשר מעצמה נסוגה מהאיזור ואויבים מתחזקים על ידי ניצול מצב זה. עבור מעצמת-על הכל תלוי בעיתוי ובמיומנות של השימוש בדיפלומטיה. סבלנות מנצלת את כל הכלים לפני שיהיה צורך להפעיל כוח, אבל לא צריך לחכות יותר מדי ולא צריך להיכשל בדיפלומטיה. אם הכשלון בדיפלומטיה הוא בלתי נמנע, יש צורך להגדיר מחדש את המטרה ולנסות להצליח בנסיון הבא. המעמד של מעצמת-על הוא כמו משחק פוקר וקבלת 3 הזדמנויות להחליף קלפים, כאשר האחרים מקבלים רק הזדמנות אחת. זה לא מבטיח זכיה, אבל זה מאפשר לרמות ביתר קלות. במילים אחרות, עוצמה מלבה דיפלומטיה ודיפלומטיה משמרת עוצמה. כאשר עוצמה עוקפת דיפלומטיה, שני האפיקים מתבזזים במהירות. ארה"ב חייבת להבין שיש לאירופה אינטרס חזק בשלום במזרח הקרוב. בנוסף, לאירופה יש חששות מרובים בקשר להיקף ולעוצמה של דריסת הרגל שיש לארה"ב מסביב לעולם. העובדה שלאירופה אין בסיס חוקי כל שהוא להתנגד לתוכנית שני הכוכבים, היא לא שייכת לעניין. אירופה היא שחקן בדיפלומטיה העולמית. היא קשורה לתהליך השלום ולענינים של המזרח התיכון כמו ארה"ב. ניסיון לעקוף את אירופה תיצור התנגדות. אם אירופה תצורף לתהליך, הפיתרון יקבל חיזוק משמעותי. הדרך לצרף את אירופה לתוכנית שני הכוכבים, היא על ידי הכללתה מתחילתו של התהליך. יש להציג את הבעד והנגד בחדרים שקטים. יש להקשיב להשגות של אירופה ולהתייחס אליהן, אירופה היא מודל ליצירה של איחוד מדינות מערב רב של מדינות נפרדות. יהיה לאירופה הרבה מה לתרום בעיצוב ובתיכנון של תוכנית שני הכוכבים האופטימלית.

גיאוגרפיה אינה שלטון

במבט ראשון, ההופעה של שתי מדינות אמריקאיות חדשות בפאתי אירופה, תיראה כבעייתית. יש צורך להבין ולהתייחס לתחושה זו. תחושה זו היא בסך הכל תחושה ואין לה שום משמעות מעשית. גיאוגרפיה - אין משמעותה שלטון. הבה נתייחס לשתי המדינות האחרות שהיצטרפו לארה"ב, הוואי ואלסקה. הוואי נמצאת בסמוך לדרום האוקינוס השקט ואלסקה גובלת עם רוסיה, אבל אף אחת מהן אינה מוסיפה לשליטה של ארה"ב באיזור. ארה"ב כבר סחרה במזרח הרחוק לפני שהוואי סופחה לארה"ב. לכן לא היה צורך בהשפעה של הוואי ליצור קשרי מסחר. לעומת זאת, ארה"ב לא היציגה שום יתרון באסיה מול היפנים והסינים, על אף דריסת הרגל שלה באי היפני. לגבי אלסקה ורוסיה, לקירבה הגיאוגרפית שלהן יש יותר חשיבות לנדידת הדובים הלבנים, מאשר למסחר ולהשפעה הפוליטית באיזור.

אין כוונה לומר שלגיאוגרפיה אין חשיבות צבאית או מסחרית, אבל זה בהחלט לא משתמע מכך. לכן, חשוב לבדוק מה משתמע מהצטרפות ישראל ופלסטיין לארה"ב. האם אירופה תהיה מודאגת מההשפעה הצבאית או המסחרית שארה"ב תשיג, מההצטרפות ישראל ופלסטיין ודריסת רגל במזרח הקרוב? לא סביר לטעון שארה"ב תצרף את ישראל ופלסטיין כדי לקבל בסיסים צבאיים במזרח הקרוב. אפילו אין אף סיבה לחשוב שהבסיסים הצבאיים של ישראל ופלסטיין יגרמו לשינוי משמעותי ביכולת הצבאית של ארה"ב. כפי שזה הוכח בלי שום ספק באפגניסטן, קוויט ועירק. ארה"ב יכולה להפעיל את עוצמתה הצבאית בלי מאמץ יתר. הבסיסים בישראל ובפלסטיין אינם מהווים תוספת רצינית ליכולת של נושאות המטוסים, לתדלוק אווירי ולבסיסים שיש לארה"ב במדינות השכנות באיזור, וזה כולל את הבסיס שיש לבריטניה בדיאגו גרסיה (Diego Garcia). המילחמה סביב השוליים של חצי האי ערב בוצעה בצורה מהירה ויעילה עם מספר מינימלי של אבדות בנפש. מה עוד ניתן לדרוש? אין להאמין לרגע שארה"ב מעונינת בהיצטרפות ישראל ופלסטיין כדי שהיא תהיה מסוגלת להתפשט בעזרת אפקט הדומינו למדינות העשירות בנפט, כמו עירק וערב הסעודית. הנפט שהן מייצרות מהווה חלק קטן מהיבוא של ארה"ב, והוא ניתן להשגה במחיר סביר. ההתקדמות בטכנולוגיה של תאי מימן ליצירת אנרגיה מורידה מחשיבות הנפט. לא הגיוני לצרף מדינות אלה, כפי שזה לא יהיה הגיוני לבנות ארמון על החוף, כאשר ניתן לראות את אותו הנוף מחדר מושכר במלון. ובאמת, זה יהיה לא הגיוני היות ולפחות בניית מצודה לצרכים אישיים יוצרת

שקט נפשי. זה באמת לא יהיה הגיוני לחשוב שארה"ב תצטרף 30 מיליון עירקים ואת מצודת האיסלם³⁶ ויהיה לה שקט נפשי. הטענה שחלק מהאירופאים עלולים לחשוב שעקב צירוף של שתי המדינות במזרח התיכון, ארה"ב תפיק תועלת צבאית ויתרונות מסחריים, לא נראית סבירה. ישראל בהחלט לא תפתח דלתות מסחריות בעולם הערבי, וארה"ב הינה בלאו הכי המקור הגדול ביותר ליצוא וליבוא לישראל היום. ולגבי פלסטין, ארה"ב יכולה לנצל את הקשרים המסחריים והמקצועיים שהפלסטינאים פיתחו עם העולם הערבי. אבל אלה הם חוזים קטנים, לעומת החוזים העצומים שעליהם ארה"ב ואירופה מתחרות בחריפות. ההחלטה על הנחת צינורות בין-לאומיים להובלת נפט, הזמנת צי של מטוסי סילון או חוזי בנייה גדולים לא יבואו מהצד הפלסטינאי. חוזים אלה ימשיכו להיות כפי שהיו עד כה, מבוססים על תחרות בין חברות מתחרות ומשא ומתן בין ממשלות. ארה"ב לא הפסידה הרבה חוזים עקב זה שמסוקים מדגם אפאש (Apache) משמשים להפצצת מכוניות עם נוסעים פלסטינאים, והיא גם לא תרוויח הרבה חוזים אף אם תנפק דרכונים ל 3 מיליון פלסטינאים. ההיבט ההומאניטרי אינו בדרך כלל בסיס לזכייה בחוזים מסחריים גדולים. גם אם ארה"ב תזכה באיזשהו יתרון, עקב היצטרפות פלסטין וישראל, יש לזכור שהוא יהיה מזערי לעומת התועלת הרבה לישראל ולפלסטין ואפילו לכל העולם. תוכנית שני הכוכבים יוצרת עולם טוב יותר על ידי הבאת שלום לאיזור שראה מעט מאד ממנו עד כה ועל ידי העובדה שמספיק שהשלום ינטרל אפילו סיבה אחת לטרור. התפקיד המוביל של אירופה בעזרה ההומאנטרית ולמרות שזה מתבטא במחיר רב, מוכיח את האצילות של האירופאים. לכן, האירופאים עשויים לומר לעצמם "אפילו שהאמריקאים נהנים מיתרון ואנחנו נפסיד מעט, התוכנית ראויה לתמיכה, היות והיא תעשה את העולם בטוח יותר".

התרחבות האיחוד האירופאי כמשקל נגד

התרחבות האיחוד האירופאי היא גורם נוסף שיש להתחשב בו, כשמדברים על תוכנית שני הכוכבים. האיחוד האירופאי התרחב לאחרונה מ 15 ל 25 מדינות, כולל את המדינות של מלטה וקפריסין איים בים התיכון. תורקיה היא בתור

³⁶ הרבה מאד אמריקאים יהססו לתוכנית שני הכוכבים מהסיבה שקשורה לצרוף 6 מיליון ישראלים ו 3 מיליון פלסטינאים. אבל במקרה של תוכנית שני הכוכבים, ההישג היחיד והמיוחד יהיה ביטחון העולם. אין מדינות אחרות בעולם שמהוות במשך זמן רב איום על שלום העולם.

להיצטרף לאיחוד. למה לא לצרף את ישראל ופלסטין לאיחוד האירופאי, במקום לארה"ב?

התשובה הפשוטה היא, שהחברות באיחוד האירופאי מוצעת אך ורק למדינות באירופה. ישראל ופלסטין אינן באירופה, אלא באסיה. יכול להיות שניתן לוותר על המגבלה הנ"ל, בהתחשב בעובדה שקפריסין נמצאת רק 400 קילומטרים מישראל. מדינות שאינן בסימן שאלה לגבי שייכותן לאירופה, כגון רוסיה, נמצאות מזרחית מישראל ופלסטין. אפילו תורקיה נמצאת בחיבור בין אירופה לאסיה. בנוסף לכך, ישראל חברה במספר ארגונים אירופאים. האם האירופאים יתנו למציאות עדיפות על גיאוגרפיה, ויסכימו לקבל את ישראל ופלסטין לאיחוד האירופאי? קרוב לוודאי שלא.

האירופאים עסוקים בתהליך הספיגה של החברים החדשים שהיצטרפו לאחרונה ספיגה שהיתה ההתרחבות הגדולה ביותר של האיחוד.³⁷ אין זה הזמן המתאים לפתוח את הדלתות להתרחבות מעבר לגבולות אירופה. איך ניתן יהיה להגביל את קבלת החברים החדשים אך ורק לגבי ישראל ופלסטין, מבלי להכליל את מדינות צפון אפריקה שהיו פעם חלק מהאימפריה הרומית? בנוסף, מיקום באירופה אינו הקריטריון החשוב שמאפשר להצטרף לאיחוד האירופאי. המדינות המבקשות להצטרף חייבות להראות באופן מפורט שהן יכולות לקיים את ההתחייבויות הכלכליות והפוליטיות "שנדרשות מחברות בארגון", ולהראות שיש להן את "התשתית המנהלית ההכרחית". האמנה של האיחוד האירופאי שהתקיימה באמסטרדם, קובעת שהמדינות שרשאיות להצטרף לארגון חייבות לכבד את העקרונות עליהם האיחוד האירופאי מבוסס, והם: "חירות, דמוקרטיה, כיבוד זכויות האזרח, עקרונות החירות ושלטון החוק". חוסר היכולת לכבד עקרונות בסיסיים אלה, גרמו לכך שבקשתן של רומניה, בולגריה ותורקיה נדחו למועד אחר. זה מאד בספק, אם ישראל ופלסטין יצליחו בבקשתן להתקבל לאירגון בזמן הקרוב עקב סיבות שונות.

לכן, זה לא מציאותי לחשוב שחברות באירגון האירופאי, היא הפיתרון הנחוץ בטווח הקרוב, אשר יפתור את המשבר של המזרח הקרוב. אבל זו תהיה הקלה לאירופאים שעל אף שארה"ב תתרחב לתוך אגן הים התיכון, על ידי צירופן של ישראל ופלסטין, קפריסין שנמצאת 400 ק"מ מהחוף הישראלי עומדת להצטרף לאיחוד האירופאי. במילים אחרות, האיחוד האירופאי הקדים את ארה"ב

³⁷ האיחוד האירופאי התרחב לאחרונה מ 15 ל 25 מדינות. האיחוד התרחב פי 5 מהממדים שלו כשנוסד בשנת 1957. הוא התחיל את חייו עם 6 מדינות (בלגיה, צרפת, גרמניה, איטליה, לוקסמבורג והולנד), התרחב ל 9 ב 1973 (דנמרק, אירלנד ובריטניה), ל 10 ב 1981 (יוון), ל 12 ב 1986 (פורטוגל וספרד), ל 15 ב 1995 (אוסטריה, פינלנד ושוודיה). החברים החדשים שאושרו ב 2003 הם: קפריסין, מלטה, הונגריה, הרפובליקה של צ'כיה, פולניה, אסטוניה, לטויה, ליטואניה, סלובניה וסלובקיה.

בהתרחבותו הגאוגרפית. נוכחות האיחוד האירופאי באיזור יגדל באופן משמעותי, אחר שתורקיה תצטרף לאיחוד, דבר שיכול לקרות תוך מספר שנים מועט. אירופה בהחלט מתרחבת בקצב הרבה יותר גדול מארה"ב, גם אם ישראל ופלסטין יצטרפו לארה"ב.

האפשרויות האחרות גרועות יותר

מדינות אמריקאיות במזרח אגן הים התיכון עלולות להשאיר טעם מר בפי אירופאים מסוימים. יש משהו מוזר בשטחים האמריקאים מחוץ לחצי כדור הארץ המערבי. עם זאת, אנחנו לא חיים בעולם שהוא מתוחם בצורה מסודרת. אנחנו כולנו חייבים לאלתר כדי לפתור את הבעיות המתעוררות. כפי שזה מוסבר בפרק 2, הבעיות של המזרח הקרוב לא יפתרו באמת על ידי התוכנית שנקראת "מפת הדרכים לשתי המדינות" – שתי מדינות עצמאיות על חלקת אדמה עם שלמות שלא ניתנת לחלוקה. זה ריפוי זמני שנותן תחושה של פיתרון לבעיה, אבל למעשה מכסה פצע מוגלתי. נקודות החיכוך הנוספות יכולות להיות ירושלים, הזכות לחזור, ההתישבות הישראלית בשטחים או הפער הרציני בעושר בין שתי מדינות שנמצאות בקירבה מופרזת. כל נקודות החיכוך שצוינו לעיל, אינן אפילו מוזכרות בתוכנית של מפת הדרכים של שתי המדינות. אבל תוכנית שני הכוכבים לשלום פותרת את כל נקודות החיכוך שמוזכרות לעיל. אירופה וארה"ב יכולות להוליך שולל את הישראלים והפלסטינאים במשך דורות על ידי פתרונות שמובילים לדרך ללא מוצא. העולם ראה מספר מצבים כאלה. במקום לתת פיתרון לבעיה, אנחנו מנהלים את הבעיה, משתדלים שהבעיה לא תתפוצץ ותשפיע על מספר רב של גבולות בין-לאומיים, או תגרום להלם גדול מדי על מסכי הטלוויזיה. עם זאת, אנחנו חייבים לישראלים ולפלסטינאים יותר מזה.

כאשר אירופה התחילה לעודד אלפי יהודים להתיישב על אדמה שהיתה מיושבת על ידי פלסטינאים, היא התחילה לשאת בחלק מהאחריות למצב הקיים כיום. כאשר בעלי הברית פירקו את האימפריה העות'מנית, הם התחילו לשאת בחלק מהאחריות למה שקרה לאנשים שנפוצו לכל עבר. כאשר האירופאים והאמריקאים עשו מעט מאד לעצור את השואה, הם התחילו לשאת בחלק מהאחריות להבטיח ששואה כזו לא תקרה עוד לעולם. בהתחשב בכל הסיבות הנ"ל, האירופאים חייבים להיות בין אלה שיתמכו בצורה נמרצת בתוכנית שני הכוכבים לשלום. על אף שהתוכנית לא נבעה מהמוסדות האירופאים, התוכנית פותרת את בעיות האיזור בצורה טובה יותר מכל תוכנית אחרת. היות והאירופאים

נושאים בחלק מהאחריות ליצירת הבעיות באיזור, טוב יהיה אם הם יהיו תומכים
נלהבים לפיתרון המקיף שהתוכנית מציעה.

פרק 9, נושאים בין-לאומיים

"אם האו"ם מצפה שהוא יוכל לחלק את פלסטין ללא שימוש בכוח, לשמור על הסדר ולכפות את החלוקה, מחשבתו אינה מעשית והמאמץ יהיה לשווא." Robert Macatec, הקונסול הכללי האמריקאי בירושלים, 1947.

עד כה, שאלנו וענינו כמעט על כל שאלה הקשורה להצטרפות ישראל ופלסטין כמדינות לארה"ב. בשלב זה, כל אדם נבון חייב להיות שלם עם תוכנית שני הכוכבים לשלום. הסכמה לפעמים מלווה באי הבנה של נקודות משניות, וזה יכול לקרות גם עם תוכנית שני כוכבים לשלום. למשל "התוכנית הגיונית, אבל האם אין היא דומה לאימפריאליזם, שהוא למעשה דבר רע?" או אולי "זו תוכנית טובה, אבל האם היא לא צריכה להתקבל על ידי האו"ם?" או אפילו "אני תומך בתוכנית שני הכוכבים, אבל האם לא צריך אמנה בין-לאומית, שתוכנית כזו תצא לפועל?". המטרה של הפרק זה היא לענות על השאלות האינטלקטואליות והחוקיות המתעוררות עקב התוכנית.

"ניאו-איזמים" אינם חלים

אימפריאליזם וקולוניאליזם לא קיימים, כאשר אנשים בוחרים מרצונם החופשי להצטרף למדינה אחרת. קשה מאד לקבוע שאכן הבחירה היא מרצון חופשי. אם מה שנראה כבחירה חופשית אכן היה תמרון מצד מדינה אחרת להשיג יתרונות, אזי ניתן לקבוע שאימפריאליזם וקולוניאליזם אכן קיימים במקרה זה. השאלה שנשאלת היא, מדוע ארה"ב תתמוך בהצטרפות ישראל ופלסטין לאיחוד האמריקאי? אם הדבר נעשה במחשבה שארה"ב תוכל לשלוט בתושבי המזרח הקרוב לטובת אזרחי ארה"ב, זה ייחשב כאימפריאליזם. אבל בהחלט אין שום הוכחה שאכן זה המקרה. אם הדבר נעשה אך ורק מתוך אהבת הזולת לשיפור תנאי החיים של האוכלוסיה של המזרח התיכון, זאת בהחלט התפתחות טובה במישור הבין-לאומי. למעשה, זה מה שתועד בכל פרק של הספר הזה. לפיכך, מה שנראה כבחירה חופשית, אכן תהיה למעשה בחירה חופשית. התווית של קולוניאליזם ואימפריאליזם בהחלט לא חלה במקרה הזה. לארה"ב אין מדיניות של התרחבות על ידי סיפוח מדינות לאיחוד. ואכן, ארה"ב לא צירפה אף מדינה במשך 50 השנה האחרונות. האמריקאים לא

ישתוקקו במיוחד לקלוט את שתי המדינות, אבל הם בהחלט ירצו לעשות זאת בתמורה לשלום, יציבות ואחריות. המסחר האמריקאי לא יפיק תועלת גדולה במיוחד מההוצאה לפועל של תוכנית שני הכוכבים. הצבא לא יתחזק מזה, היתרון היחיד לארה"ב יהיה שהבעיה של משרד החוץ האמריקאי עם המזרח הקרוב תקבל פיתרון הולם. ניתן לשער שתוכנית שני הכוכבים יכולה לרסן במקצת את ההתלהבות לטרור עולמי. היתרון המועט שיש לתוכנית לגבי ארה"ב, אינו כוח מניע שמצביע על אימפריאליזם או קולוניאליזם. לעומת זאת, מה שנראה באמת הוא עם מעשי (העם האמריקאי) מוציא לפועל פיתרון מעשי (מציע מעמד של מדינה), עוזר לאנשים שנמצאים במלכודת גיאופוליטית (הישראלים והפלסטינאים) לצאת ממצב בעייתי (שני עמים, חלקת אדמה אחת). זה לא קולוניאליזם ולא אימפריאליזם.

תפקיד האו"ם

כל פעם ששומעים על תוכניות שלום במזרח הקרוב, הן קשורות להחלטה של או"ם שמתקבלת עם מספר אותו משייכים אליה. איך ניתן לממש את תוכנית שני הכוכבים לנוכח כל ההחלטות של האו"ם שנתקבלו? האם יש צורך בהחלטת או"ם חדשה? מה יקרה אם "יתרפדו את התוכנית" או יצביעו נגדה? האו"ם קיבל עשרות החלטות בנוגע לבעייה הישראלית הפלסטינאית במשך השנים. ההחלטה הראשונה היתה מספר 181, שקראה לחלוקת פלסטין לשתי מדינות, יהודית וערבית, בשנת 1947. החלטה זו קראה גם לתת לירושלים מעמד של איזור בין לאומי. מרבית החלטות אלה לא מומשו וזה כולל את החלטה מספר 181. הגבולות המעוקלים של תוכנית החלוקה בהחלטה מספר 181, אינם מהווים תוכנית מעשית למנהיגות הפלסטינאית של היום. לעומת זאת, המנהיגות הפלסטינאית של היום רואה בגבולות שביתת הנשק עם מזרח ירושלים, גבולות מקובלים של מדינה פלסטינאית. לאו"ם היו קשיים רבים להביא להתקדמות במזרח הקרוב. חתירה נגד הזרם של דעת הקהל בארה"ב וישראל בנושא ישראל הוכחה כלא מועילה. אף על פי כן, האו"ם עדיין יכול לבסס לעצמו תפקיד מכריע בתמיכתו בתוכנית שני הכוכבים, תפקיד זה יהיה תחת המטרייה של שליחות הומאנית ויאפשר לאו"ם להכליל כאחד התורמים לפיתרון צודק ומתמשך במזרח הקרוב. זמן קצר לאחר שהאו"ם אימץ את ההחלטה של החלוקה, האסיפה הכללית הגיבה למהומות שהתרחשו באיזור (פלישה של כל צבאות ארצות ערב השכנות

לתוך ישראל, מלחמה כללית, מעשי תועבה בין-עדתיים והיסטריה כללית) על ידי הצבעה על החלטה מספר 194 ב 11 בדצמבר, 1948 :

"הוחלט שפליטים שרוצים לחזור לבתיהם ורוצים לחיות בשלום עם שכניהם, יורשו לעשות זאת בהקדם האפשרי. פיצוי כספי יינתן לפליטים שלא ירצו לחזור, כדי לפצותם על הרכוש שהם עזבו ועל הנזק או על ההפסדים שנגרמו להם. לפי החוקים וההסכמים הבין-לאומיים, הממשלה האחראית חייבת לממש החלטה זו".

האו"ם יכול לתרום לתוכנית שני הכוכבים על ידי הקמת וועדה לקביעת רמת הפיצוי הכספי לפלסטינאים. התפקיד של הוועדה יהיה לקבוע את הפיצוי המתאים לפי החלטת האו"ם מספר 194. זה יעזור מאד להשקיט את האכזבה שיש לפלסטינאים כנגד הגופים העולמיים, ובו זמנית, לבטל את מרבית הרוגז על מוסדות המשפט של ישראל, ארה"ב ופלסטין. אם האו"ם יכול להקים את הוועדה הזאת בזמן, קונגרס ארה"ב יכול לקבל את החלטות הוועדה כחלק מההסכמים להצטרפות לארה"ב ואולי גם להעניק לוועדה סמכויות בלעדיות לטפל בכל התביעות שחלו לפני שנת 1950. הקונגרס של ארה"ב יכול להעניק לוועדת האו"ם סכום כסף, שהוועדה יכולה לחלק בין התובעים כפיצוי, כפי שזה נעשה במקרה של הקרן לפיצויי הנפגעים בהתקפה על שני מגדלי התאומים של מרכז המסחר העולמי.

חשוב מאד שהאו"ם יעזור לטפח את הצורך בכיבוד חוקים בין-לאומיים. זו הסיבה שהאו"ם חייב להיות זהיר בקבלת החלטות שלא ניתן לכפות את ביצוען. אף על פי כן, האו"ם יכול לנקוט בצעדים לבסס את מעמדו על ידי קבלת החלטות הבאות :

- * לתמוך בהקמת שתי מדינות שיצטרפו לארה"ב, בהתאם לרצון האוכלוסיה של שתי המדינות, ולקבוע שעל ידי זה שישראל ופלסטין יצורפו לארה"ב, הן ממלאות את כל ההחלטות שנתקבלו על ידי האו"ם בנושא הזה.
 - * להקים את הוועדה לפצות את הפלסטינאים הפליטים ולהציע שהם יקבלו את הסמכות הבלעדית בטיפול בתביעות שמקורן בהחלטת האו"ם מספר 194, וליצור קרן של לפחות ביליון דולר אמריקאים.
- האפשרות של החלטה נוספת של האו"ם מביאה בעקבותיה עתיד לא צפוי, בדומה לבקשה האמריקאית להחליט על גורל עירק ומאגר הנשק הגרעיני והביולוגי שברשותה. אולם, כפי שזה מצויין בפרק 8, הסבלנות היא המחיר לשלטון, ולסגנון יש משמעות מהותית. החלטת או"ם שתאמץ את תוכנית שני הכוכבים יכולה להתקבל אם תינתן תשומת הלב הנכונה לדיפלומטיה. החלטה כזאת יכולה לעזור לשמור על הבהירות של החוקים הבין-לאומיים ועם זאת, להשתית כבוד להחלטות האו"ם, כהוכחה לחוקים הבין-לאומיים.

למרות שההתחייבות הכספית תהיה על כתפי ארה"ב, המלצת האו"ם על ידי העברת החלטה בנושא תהיה באמת לטובת הארגון. בצורה זו החוקיות "והתארים" של שתי המדינות החדשות יהיו ברורים לחלוטין. בנוסף, במקום לטפל בבעיות המסובכות והלא נעימות של התביעות לפיצויים, שנובעים מהתקופה שלפני 1950, ניתן יהיה להפנותן לוועידה שהאו"ם ימנה לטפל בנושא. החיסכון שיושג עקב מניעת פיגור מצטבר בבתי המשפט וכעס שהצטבר עם הזמן והפוטנציאל של אחריות ארה"ב כמדינה שתספוג את ישראל, כל אלה שווים בהחלט את ביליון הדולר שארה"ב תתרום לוועדת האו"ם, אשר תטפל בתביעות הפיצויים ועל ידי כך תאפשר את פעילותה השוטפת.³⁸

על אף הכוונות הטובות ביותר, האו"ם הוא שיצר את התסבוכת במזרח הקרוב. עם קבלת החלטה אחר החלטה, האו"ם איבד את האמינות שלו תחת ערימת הניירת והוויכוחים. עתה יש אפשרות להשיג צדק ולעזור לבנות מחדש שם טוב לאו"ם. צעד ראשון הוא לקבל את תוכנית שני הכוכבים כתוכנית שמספקת את כל ההחלטות שנתקבלו במשך 50 השנה, כולל תוכנית החלוקה. צעד שני הוא לקבל את האחריות ליישב את תביעות הפיצויים של הפליטים שהפסידו רכוש ונגרם להם נזק עקב המלחמה והחלוקה. בצורה זו, האו"ם יוכל למעשה לקיים את מה שהוא רצה לעשות לפני 55 שנה ולעזור לקדם את העולם לפי החוק והמשפט.

האם תידרש אמנה?

תוכנית שני הכוכבים יכולה להתממש ללא שום אמנה חדשה. הסיבה לכך היא שכל ישות הקשורה לתוכנית, תהיה קשורה בו זמנית עם ארה"ב. מה שיגורם לכך שהתוכנית תצליח יהיה ששלושת ההסכמים הדו-צדדיים יתרחשו באותו הזמן. הבה נדון קודם בישראל ופלסטין. כל מדינה יכולה לקבל על תנאי את הזמנת הקונגרס של ארה"ב להצטרף לארה"ב. אחרי שהקונגרס יקבע שהתנאים לקבלת המדינה לאיחוד האמריקאי התממשו והקונגרס יאשרר את ההצטרפות המדינה, אז תהליך הסיפוח לארה"ב יסתיים בהצלחה. מהרגע הזה והלאה, הפוליטיקה והממשל יתנהלו לפי החוקים החדשים של החוקה של ישראל ופלסטין.

³⁸ כדאי לזכור שכאשר ארה"ב סיפחה את טקסס ושילמה הרבה מאד מיליונים למכסיקו ולטקסס בקשר לסיפוח, ארה"ב היתה בתהליך של יציאה משפל כלכלי, אחד מהגרועים ביותר בהיסטוריה שלה. שפל כלכלי זה התחיל ב 1837 ונמשך הרבה מעבר ל 1840. הערך בבניית השלום שאיפשר את הסיפוח של טקסס לארה"ב היה שווה את הכסף ששולם עבורו, אפילו בהתחשב במצב הכלכלי הקשה ביותר שארה"ב היתה בו אי פעם.

לגבי האו"ם, הקונגרס יכול לאשר את ההסכם הדו-צדדי לממן את פעילות בית הדין, שיקבע את רמת הפיצויים לפליטים הפלסטינאים. זה יהיה תלוי באסיפה הכללית של האו"ם להבטיח שההחלטה המתאימה תתקבל על ידי מועצת הבטחון. לאחר שהחלטה זאת תתקבל, היא תטיל אחריות בלעדית לפצות את הפליטים על הוועדה של האו"ם אשר תמומן על ידי ארה"ב ולפי הכללים המחייבים את האמנה הבין-לאומית. הנציגות הפלסטינאית יכולה להביע את רצונה לקבל את זכות ההצבעה באו"ם בשם העם הפלסטינאי במידה ואין לו זכות הצבעה בזמן הנוכחי. אין צורך באמנה בין-לאומית נוספת, המספר הרב של המשתתפים בתהליך נותן לכך גיבוי בין-לאומי והחלטת על.

פרק 10, צעדים מעשיים ועיתוי

"תתחיל לארוג ואלוהים יספק את החוטים לאריגה". פתגם גרמני.

זה הפרק האחרון שבו ניתן למצא צעדים מעשיים ורצף סדרתי באופן מעשי לביצוע תוכנית שני הכוכבים לשלום. מספר דוגמאות ומסמכים היסטוריים מצורפים כנספחים. אין להניח שהדרך המדויקת שבה ישראל ופלסטין יסופחו לארה"ב, ידועה לפרטי פרטים. אבל ניתן לתאר בקווים כלליים מה שאפשר לעשות, כדי שהתוכנית תצליח, והקורא מוזמן לאמץ לוח זמנים לביצועה.

ארגונים של הציבור הרחב

תוכנית שני הכוכבים לשלום היא תנועה חברתית. כל תנועה חברתית כזאת מתחילה עם אנשים. לכן, שום דבר לא יכול להתחיל אלא אם אנשים כמו הקורא יעזרו לארגן קבוצות שיחנכו אחרים לגבי תוכנית שני הכוכבים לשלום. האמרה "חשוב בצורה כללית ופעל בצורה מקומית" מתאימה בדיוק למקרה שלנו. רק מעט מאד אנשים נחוצים כדי ליצור קשר עם 300 מיליון אמריקאים, ישראלים ופלסטינאים בזמן קצר כל כך. הסיפור על המצאת משחק השחמט מדגים איך זה ניתן להיעשות.

מלך סין היה כל כך מרוצה ממשחק השחמט שהבטיח לממציא המשחק שהוא יוכל לקבל בתמורה מה שהוא רצה. הממציא ביקש לקבל גרגיר אורז עבור המשבצת הראשונה בלוח השחמט, ולהכפיל את מספר גרגירי האורז כל יום. הוא ביקש שזה ייעשה עבור כל יום בהתאם למספר המשבצות על לוח המשחק (64 משבצות). המלך התחיל לצחוק לשמע בקשת הממציא העניו והורה לקיים את בקשתו. לאחר 8 ימים מספר הגרגירים הגיע ל 255^{39} וכל עיר הבירה צחקה לממציא. לאחר 16 יום מספר הגרגירים הגיע ל 64000^{40} והממציא לא יכול היה לספור את הגרגירים שהגיעו ל 2 קילוגרם. כל סין צחקה בהיסטריה למי שיכול היה לבקש מה שהוא רצה, ובמקום זה הוא קבל 2 ק"ג של אורז. לאחר השורה השלישית של לוח השחמט (24 יום) עמדה לרשות הממציא כמות מכובדת של

³⁹ $1 + 2 + 4 + 8 + 16 + 32 + 64 + 128 = 255$

⁴⁰ $250 + 500 + 1000 + 2000 + 4000 + 8000 + 16000 + 32000 = 64000$

500 קילוגרם של אורז – חצי טון מטרי.⁴¹ עתה עמדה לרשות הממציא כמות של אורז שרק היתה לנסיכים העשירים ביותר בסין. האנשים התחילו להעריך את החוכמה בבקשתו של הממציא. ואכן לאחר 24 יום עמדו לרשות הממציא 15 מיליון גרגירי אורז.

אם אנחנו מתארים לעצמנו, שכל גרגיר אורז הוא אדם שהשתכנע ממטרות תוכנית שני הכוכבים לשלום, אז בוודאי שיצטבר מספר מכריע של אנשים איתם נוצר מגע לאחר 24 יום, אם שומרים על היחס של אחד:לשנים:לארבע:לשמונה להכפיל את המאמץ לשכנע בחשיבות התוכנית. למעשה, אם נוסיף עוד 4 ימים נוספים עם אותה רמה של מאמץ, 28 ימים סך הכל, מספר האנשים שישמעו על התוכנית יעבור את מספר האוכלוסיה של ארה"ב, ישראל ופלסטין במשולב.⁴²

ולסיום הסיפור, לאחר תום 4 שורות של לוח השחמט, יעמודו לרשות הממציא 125 טון של אורז. זה עושה אותו לאדם בעל הכמות האורז הרבה ביותר בממלכה (זה אומר שיש לו גרעין אורז לכל 2 אנשים שחיים על פני כדור הארץ). המלך חייב היה להוציא הרבה מאוד זהב כדי לרכוש את כמות האורז הנחוצה לתת לממציא. בסיום השורה הראשונה בחצי השני של הלוח (40 יום) המלך יפשוט את הרגל ולא יוכל לעמוד בהתחייבות הכספית לממציא. בסיום השורה הבאה (48 יום) הממציא יהיה רשאי לעושר שעובר בגודלו את העושר המצטבר הכולל על פני כדור הארץ. ברור אם כן, שאם אדם אחד מדבר עם שני אנשים וכל אחד משני אלה מדברים עם שני אנשים נוספים, זה לוקח מעט מאד זמן לדבר עם כל אדם שיש צורך לדבר איתו.

באופן מעשי, השיטות האלה של יצירת קשר-שרשרת לא יעילות, היות ואנשים מאבדים את הדחף או את פוטנציאל האנשים שניתן ליצור קשר איתם. במקרה שלנו, ניתן רק לדבר עם האוכלוסיה של ישראל, פלסטין וארה"ב, ואולי גם עם המנהיגות הערבית והאירופאית. אם אנחנו נותנים לעצמנו שבוע במקום יום, אזי במשך 28 שבועות, שהם בערך כחצי שנה, כל אדם ישמע על התוכנית ממקור ראשון (בנוסף לשידורים באמצעי התקשורת) ועל חשיבותה. הרבה מאד רעיונות מעוותים של פוליטיקאים במערכת הבחירות מתפשטים במהירות רבה יותר מהעובדה שמחשב של IBM גבר על אלוף העולם בתחרות שחמט. תפקיד ארגוני הציבור הרחב הוא: ללכת מדלת לדלת, ממשרד למשרד ומשולחן לשולחן, ולהלהיב את האנשים עד כדי כך שהם יוכלו להלהיב אנשים אחרים. התפקיד של הארגונים הציבוריים הוא לשכנע אדם אחד שילך וישכנע

⁴¹ $2 + 4 + 8 + 16 + 32 + 64 + 128 + 256 = 512$

⁴² $15 + 30 + 60 + 120 + 240 = 465$ מיליון איש או גרעינים

שני אנשים, ובהמשך כל אחד מהם ישכנע שני אנשים נוספים. אם גם לא יהיה ניתן לכסות את כל האוכלוסיה הנדרשת, מאמץ ברמה כזו ידחוף את הפוליטיקאים בכיוון הנכון.

כדאי להתחיל בארגון מטריה, כך שאנשים ירגישו רגשי שייכות. ארגונים אלה יכולים לעזור לאנשים להמשיך במאמצים שלהם לשכנע אנשים אחרים. הם גם יכולים לשמש כאמצעי לחלק חומרי הסברה ולשמש כמקור שכנוע לאנשים שמעצבים את דעת הקהל. ארגוני מטריה אלה יכולים להקרא: שני כוכבים של ישראל, שני כוכבים של פלסטין, שני כוכבים של ארה"ב. בתוך ארגונים גדולים אלה ניתן לבנות תת-ארגונים מקומיים, כגון שני כוכבים של גליל העליון או שני כוכבים של רמאלה או שני כוכבים של נברסקה. יצירת קשר-שרשרת דרך הטלפון, דרך קבוצות באינטרנט או דרך פגישות איזוריות יכולה להוסיף ללהט המאמץ הארגוני וההתרגשות החד פעמית בחיים למאמץ ההיסטורי הזה. אחר שהארגונים לטובת שני הכוכבים יהיו פעילים, הם ידאגו לכך שאנשים ילכו להצביע, שיווצר קשר עם הנציגים הנבחרים ושתובע דעתם בכל הדרכים האפשריות. כל עץ צומח מהשורשים. זו גם הדרך שבה עץ השלום צריך לצמוח. הוא צריך לצמוח מהארגונים הציבוריים והוא יצמח ויפרח, כאשר ישראל ופלסטין יסופחו לארה"ב.

דיונים לאומיים

לאחר שהארגונים הציבוריים לתוכנית שני הכוכבים לשלום יתארגנו, הנושא יתחיל להיות נושא חם לדיונים לאומיים. לדוגמה, חברים בארגונים אלו ישתתפו בתוכניות רדיו על ידי זה שיצלצלו ויביעו את דעתם, ישתתפו בהפגנות ציבוריות ויכתבו מאמרים בעיתונות. תוכניות חדשות בטלוויזיה יועלו, יסבירו ויעריכו את תוכנית שני הכוכבים. מועמדים למשרות ציבוריות יישאלו לדעתם ואיפה הם עומדים בשאלת תוכנית שני הכוכבים. אנשי דת מהעולם המוסלמי, נוצרי ויהודי ינהלו דיונים ביום הקדוש שלהם על ההשלכות הדתיות ועל רעיונות חדשים בקשר לתוכנית.

במשך כל הזמן הזה, הארגונים הציבוריים ימשיכו בקשר האישי של אדם לאדם, בהחלפת רעיונות עד שמליוני אנשים באמריקה, אירופה והמזרח הקרוב יהיו מודעים לתוכנית שני הכוכבים לשלום. עם הזמן, כאשר עיתונאים ועורכים ייחשפו לתוכנית, מאמרים בנושא יתחילו להופיע בעיתונות. עם הרחבת הדיונים הלאומיים בנושא תוכנית שני הכוכבים, מאמרים ראשיים בנושא יופיעו בעיתונות

הראשית כמו ה The Economist, Time, Newsweek ועיתונים ראשיים בעולם הערבי והישראלי.

הדיון הלאומי בנושא תוכנית שני הכוכבים יגלוש לכיתות באוניברסיטאות, למוסדות למאגרי חשיבה, מוסדות לתכנון צבאי, מוסדות לחשיבה מתקדמת בעסקים, בחוגים דיפלומטיים, בדוחות ממשלתיים ובסופו של דבר, מאחורי דלתות סגורות שבהם דנים בעניינים פוליטיים אסטרטגיים. התוצאה שיכולה לנבוע היא, שאם האדם השני רוצה לרקוד, אז גם אנחנו רוצים לרקוד. המצב יתבהר בקרוב, כאשר כל אחת מהמנהיגיות של ארה"ב, אירופה, ישראל ופלסטין יחליט לשתף פעולה, זי אחר זי, פחות או יותר. כל מדינה תוכל להחליט על תוכנית מזהירה ויעילה לפתור את בעיות המזרח הקרוב והשלום באיזור. גם יתברר שתוכנית שני הכוכבים הינה זכייה בכל מקרה לכל, הרבה יותר מכל הצעה שקדמה לה. כל אחד ישתף פעולה, אם ארה"ב תראה את המנהיגות הנדרשת.

נשיא ארה"ב ישמע את השדר מהארגונים הציבוריים, מהתקשורת, מהנציגות המיעצת וחברים מהימנים. ההסכמה הכללית תצמח במקביל להתעצמות הארגונים הציבוריים על ידי גדילה במספר המתנדבים. ניתן לצפות שנשיא ארה"ב יתחיל לדחוף את התוכנית, בזמן שהוא בשנה הראשונה, לאחר סיבוב ראשון של שיחות פרטיות בין המנהיגות הערבית, האירופאית והישראלית. שכנראה ההשערות בעתונות יהיו מרוכזות וכה יסודיות, וההדלפות של המידע יהיו מטרידות מאד. הקונגרס ידרוש מהזרוע המבצעת לקבל ולפרסם עמדה בנושא. המנהיגות הדתית תבקש שהבית הלבן יתמוך בתוכנית. זה יהיה בלי שום ספק, הנושא שיכנס לספרי ההסטוריה בנושא שייזכר כחשוב ביותר. זמן מתאים לנשיא ארה"ב להכריז את תמיכתו בתוכנית, יהיה בנאומו השנתי על מצב האומה. כל מה שהוא צריך לעשות, זה לבקש מהקונגרס להזמין את ישראל, פלסטין והאו"ם להצטרף לתוכנית שני הכוכבים לשלום.

הזמנת הקונגרס

קרוב לוודאי, שכאשר הנשיא יבקש את הקונגרס, הקונגרס ימנה וועדה מתאימה שתנסח החלטה מתאימה, אשר תזמין את ישראל ופלסטין להצטרף לארה"ב. תהליך כזה יכול להתבצע תוך 2-4 שבועות. ההחלטה צריכה לציין באופן ברור את כל התנאים הנדרשים מישראל ופלסטין לצרפן לארה"ב. זה צריך להיות ברור לחלוטין לישראל ולפלסטין שאם "הם ימלאו את ההנחיות, אז הן בוודאי יגיעו לבית הנכון".

באופן מפתיע, הקונגרס חייב לבקש מעט מאד דרישות. רשימה מקיפה של הדרישות תכלול :

* ישראל ופלסטין יצטרכו להגיש טיוטת הצעה לחוקה, שתהיה מתאימה ברוחה לחוקת ארה"ב.

* הסכמה לגבולות שלפני מלחמת ששת הימים, כגבולות עבור המדינות שיצטרפו לארה"ב. האיזור שנשלט על ידי ירדן, האיזור המפורז ורצועת עזה יהיו את המדינה הפלסטינאית. והאיזורים שנשלטו על ידי סוריה לפני מלחמת ששת הימים (1967) כגון רמת הגולן, יישארו בשליטת ישראל.

* הסכמת שתי המדינות בשם אזרחיהם שכל ענייני הפיזויים לפליטים מפני 1950, יטופלו בלעדית על ידי וועדת האו"ם שתמומן על ידי ארה"ב.

קיימים רק מספר מועט של נושאי מפתח שהקונגרס חייב להכליל בהחלטה להראות בברור את כוונתם לממש את תוכנית שני הכוכבים בשלמותה. תנאים אלו הם :

* להבטיח שכל אדם (1) שחי בתחום שהוא כיום ישראל או פלסטין או (2) חי במדינה שבה אין הוא אזרח, אבל הוא צאצא של אדם שנולד באיזור לאחר 1918, יקבל אזרחות ארה"ב, ברגע שישראל ופלסטין יצטרפו כמדינות חברות בארה"ב.

* הבטחה שעד 70,000 איש יקבלו את הויזה של "הרשות לחזור". ויזה זו תוענק לכל אדם שיספק סיבות משכנעות ביותר (כמו זיקה תרבותית) לרצונו לחיות בישראל או בפלסטין. הויזה יכולה להשתנות לאזרחות מלאה, לאחר שהאדם יוכיח שהוא חי כדין בישראל או בפלסטין ואין סיבה למנוע ממנו אזרחות.

* הבטחה שארה"ב תספק ביליון דולר לממן את פעילות וועדת האו"ם שתטפל בפיזויים לפליטים, בתנאי שהוועדה תאמץ כללים שיאפשרו לפצות את הפליטים בצורה הוגנת. ישראל ופלסטין חייבות להסכים שהוועדה תהיה אחראית באופן בלעדי לפצות את הפליטים על כל התביעות לפני 1950, כמו כן, הוועדה חייבת לדאוג שהכסף יספיק לכסות את כל התביעות החוקיות.

יכול להיות שהקונגרס ידרוש תביעות נוספות שייכללו בהחלטה כמו למשל, להדגיש את הדרישה הברורה שתהיה תנועה חופשית בין ישראל ופלסטין (כולל ירושלים), או הצורך שהמדינות יכבדו את הבעלות על הרכוש הפרטי לפי הרישומים הרישמיים לפי התאריך הקובע (למשל 31 בדצמבר 1999). אולם למעשה, כל תוספת כבר כלולה בסעיף ההזמנה הנ"ל. למשל, כמעט כל שאלה

שתתעורר יכולה להפתר על בסיס תקדימים חוקיים שהתפתחו במשך מאתיים השנים שבהן ארה"ב יישרה סיכסוכים שנבעו מצירוף עשרות מדינות לארה"ב. שיקול חשוב הוא שהקונגרס יקבע תאריך יעד. הזמנה, בדרך כלל, מכילה תאריך אחרון שבו יש לענות. אין זה לטובת אף אחד להשאיר את התאריך האחרון פתוח, היות וזה גורם לכך שהמשבר במזרח הקרוב נשאר לוהט. החיים של הפלסטינאים נמצאים בהמתנה זמן ארוך מדי, והישראלים עייפים מלהיות כוח עוין. טופס טוב מכיל תאריך שמשאיר זמן סביר לשקול את ההזמנה ולענות עליה. על אף שיש הרבה מאוד דברים שהישראלים והפלסטינאים צריכים לעשות או להרהר בהם המתנה של זמן רב יותר ממה שצריך, לא בהכרח תביא לתוצאות טובות יותר מאשר אם יינתן זמן שהוא בדיוק מספיק. דג שהוא מבושל יותר מדי לא מתחרה עם פילה דג שמבושל בדיוק. בהתחשב במה שאדם מסוגל לבצע במשך שנה, והעובדה ששנה הינה תקופת זמן די מקובלת, מומלץ לאפשר לכל הצדדים הנוגעים בנושא, לענות על ההצעה תוך שנה. במדינה שמלחמה נמשכת 6 ימים, אנשים יכולים לעשות שלום תוך שנה. עכשיו, כשיש פיתרון עקבי וצודק, אלה שרוצים בשלום צודק יוכלו לקבל אותו.

טיוטת החוקה עבור המדינות הישראלית והפלסטינאית

הצעת הקונגרס להצטרפות ישראל ופלסטין תשלח את הארגונים הציבוריים של השדולה עבור תוכנית שני הכוכבים לשלום, למהלך גבוה. אולם העבודה הקשה תצטרך מומחים למשפט ומקום שקט לעבוד בו, כמו למשל ספרייה גדושה בספרי משפט. זה יהיה קשה מאוד למזג מסורות שונות בתחום המשפט. יש מספר סיבות לטובת הצורך לסיים את כתיבת טיוטת החוקה בזמן סביר.

* ישראלים ופלסטינאים כבר עשו די הרבה עבודה בכיוון כתיבת חוקה לאומית.

* יש הרבה מהמשותף בין כל החוקות המודרניות, היות והן מבוססות על חוקים הומאניים מקובלים כלל-עולמיים, כגון הצורך להביא נאשם לפני שופט תוך זמן מסויים (הגינות) ושוויון לפני החוק (אין להפלות לרעה).

* יש 50 דוגמאות מבוססות על החוקות של 50 המדינות של ארה"ב.
* יש הרבה מאוד מומחי חוק בישראל ובפלסטין, כמו כן פרופסורים אמריקאים לחוק ומשפט שיחשיבו זאת לכבוד לעזור בכתיבת החוקה.

* אגודת עורכי הדין הבין-לאומית ואגודת עורכי הדין האמריקנית
בוודאי יהיו רחבות לב בהצעת עצות והכוונה.

העזרה הגדולה ביותר בעולם לא תצליח לעדן בקלות מדינה יהודית הנשלטת על ידי מנהיגות חילונית, להיות מדינה חילונית רשמית שנשלטת על ידי יהודים נבחרים העם. גם לא יהיה פשוט להפוך מדינה כמו פלסטין שנשלטת כיום על ידי תנועת חירות, למדינה עם מדיניות מתקדמת, אבל שמעבירה את העניינים המוסלמיים לארגונים לא ממשלתיים תוך שמירה על חילוניות צודקת בכל הקשור לענייני ממשל. עם זאת, יש סיבה להיות בטוח בהצלחה: זה בדיוק המצב שבו היתה ארה"ב לפני 200 שנה.

אמריקה התחילה את חייה החוקתיים כמדינת מפלט לנוצרים שסבלו מרדיפות באירופה, עקב אמונות דתיות שלא היו מקובלות. החיים בתחילת הצעדים של אמריקה היו מושפעים מהנצרות וזה לא מפתיע. עד היום, ארה"ב היא אומה עם יראה לאלוהים ועם מעט סובלנות לכופרים באלוהים בפומבי. עם השנים, ארה"ב הצליחה לנווט את החוקה כך ש"הפרדת דת ומדינה" יצרו מערכת סבירה וצפויה של חוקי יסוד. תחת חוקים אלה, הנוצרים, היהודים והמוסלמים שגשגו בארה"ב. לכן, אם הדת יכולה לשגשג במדינה שדאגה שהדת תהיה מופרדת מהשלטון באוסף של מושבות שבתחילת דרכן הוצהרו כנוצריות, אז היא יכולה גם כן לשגשג בישראל ופלסטין. כותבי החוקה הישראלים והפלסטינאים לא חייבים להתאמץ במיוחד ויכולים פשוט להעתיק בטיטת החוקה שלהן את התוספות בחוקה האמריקאית שמבטיחות את חופש הדת.

דברים מפורטים לעתים קרובות מבהירים את המופשט. האם חוקת המדינה חייבת להפריד בין דת ומדינה? התשובה היא לא, היות והחוקה הפדראלית של ארה"ב כבר מבטיחה זאת והיא מיושמת בכל המדינות. האם החוקה של המדינה החדשה יכולה לתת תפקיד מיוחד ליהדות או לאיסלם? התשובה היא לא, היות וזה יגרום לכך שמשאבים ממשלתיים של מדינה חילונית ישמשו לתמיכה בדת מסוימת. באמת, הבשורות של אלוהים הן חזקות דיין בזכות עצמן ואינן צריכות את עזרת הפקידות של ממשלת בני אדם! האם המדינה רשאית לקבוע באופן חוקתי שיום שישי או שבת יהיה יום החופש הלאומי במדינה? כן, היות וזה עניין של נוחיות עירונית במדינה עם רוב אוכלוסייה מוסלמית או יהודית בהתאם. האם המדינה רשאית באופן חוקתי לשלוח תלמידים לבתי ספר לפי בחירתם? כן, כמובן. האם בתי ספר אלה ימוננו על ידי משלם המסים? כן, כל עוד שהמימון נעשה ללא העדפה דתית כל שהיא.

לישראלים ולפלסטינאים כותבי החוקה יהיו מספיק הזדמנויות להחליף רעיונות עם חברי הוועדות של הקונגרס שיהיו מעוניינים בכך. ובאמת, ניתן לצפות שתהיה תנועה ערה בין ירושלים וושינגטון. יש לצפות שהקשר האישי בין כותבי

החוקה יאפשר ליבון כל הבעיות החוקתיות לטובת כל המשתתפים וזאת במשך פחות משנה.

תמיכה ציבורית, ויסות והסכמה

הקונגרס יקבל מסרים מישראל, פלסטין והאו"ם לפי לוח הזמנים בסיום שנה משליחת ההזמנה. ישראל ופלסטין יצרפו את טיוטת החוקה וההוכחה עבור התמיכה הציבורית לתוכנית כגון בחירות כלליות, בחירות של הוועדה המרכזית של הממשל או משאל דעת קהל. ההגיון שעומד מאחורי לוח זמנים של שנה, מחוזק על ידי הסיבה שהחוקה של ארה"ב נכתבה ונחתמה תוך 4 חודשים בזמן שלא היו אמצעי תקשורת (קייץ של 1787) ועם מעט תקדימים (או סידורים נוחים). זה לא צריך לקחת יותר זמן לישראלים והפלסטינאים לכתוב את החוקה שלהם. אפילו הכנת הבחירות הכלליות בישראל לא אורכת יותר מחודשיים, לכן זמן זה יתאים לקיים משאל דעת קהל. בין כתיבת החוקה לבין קיום משאל דעת קהל, יתקיימו דיונים מקיפים בבתי המחוקקים הלאומיים. באופן אידיאלי, התהליך צריך להגיע לשיאו תוך מספר חודשים, בהצעה לכנסת ולוועדה הפלסטינאית לטובת ההצטרפות לארה"ב תחת חוקה מדינית מוצעת. ההצבעה גם תכלול קיום משאל דעת קהל לאומי, כדי להבטיח תמיכה ציבורית לתוכנית. ההקצבה של 2-4 חודשים לכתובת החוקה, 2-4 חודשים עבור פעילות בבתי המחוקקים, 2-4 חודשים עבור קיום משאל דעת קהל תאפשר לישראל ופלסטין לקבל החלטה חיובית תוך שנה מהיום שההזמנה נשלחה.⁴³

חשוב לציין שבמשך השנה, הארגונים הציבוריים יהיו פעילים מאד. ארגונים אלה ידאגו שכל הנושאים הקשורים לתוכנית, יעברו דיון יסודי במקביל לפעילות המוסדות הממשלתיים. הארגונים הציבוריים יכולים לשלוח עותקים של דוגמאות של טיוטות של החוקות לעיון המומחים. הם יקימו מגע עם כל קבוצה וארגון כדי לשכנע אותם, ולוודא את תמיכתם בתוכנית לפני הדיון בבתי המחוקקים. המתדנבים הרבים יכינו את האנשים למשאל העם על ידי מגע של אחד: לשנים: לארבע: לשמונה, אדם לאדם, במאמץ לשכנע ולחנך. זה יהיה בהמשך למאמץ הבין-לאומי של השנה קודם לכן שהניע את הקונגרס לשלוח את ההזמנה להצטרפות של ישראל ופלסטין.

⁴³ בתקופת הסוס והכרכרה, זה לקח פחות מ 6 חודשים עבור תושבי טקסס להצביע לקבל את ההזמנה של קונגרס לאפשר לארה"ב לסחור ברפובליקה החופשית של טקסס. כל התהליך, מהרגע שקונגרס ארה"ב שלח את ההזמנה להיצטרפות עד סיומה עם קיום כל התנאים, לקח פחות משנה (מרס 1, 1845 עד דצמבר 29, 1845).

דיפלומטים יצטרכו גם כן להיות פעילים במשך השנה של ההזמנה. זה יכול לקחת לאו"ם יום עד שנה כדי להעביר את ההחלטה. זו לא תהיה החלטה ככל החלטה. החלטה זו תהיה מותנית ותבוא במקום 50 שנה של החלטות שנושאן שלום בין ישראל ופלסטין. הקמת הוועדה לפצות את הפליטים מלפני 1950, לא תהיה בדיוק במתכונת של הוועדה שפיצתה את נפגעי שני מגדלי התאומים. אף על פי כן, אם היתה אי פעם לאו"ם מטרה נעלה יותר לטפל בה, זאת המטרה. אין ספק שהחלטה מקיפה יכולה להתקבל תוך שנה בעזרת תמיכה דיפלומטית ממדינות ערב ואירופה ובנוסף למנהיגות האמריקאית. אם הנציגות הישראלית והפלסטינאית יציינו בפרוש שזה מה שהן רוצות, אז הנציגים של ארצות ערב, אירופה ואמריקה ירגישו מחוייבות ללכת עם ההחלטה.

זה יכול בהחלט לקרות שכאשר טיוטת החוקה תגיע לקונגרס, או החלטת האו"ם תגיע, יוצו נקודות נוספות שלא קיבלו מספיק תשומת לב בהזמנה הראשונית של הקונגרס. זאת לא תהיה בפעם הראשונה שאורח מקבל הזמנה לארוחת ערב עם בחירה מראש של התפריט או אורח יקבל את ההזמנה, בתנאי שהוא יוכל להביא אורח איתו, או אורח יסכים לבוא עם בגדים לא מתאימים. במקרה כזה, מה אמור הקונגרס לעשות? איך תתיחס תוכנית שני הכוכבים לבעיות אלה של הרגע האחרון?

הקונגרס חייב להיות גמיש במסגרת העקרונות הבסיסיים של תוכנית שני הכוכבים, ביכולתו להוסיף לטיטת החוקה תכנים חדשים על מנת להתאימה למקרים מיוחדים. למשל, יכול להיות שיהיה צורך להתאים את מספר הוויזות לאנשים שיהיו "רשאים לחזור" בתנאים מיוחדים.⁴⁴ יכול להיות שיהיה צורך להכניס שינויים קטנים בגבולות שלפני 1967. יש צורך לטפל בדברים אלה בזהירות רבה מאד, היות ודברים אלה יכולים להביא לוויכוחים ללא סוף על הגבולות, על אף שהדברים האלה אינם שייכים עכשיו לעניין, כששתי המדינות שייכות לאותו איחוד.

יכול להיות שיהיה כדאי שהקונגרס יציע הצעה שתעזור לפתור בעיות לאחר שהאיחוד יתחיל. למשל, כשקליפורניה הצטרפה לארה"ב הקונגרס הסכים⁴⁵ לקבל על עצמו את האחריות על תביעות אזרחים כנגד הממשל הקודם -

⁴⁴ בהחלט יכול להיות שהשאלה היא תאורטית, הישראלים והפלסטינאים רוצים שתהיה באפשרותם להעניק אזרחות לאחים שרוצים לחיות בארצם, אבל האמת היא שההגירה לארצם הינה מיזערית. כמובן זה יכול להשתנות עם קבלת אזרחות ארה"ב. נקודת ההתייחסות היא שכאשר טקסס היצטרפה לארה"ב ב 1845 היא הגדילה את האוכלוסיה ב 1% וזה מתבטא ל 3 מיליון אנשים במספרים של היום. מדינות שהצטרפו מיד לאחר מכן, למשל קליפורניה (1850) וניו מכסיקו תרמו בערך את אותה כמות של אוכלוסיה.

⁴⁵ לפי אמנת גאודהלופה הידלגו (Guadalupe Hidalgo) בשנת 1850 שסימה את המילחמה בין מכסיקו וארה"ב. מעניין לציין את סירבו של הנרי דויד טורו (Henry David Thoreau) לשלם מס שהיה אמור לממן את המילחמה. עקב סירובו לשלם, דויד נאסר ובילה לילה בבית סוהר שבו הוא ניסח את המאמר "חוסר ציות אזרחי" (Civil Disobedience) בשנת

מכסיקו, ולהעניק אזרחות לכל מקסקני שחי באותו זמן במדינה. על אותו בסיס, הקונגרס יכול לקבוע שהוא מקבל אחריות על כל התביעות נגד ישראל ופלסטין שמקורן בשנים שלפני 1950 על ידי האזרחים החדשים של ארה"ב.

תקופת ביצוע תוך שנתיים

שנתיים הן זמן מספיק לביצוע תוכנית שני הכוכבים. המודעות לתוכנית שני הכוכבים תהיה די רחבה תוך 6 חודשים מהקמת הארגון הציבורי הראשון. הרבה אנשים ישמעו על התוכנית מחברים ומשכנים. כמעט כל אחד ישמע על התוכנית מאמצעי התקשורת. לאחר 6 חודשים, תהיה מספיק מודעות לתוכנית שני הכוכבים, כך שניתן יהיה להציג אותה לפני גופים דתיים, ממשלתיים, מסחריים ובין-לאומיים. 6 חודשים נוספים והתוכנית יכולה לקבל הסכמה חיובית מישראל, פלסטין, ארה"ב כמו כן מהעולם הערבי והאיחוד האירופאי. ההסכמה החיובית תהיה שהתוכנית ניתנת לביצוע, הוגנת והדרך הטובה יותר לפתור את הבעיה. מהרגע הזה והלאה, זה עניין של מציאת הזמן המתאים עבור הנשיא של ארה"ב לבקש מהקונגרס לשלוח את ההזמנות להצטרפות לישראל ופלסטין. מכאן והלאה, יש לתוכנית שנה להתברר ולהתבצע.

לקונגרס לא יהיה צורך ביותר מאשר חודש לקבל ולהכין טיוטה עבור ההחלטה. כמו שמצויין לעיל, הישראלים, הפלסטינאים והאו"ם יכולים למלא אחר כל ההתחייבויות של התוכנית תוך שנה. עבור הישראלים והפלסטינאים, השנה תנוצל לניסוח חוקה למדינה, דיונים מדיניים וציבוריים לליבון הבעיות שעומדות בדרך לביצוע התוכנית וביצוע מישאל-עם לאומי. אם כן, תוך שנתיים, המזרח התיכון יכול לראות שלום הוגן ומכובד לכל. כיצד לא נפסיק כל דבר שאנחנו עושים ולא נתמוך בביצוע התוכנית?

בספר קצר זה ניתן לראות שכל דבר שהיה ללא תקווה, הופך להיות משהו עם סיכוי להצליח. דבר שהיה מוטעה הופך להיות נכון, הפליטים חוזרים, הביטחון מובטח, והצמיחה הכלכלית מובטחת. מה שצריך זה הצטרפות ישראל ופלסטין לארה"ב. התמיכה הציבורית נחוצה במקרה הזה והיא מספיקה להוות בסיס לכך שתוכנית זו תתבצע. במקום שכוח הרצון קיים, תצמח מציאות. במשך עשרת הפרקים, הבעיה הישראלית-פלסטינאית נותחה מכל היבט אפשרי, שום בעיה לא נדחפה הצידה. אף ארון לא גדול מדי, אפילו לא העתיד

1849. מאמר זה היווה את הנוסח לתנועה נגד אלימות ששימש את מרטין לותר קינג (Martin Luther King Jr.) ומהתמה גנדי (Mahatma Gandhi).

עצמו, להכיל את בעית ירושלים, או התגרות דוגמת בנטוסטן (Bantustan, דרום אפריקה), או בעית מליונים של פליטים וזכרונות מצטברים של פיגועים ללא פיצוי. בעשרת הפרקים תיארנו את הפיתרון היחיד שהוא באמת נמרץ, היחיד שאין בו בעיות חסרות-פתרון שצצות ללא הרף. הצטרפות ישראל ופלסטין לארה"ב פותרת את כל הבעיות ללא מוצא, את כל המחסומים והדרכים שאינם מסומנים בתוכנית מפת הדרכים (road map) הישנה לשלום. התוכנית מספקת צדק אמיתי לאלה שנגרם להם עוול, הזדמנויות אמיתיות למובטלים ושלוש אמיתי לאלה שסיכנו את חייהם. האם לא טוב יותר, לפתור את הבעיות הכרוניות, מאשר לגרום לבעיות כרוניות?

תוכנית שני הכוכבים פותרת את הבעיות הכרוניות של האיזור כפי שבית שהוא בנוי היטב פותר את הצורך בבית לתמיד. כל פיתרון אחר הוא כמו בית של קלפים. בית שעשוי מקלפים לאורך זמן נמצא בסכנת התמוטטות מתמדת. לפיכך, תוכנית שני הכוכבים נבדקה כנגד כל בקורת אפשרית בפרקים 3-9. היא עוזרת לכל הדתות בכך שהיא מספקת בטחון, חברות וחופש דתי במקומות הקדושים. זה מאפשר לאמריקאים, ארופאים וערבים להיהנות משלום במזרח הקרוב. זה גם מאפשר להלחם בטרור, מבלי להסיח את הדעת מהבעיות במזרח הקרוב. זה פיתרון שישרוד מבחינה פוליטית, ניתן לבצוע ולא יקר במיוחד מבחינה כלכלית, וניתן להוצאה לפועל.

לאו"ם יש הזדמנות מיוחדת בביצוע תוכנית שני הכוכבים, הזדמנות שמאפשרת לסיים עשרות שנים של חיפוש לשלום. בכך שהאו"ם מקבל על עצמו את התפקיד של טיפול בכל התביעות לפיצויים שנובעות מההחלטה הראשונית שלו במזרח התיכון, הוא מפגין אחריות. אפילו חשוב יותר, על ידי כך שהאו"ם יקבל את תוכנית שני הכוכבים כתוכנית אשר עונה על עשרות ההחלטות בנושא המזרח הקרוב, האו"ם יעזור להרגיש הערכה מחודשת כלפי חוקים הבין-לאומיים. כל דבר ששווה משהו מתחיל באנשים. במאה ה-21, ארגונים ציבוריים הם הקול האמיתי של העם. לכן כל אדם זקן וצעיר חייב לבדוק את חייו. מה אני תרמתי להיסטוריה והחשיבות של מעשי? איך אני עזרתי לשנות את העולם לעשותו טוב יותר? זה איך ומה. קח כרזה של התוכנית של שני הכוכבים לשלום. תישא את הכרזה גבוהה וקח אותה לאן שתלך. הפוך את התנועה החברתית הזו לתנועה החברתית שלך. הפוך את השלום הצודק הזה לשלום הצודק שלך. עשה מטרה זו את המטרה שלך.

דע לך, כשחייך יתנהלו לפי מהלכם, התרומה שלך לתוכנית שני הכוכבים לשלום תמיד תברך את דרכך. היות ואף פעם לא נוכל למנות את בליוני האנשים שאת חייהם אנחנו מצילים על ידי הצלת חייהם של הישראלים והפלסטינאים היום. אנחנו לא מסוגלים להעריך את הטוב שאנחנו עושים בכך שאנו מפרקים

פצצה גדולה בצומת הדרכים של הזמן. אנחנו לא מסוגלים לנחש את השמחה שאנחנו גורמים על ידי כך שאנחנו מחברים את הצאצאים של העבר עם נפילי הטכנולוגיה. אנחנו לא נוכל, כנראה, להעריך את ההערכה הרבה של האלף השנים הבאות למעשיהם הלא אנוכיים של אלה שחיו בתחילת האלף. אנחנו האמיצים של תחילת האלף, אלה המסורים לתוכנית שני הכוכבים לשלום. אנחנו הם אלה שהיתה לנו התבונה להביא את ההיסטוריה ליושר, רחמים עם הגינות וזהירות עם הבטחות. לכן, אנחנו הם שיכולים להמשיך עם חום של החוכמה הנושבת בפנינו ושלוות הנפש בנשמתנו. אנחנו היבנו דרך העשייה שרעיון חדש ואמיץ מכניע אלף סיפורים בלויים וקרועים. איזה הילה היא גדולה יותר מאשר ההילה של עשיית הטוב שהחיים יכולים להציע?

ניספח 1, דוגמה (טיוטה) להחלטה משותפת של הקונגרס וסנאט ארה"ב לקבלת ישראל ופלסטין לתוך האיחוד האמריקאי

התחיל והתנהל בווישינגטון, District of Columbia, בחודש, יום, שנה.

הוחלט על ידי הסנאט ובית הניבחרים של ארה"ב בישיבת קונגרס משותפת, שהקונגרס מסכים שהשטחים הכלולים כראוי והשייכים באופן חוקי לישראל ולפלסטין, רשאים להיספח כשתי מדינות אמריקאיות חדשות, שייקראו מדינת ישראל ומדינת פלסטין, עם ממשל של רפובליקה שיהיה מקובל על אזרחי שתי המדינות ועל הממשל הנוכחי שלהן, על מנת לאפשר את קבלתן כשתי מדינות חדשות לאיחוד האמריקאי.

כמו כן הוחלט שהסכמת הקונגרס נתונה, במידה והתנאים הבאים והערבויות הבאות ימולאו, והם:

- ראשית - יש לקבוע שהגבולות של המדינות ייקבעו בהתאם למצב שהיה קיים לפני מלחמת ששת הימים של 1967 עם התנאים הבאים:
 - * פלסטין תהיה מורכבת מהשטחים שהם ידועים כגדה המערבית ומרצועת עזה ומהחלק של ירושלים שהיה תחת שליטה ירדנית בשנים לפני המלחמה של 1967, וכמו כן החלק הבין-לאומי של מזרח ירושלים.
 - * ישראל תכלול את השטחים שהיו כלולים תחת השלטון הישראלי לפני מלחמת 1967 ואת אזור החייץ המפורז של ירושלים, כמו כן את השטחים שנכבשו מידי סוריה באזור רמת הגולן.
 - * כל הגבולות, כולל במיוחד את הגבולות של רמת הגולן, יהיו נתונים לשינויים על ידי ממשלת ארה"ב, עקב שאלות שיתעוררו על ידי ממשלות של מדינות שכנות.
 - * אף מדינה לא תהיה רשאית להקים נקודות ביקורת, מחסומים, שערים או כל דבר העשוי להפריע למעבר אנשים או סחורות בין המדינות.

שנית – החוקות של שתי המדינות עם הוכחות שהעמים של ישראל ופלסטין אכן מאמצים את החוקה, יוגשו לנשיא ארה"ב ולקונגרס לאישרור אחרון לא יאוחר מהיום האחרון של החודש השנים-עשר מהיום של ההחלטה הנוכחית.

שלישית – עם היצטרפותן לאיחוד האמריקאי המדינות יעבירו לארה"ב את השליטה על כל הביצורים, מחנות צבא, חיל הים וספינות של החיל, מטוסי קרב, טילים, נשק, חימוש וכל אמצעים ברשותן האמורים להגן על האוכלוסיה. הן אמורות להחזיק בכל הכספים הציבוריים, חובות, מיסים ודמי חבר מכל מקור ששייך או חייב לישראל או לפלסטין.

רביעית – היצטרפותן לאיחוד האמריקאי תבוצע עם זכויות שוות לכל שאר המדינות באיחוד ובהתאם למירשם האוכלוסין של שנת 2010, כל מדינה תקבל שני מושבים בסנאט ארה"ב, כאשר ישראל תקבל 8 מושבים ופלסטין 4 מושבים בבית המחוקקים של ארה"ב. חלוקה זו מבוססת על הערכה עכשווית של האוכלוסיה של שתי המדינות.

חמישית – בהתחשב בנציגות הנבחרת של המדינות, עם הפרעה מינימלית לגוף המחוקקים הנוכחי, הקונגרס יחליט עם היצטרפותן של ישראל ופלסטין לאיחוד, להגדיל את מספר המושבים בבית הניבחרים ב 12 מושבים ולהעמידו על 447 מושבים, וכמו כן להגדילו שוב ל 450 מושבים בשנת 2012, כדי להתחשב במירשם האוכלוסין של 2010.

שישית – להגיש ערבויות בנושא הענקת אזרחות והזכות לחזור עם היצטרפותן של ישראל ופלסטין לאיחוד. האדם יהיה זכאי לאזרחות של ארה"ב עם הזכות להתיישב במדינה לפי בחירתו החופשית לפי התנאים הבאים:

* אדם שהינו תושב ישראל או פלסטין כיום.

* אדם שנולד, או צאצא של אדם שנולד בישראל או בפלסטין לאחר שנת 1920, אבל הינו חי עם משפחתו הקרובה כיום במדינה שאינו אזרח שלה.

* אדם שיש לו סיבה משכנעת לחיות בישראל או בפלסטין, לדוגמה זיקה לשורשי אבות, יהיה זכאי לויזה מיוחדת "איחוד מולדת" שתוענק במספר סביר כל שנה בשגרירויות של ארה"ב במרחבי העולם, אם יוכיח שהוא אכן תושב של אחת המדינות.

שביעית – ביליון דולר יועברו לאו"ם על מנת להסדיר ולמזג חוקים בין-לאומיים בהקשר לישראל ולפלסטין עם היצטרפותן לאיחוד האמריקאי.

האו"ם יקבל החלטה שתקיים את שני התנאים הבאים :

* הכרה בהצטרפות ישראל ופלסטין לארה"ב כמילוי כל ההחלטות הקודמות של האו"ם בכל הנוגע לסיכסוכי הגבול בין ישראל ופלסטין בעבר.

* הקמת וועדה שתדון בתביעות הפלסטינאים עם חוקי ניהול ומשאבים כספיים בגובה של ביליון דולר בהקשר לתביעות של אובדן רכוש ונפש שנבעו ישירות מהחלוקה של 1948 של המנדט הבריטי בפלסטין, והשינויים שחלו בגבולות של המדינות עד חתימת הסכמי שביתת הנשק של 1949.

שמינית – על מנת לזרז את התאקלמותן של ישראל ופלסטין בתוך ארה"ב, עם היצטרפותן לאיחוד האמריקאי, ממשלת ארה"ב מקבלת אחריות על כל התביעות של אזרחים של שתי המדינות כנגד אחת משתי המדינות. עקב אובדן לא חוקי של חיים, חופש או רכוש, בעיקבות הסכמי שביתת הנשק של 1949.

כאשר כל התנאים ימומשו וכל הערבויות יקוימו, שתי המדינות שנוסדו מהגבולות העכשוויים של ישראל ופלסטין, עם גבולות מתאימים ועם נציגות לקונגרס של ארה"ב, כפי שנאמר לעי"ל, עד החלוקה מחדש של המושבים של בית המחוקקים בשנת 2012, יתקבלו לאיחוד האמריקאי על סמך החלטה זו ובצורה שווה לכל המדינות הנוכחיות של האיחוד.

הוחלט בנוסף שנשיא ארה"ב יהיה מוזמן להציע את ההחלטה המשותפת הזו של שני בתי המחוקקים למנהיגי העם של ישראל ופלסטין, ויבהיר למנהיגים אלה שהחלטה משותפת זו הינה הזמנה מאזרחי ארה"ב לאזרחי ישראל ופלסטין להיצטרף לאיחוד כמדינות ה 51 וה 52 של ארה"ב.